THE PATHFINDER.

—:o:—

THE JOURNAL OF THE JAFFNESE CO-OPERATIVE SOCIETY LTD.,

No. 25 Java Street, Kuala Lumpur.

Vol. 1. JANUARY, 1938. No. 10.

CONTENTS.

	Page.
What Keeps The Jaffnese Back When So Many Possibilities are Open Before Them?	1
Editorial Notes.	3
More Additions to a Co-operators' Bookshelf	5
Nature Cure.	8
A Glance at Our Present Condition.	10
Man and His Greatness.	15
Gargoyle Daughters.	18
A Review of our Status in Malaya and the Way For Our Uplift.	21
The Holy Friendship between Mother and Child.	24
Random Notes.	26
Society Notes.	28
Personal and General	32

SMART

TAILORING

AT

GIAN SINGH'S.

Get Your Suits and Shirts

Made by Our Experienced

CEYLONESE CUTTER

WE GUARANTEE SATISFACTION

GIAN SINGH & Co.,

KUALA LUMPUR.

THE BANK OF MALAYA LIMITED,

INCORPORATED IN F.M.S.

Registered Office:—
No. 2, Foch Avenue,
TELE{PHONE: 3346.
GRAM "PEOPLEBANK"
KUALA LUMPUR.

Branches & Agencies :
COLOMBO, JAFFNA,
KLANG, SEREMBAN, IPOH.

CURRENT ACCOUNT and SAVING FUND ACCOUNTS opened: FIXED DEPOSITS received :-Terms which are liberal may be ascertained on application.

Drafts granted upon and Bill negotiated and collected at JAFFNA and at any of the BRANCHES and AGENCIES.

பாங்க் ஒவ் மலாயா லிமிட்டட்

மலாய் நாட்டில் வசிக்கும் இந்தியா-இலங்கை வாசிகளின் வசதிக்காக ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிற இவ்வங்கியில்:—

மிகவும் சொற்ப தொகையுடன் கணக்குத் தொடர்ந்து செக்குவெட்டவோ,
நியாயமான பொறுப்புடன் கொடுக்கல் வாங்கல் செய்யவோ,
இந்திய இலங்கை ஆகிய இடங்களுக்கு சரசமான விலைக்கு உண்டியல்கள் வெட்டவோ,
மாதாந்தரம் நடாத்தி வரும் ஏல சீட்டில் பங்குபெறவோ,
நம்மவரின் கைத்தொழில், கமத்தொழில், வியாபாரம் முதலியன விருத்திசெய்வதற்கோ,
அந்தியகால ஆறுதலான வாழ்விற்கோ, வேறு பல மனத்தேறுதலுக்கோ இவ்வங்கி உற்ற சிநேகிதனைப்போல உதவிபுரியுமென்பதற்கு, இதில் சேர்ந்து ஒத்துழைத்து பற்றுவரவு செய்துவரும் பல்லாயிரம் நண்பர்கள் அத்தாட்சியாயிருப்பதை உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோலக் காணலாம்.

கணக்குத் தொடர்ந்துசெக்குவெட்ட விரும்புவோர், விஷயத்தை நேரேவந்து வங்கியின் மானேஜரிடம் எவ்வேளையிலும் பேசிக் கொள்ளலாம்.

D. V. KANDIAH, Secretary.

THE PATHFINDER

VOL. 1. | JANUARY, 1938. | NO. 10.

What Keeps The Jaffnese Back When So Many Possibilities are Open Before Them?

—:o:—

IF an examination is made to ascertain whether the Jaffnese in this country have, as a community, kept pace with the times and made full use of the facilities and advantages that were available and within their reach there can be no doubt that the answer must be in the negative. This leads one to the question "what keeps the Jaffnese back when so many possibilities are open before them."

Since the birth of this journal nine months ago every opportunity has been taken to impress upon the community its defects and failings in the hope that by doing so it may be possible to correct such failings; and several contributions by writers imbued with a desire and conscious that the community should be educated and encouraged have been published.

The reluctance to expose the skeletons in the cupboard to the public gaze is very strong, but the desire to serve the community is the more pressing. We therefore consider that it would be mistaken sense of duty if we refrained, for sentimental reasons alone, from publicly expressing the short comings and, in their stead, gave prominence to a few of the good points only in the community's favour. A parent would not be doing the duty to the son if the parent, in order not to offend the feelings of the boy, refrained from pointing out the son's failings. Even though it may be unpleasant reading and the community may run the risk of being misjudged, there can be no doubt that the enlightened sections would appreciate the courage with which the failings are stated in the attempt to correct them.

We have taken some pains to state these views as we have been told that certain people hold the opinion that it is undignified on our part and that we are doing disservice to the community by giving prominence to the community's failings. We hasten to assure our friends that nothing but a strong sense of duty felt by the writer is responsible for the policy adopted by this journal.

Having made this explanation, let us now make an examination, even though it may be a cursory one, why the community have not availed themselves fully of the opportunities for the purpose of consolidating their position in this country.

The Jaffnese as a community, be they Hindus or Christians, are influenced largely by home and family traditions that, in spite of Christian influence of over a century are predominantly Hindu. We have been reared under an atmosphere which has an unwitting leaning towards belief in the existence of destiny or fate. In our youth we are told that all our actions

are controlled by Karma or destiny. Such a state of affairs has had, and, in fact, does have a great effect on our character. This, coupled with the fact that our parents have coddled us, given us all the luxuries and indulgence that it was possible for them to give, failed to correct our weaknesses while we were young it has never been possible for us to stand upon our own legs. Our education has been such as would enable us to earn a living, mostly as quill drivers, at the expense of presonality development. In fact personality building has never been attempted at our homes or at schools. Parents and teachers have woefully failed to inculcate the spirit of action and endeavour. Self-reliance and independence are two things foreign to many young men, and even matured men.

Reared and grown under such conditions it cannot be astonishing that even in our later lives we are incapable of doing things on our own. We have not got the will to do so. Our traditions and customs are also there to the right and left of us telling us what to do and what not to do; our elders and relations are there in front and behind us guarding us as if it were against ourselves in our actions. Thus shackled and fettered as we are we have neither the energy nor the ability to break away and to be adventurous. We are unable to take risks. Indeed we dread to do so. We lack ambition and are quite content and happy in any lot so long as we have a reasonable assurance of security and a condition which does not call for any strenuous effort on our part.

This has created in us a mentality that is slavish in outlook and sheepish in adherence. We always follow the beaten track. As an example we would refer to the continued desire of parents to train their sons to become lawyers or doctors. In spite of the fact that these two professions are largely over crowded, in spite of the fact that except the man of more than average intelligence the other has no chance whatever of making a living as a doctor or lawyer, and in spite of the existence of a large and increasing number of patientless doctors and briefless lawyers, yet, the craze for the two professions is unabated and we see large sums of money wasted in education for such professions year after year.

While most of the other races have kept pace with the times, made progress economically, socially and otherwise, and consolidated their position one finds that the Jaffnese continue to remain in the position they held when they came to this country. In the race of life that is being run the Jaffnese find that they have been outdistanced. We are a band of fatalist drifters happy in our belief of Karma and we do not care that we are still in the starting point when our competitors have gone many miles ahead of us. We are still old fashioned and out of date in many essential things although we like to believe that we are an advanced and educated community.

The disease resulting from all these factors leaves the community with an anaemic will and body incapable of putting forth any initiative or effort. Until this is entirely eradicated no consolidation of a permanent nature can be effected. Real progress is impossible.

As far as the elder section of the community is concerned it would not much matter because most of them are either in Government employ or in receipt of Government pensions. It is the younger generation that has to bear the brunt of suffering because of the changed state of affairs regarding employment in the Government service. Though the community are fully alive to the existing state of affairs, which to any well wisher must be alarming the apathetic attitude of the community is really un-understandable and inexplicable. Perhaps the community's slavish and sheepish

mentality persists in hoping that some miracle may happen and that the old order of things may return.

The first and foremost reform that is urgently required is to inspire the younger generation with self confidence and encourage them to take initiative, sow the seeds of ambition in their hearts and make them realise their own capabilities.

Editorial Notes.

———:o:———

More additions to a co-operators bookshelf.

WE publish the second part of "More additons to a co-operators' bookshelf". The books given in the article are as absorbing, if not more, as those given in the first list. For our part we feel we owe a deep debt of gratitude to the writer of the article for having whetted our appetite for reading the books mentioned by him. We feel sure that in so stating we also represent the views of many of our readers. If one's desire and concern is to be at peace with oneself, the world and the Maker before the time comes to put off the mortal coils, one should not waste the precious time which every day is becoming shorter but should from now and immediately start the search of "atma gnanam" or self knowledge; and the aid to this is the study of philisophy and astronomy which have already been recommended.

* * * *

Nature—Cure.

Who is there that would not be attracted by nature-cure and who is there that would not practice it if he but knew and had that strength of character to follow the principles rigidly? "The fundamental principles of nature cure are not the outcome of mere theorising on the nature and treatment of disease, but are the logical deductions and conclusions arrived at from nearly a century of effective naturopathic treatment of disease in Germany, America and Great Britain and tested and proved over and over again by the results obtained." We would recommend to our readers a thorough and careful study of "Everybody's guide to nature cure" by Harry Benjamin with a view to the adoption of nature cure principles in our homes, thus saving ourselves and those dear and near to us from avoidable suffering and expense.

* * * *

A glance at our present condition.

We publish the concluding part of "A glance at our present condition" by Mr. S. Sinnadurai! Though, as the writer says, the matter has not been dealt with exhaustively by him and though we may not agree with all that he has said we are grateful to him for having drawn the attention of our readers to some of the more urgent and pressing points in which reforms are badly in arrear. It can only be by education, more than anything else, that we can improve our community, correct the defects and make them happier and healthier. We are at one with Mr. Sinnadurai that the problems facing the community are serious

but we are hopeful that before the younger generation find themselves in danger and despair, the older and the younger will jointly find ways of facing the situation square and win.

* * * *

Man and his greatness.

A study of astronomy reveals the greatness in man though the disproportion between the physical littleness of man and the vastnesss of his surroundings becomes very much clearer and stronger. Man is very small compared with many other creatures in the world. But he is superior by reason of his intellect and his spirit. It is by virtue of his mind and something beyond it that man is exalted. It is the quality that counts. We invite the attention of our readers to a careful study of the interesting article "Man and his greatness" published in this issue.

With apologies to the Ceylon Daily News we extract and publish elsewhere a short story. It is a cleverly one spun round the ruse played by the adventurous Nadarajah. If the writer had made the Dr. and the cadet sue the father-in-law for the balance of the promised dowry or apply for separation or divorce from the gargoyles it would have been more in accord with the tendencies in current events. Nor would it be shocking if the two disappointed grooms had resorted to violence. Anyway the story is entertaining and we commend it to the attention of those of our readers who are interested in the discussion on the dowry system.

* * * *

A review of our status in Malaya and the way for our uplift.

Mr. Thananayagam of Kuantan has contributed "A review of our status in Malaya". We welcome his article which is a forerunner to other similar articles which he intends contributing. Some people may think that most of the articles published in this journal from time to time are more or less repetitions. The policy of this journal is to arouse in the minds of the community a desire to correct our defects, reform our customs and consolidate our individual and collective position. In the mission before the journal we wish to give expression to all points of view and in doing so repetition cannot be altogether avoided. Mr. Thananayagam, however, makes some new and practical suggestions which merit the consideration of the community.

* * * *

Notice to correspondents.

We have received from a correspondent who calls himself "A slave of Mother Thamil" a letter under the caption "A trumpet call to cultured Thamils". As the correspondent has failed to communicate his name we are unable to publish the letter.—*(Editor, Pathfinder.)*

More Additions to a Co-operators' Bookshelf.

(Contributed.)

———: o :———

(Continued from the previous issue.)

From philosophy to astronomy seems almost a natural transition from a study of things unseen to a study of things beyond, and yet natural to our curiosity to know something of the mysterious universe around us, and of the wonderful truths that lie hidden within us and without us. I prefer Camille Flamarion to James Jeans (recommended by Mr. G. Hawkins in his list of twenty books). The sheer beauty of his descriptions of the stellar universe enthralls us, and I do not hesitate to share with the readers of this journal some passages in this book which are nothing but poetry. And did not the ancient Indian Astronomers too adopt the poetical language for the expression of those emotions stirred within their breasts when they beheld the entrancing universe around them.

"The crimson disk of the sun has plunged beneath the ocean, the vast expanse of sea is radiant with warm colour reflected from the sky, and appears as a mirror of turquoise and emerald. The rolling waves are gold and silver, and break noisily on a shore already darkened by the gathering night. We gaze regretfully after the star of day, that poured its cheerful rays so generously over many who were intoxicated with gaiety and happiness. We dream, contemplating the magnificient spectacle, and in dreaming forget the moments that are rapidly flying by. Yet the darkness gradually increases, and twilight gives way to night. The light of the crescent moon, like some fairy boat suspended in the sky, is bright enough to cast changing and dancing sparkles of silver upon the ocean. Slowly the evening star sinks towards the western horizon. A shining world draws our eyes to the west: there shines Venus, the Shepherd's star.....

"O night, lit by countless fires! hast thou not written in flaming letters on these constellations the syllables of the great enigma of the world. We look on thee with wonder and delight. How rapidly canst thou efface the regrets we suffered on the departure of the beloved sun! What wealth, what beauty has thou not reserved for our enraptured souls! Who can rest blind in presence of such grandeur, deaf to such an appeal.....

"The silence of the vast and starry heavens may terrify us, and its immensity may seem to overwhelm us. But our inquiring thought, carried on the wings of dreams, flies to the farthest distance of the sky. It rests on one star and on another, like the butterfly on the flower. It seeks what will best respond to its aspirations; and thus a kind of communication is established, which all Nature seems to protect by these silent appeals. Our sense of solitude has disappeared. We feel that, if only as infinitesimal atoms, we form part of that immense universe, and this dumb language of the starry night is more eloquent than any speech. Each star becomes a friend, a discreet confidant, often indeed a precious counsellor, for all the thoughts it suggests to us are pure and noble.....

"Is any poem finer than the book written in letters of fire upon the tablets of the firmament? Nothing could be more ideal. And yet, the poetic sentiment that the beauty of heaven awakens in our soul ought not to blind us to its reality. For that is not more marvellous than the mystery by which we are enchanted.....

"Astronomy is the first of the sciences. It is the most beautiful and the most ancient of all, inasmuch as it dates back to the unknown ages of antiquity. Not only does it aim at making us acquainted with the innumerable orbs by which our nights are illuminated, but by its means also do we know where and what we are.....

"To study astronomy is not, as is often supposed to involve oneself in mental difficulties which destroy all the beauty, charm and grandeur of the spectacle of nature. Figures, and naught but figures, would not be entertaining, even to those most desirous of instruction..... We do not propose to decipher the hieroglyphics of algebra and geometry. Perish the thought!. Besides figures are but the scaffolding.....

"The reality is far beyond all dreams, beyond the most fantastic imagination. The most fairy-like transformations of our theatres, the most resplendent pageants of our military reviews, the most sumptuous marvels in which the human race glories, all that we admire, all that we envy on the earth, is as nothing compared with the unheard of wonders scattered through space."

Space forbids further quotation from this work but the above are typical and in some ways Flammarion's approach to the study of the heavens is so closely akin to the methods of our own astronomers of the past, that reading him becomes a pleasure. And now I must come down to the earth—to 'this vale of tears' with the manifold perplexities and problems baffling solution. To us the problem of all problems is: How can we so live our lives, that when the time comes for us to depart, we might say we have not lived in vain. Our ancient sages replied: "Know thyself",—in other words they propounded a theory of 'atma gnanam' or self-knowledge. How is this knowledge of 'self' attained? Prof. William McDougall explains the process in the book: "Character and the conduct of Life".

Perhaps the title of the book does not appear enchanting enough; perhaps too, we are weary with sermons and oft-told platitudes, perhaps too we have already a well-defined philosophy of our own with regard to conduct and character, but, whatever one's prejudices may be, there is in this book all that a boy or girl, man or woman, parent or teacher ought to know about life and its problems. Some of the topics dealt therein are: (1) our need of self-criticism (2) character and will (3) tastes and interests (4) qualities of conduct and of personality (5) parents and children (6) married life (7) to young people (8) to girls (9) to young men (10) to wives and husbands.

> "Independence means self-reliance, self-respect, character, strength of will, the power to stand alone; if need be, against "the four corners of the world in arms'. It can be only gradually and partially acquired; the young child is necessarily dependent, and it is the last duty of the parent so to work upon the child's dependance as to help him to be independent..... it is necessary for the child to pass from dependence to independence; and the parents should not put any obstacles in the way, but rather do what they can to aid the natural process".

In his advice to girls Dr. McDougall sets forth some practical hints; "It is your first business to be beautiful. You are the visible embodiment of mankind's ideal, of the good, the true and the beautiful in intimate union, the Trinity in one which all men worship and desire. Your outward duty is the token and symbol of all that makes life worth living; and, if your inner self should belie your exterior, you fill men with cynicism, render them fierce and brutal and drive them to despair.....If you are not commonly acclaimed as a "beauty", do not think that you escape this responsibility.

Every woman is beautiful when tenderness shines in her eyes and gentleness guides her hands. These are the essence of the inward beauty which all men seek and without which its outward seeming, its surface symbols, are but as dust and ashes, a bitter deception, the most cruel trick that ruthless Nature plays on man".

I was reading the other day an excellent book on Burma entitled: "The Soul of a People" by H. Fielding Hall, and his description of the women in Burma appeared to me very beautiful. And so they grow up very quiet, very sedate, looking on the world about them with very clear eyes. It is strange talking to Burmese girls, to see how much they know and understand of the world about them. It is to them no great mystery, full of unimaginable good and evil, but a world that they are learning to understand and where good and evil are never unmixed. Men are to them neither angels nor devils, but just men, and so the world does not hold for them the disappointments, the disillusionings that await those who do not know. They have their dreams—who shall doubt it?—dreams of him who shall love them, whom they shall love, who shall make life one great glory to them; but their dreams are dreams that can come true. They do not frame to themselves ideals out of their own ignorance and imagine thsee to be good, but they keep their eyes wide open to the far more beautiful realities that are around them every day. They know that a living lover is greater and truer, and better than any ideal of a girl's dream. They live in a real world and they know it is good.

"In time the lover comes. There is a delightful custom all through Burma, an institution in fact, called "courting time". It is from nine till ten o'clock, more especially on moonlight nights, when the whole world lies in a silver dream, when the little wandering airs that touch your cheek like a caress are heavy with the scent of flowers, and your heart comes into your throat for the very beauty of life.

"There is in front of every house a verandah, raised perhaps three feet from the ground, and there the girl will sit in the shadow of the eaves, sometimes with a friend, but usually alone; and her suitors will come and stand by the verandah and talk softly in little broken sentences, as lovers do. There may be many young men come, one by one, if they mean business, with a friend if it be merely a visit of courtesy. And the girl will receive them all; will laugh with a little humorous knowledge of each man's peculiarities; and she may give them cheroots, of her own making; and, for one perhaps, for one, she will light the cheroot herself first, and thus kiss him by proxy".

It is in the same charming style, and with the same rare insight that Fielding-Hall writes of other things in Burmah—of its men, its monks, and its institutions. Though the book was written about thirty years ago, I imagine, many things he says are true today as they were then. In any case we should try to know not only more about our people, but also of others. We should know not only more of our fellow creatures, but also of those of the insect and animal world, because there are many lessons we can learn from them and to a large extent our life is dependent on them.

When I was at school I remember taking part in a play called "Blue Beard". That was many years ago. Only later I discovered the author's name, and read his other works. Maeterlinck was not only the writer of a few plays of which "Blue Beard" was one, but a host of other books of which I would strongly recommend "The life of the White Ant" and the "Life of the Bee". I saw years ago a silent-film version of the first book, and from the latter I extract the following passage which is typical. It describes the mating and courtship of bees.

"Around the virgin queen, and dwelling with her in the hive, are hundreds of exuberant males, for ever drunk on honey; the sole reason for their existence being one act of love. But, notwithstanding the incessant contact of two desires that elsewhere invariably triumph over every obstacle, the union never takes place in the hive, nor has it been possible to bring about the impregnation of a captive queen. While she lives in their midst the lovers about her know not what she is. They seek her in space, in the remote depths of the horison, never suspecting that they have but this moment quitted her, have shared the same comb with her, have brushed against her, perhaps, in the eagerness of their departure. One might almost believe that those wonderful eyes of theirs, which cover their head as though with glittering helmet, do not recognise or desire her save when she soars in the blue. Each day, from noon till three, when the sun shines resplendent, this plumed horde sallies forth in search of the bride, who is indeed more royal, more difficult of conquest, than the most inaccessible princess of fairy legend; for twenty or thirty tribes will hasten from all the neighbouring cities, her court consisting of more than ten thousand suitors; and from these ten thousand, one alone will be chosen, for the unique kiss of an instant that shall wed him to death no less than to happiness; while the others will fly helplessly round the intertwined pair, and soon will perish without ever again beholding this prodigious and fatal apparition".

If readers will compare this extract with the one from Fielding Hall, we shall see how 'one touch of nature makes the whole world kin'. and how thin are the partitions that divide us, the human kind, from the lovely world of insects and animals. Maeterlinck is a philosopher, whose philosophical sympathies and affinities are Vedantist. and therefore should invite more attention from us. His books on "The Bee" and the "White Ant" are not strictly biological. not strictly dramatic, nor yet strictly philosophical but they combine the essential qualities of the three. There is great poetry in all of them.

(To be continued).

Nature Cure.

—:o:—

(Adapted from "Everybody's Guide to Nature Cure" by Harry Benjamin member of the British Association of Naturopaths.)

HEALTH is the natural condition of the human body but man by his perverted appetite due to civilisation has lost that blessed state of health. He would have been classed as an extinct creature milleniums ago if not for the inherent power of the body that always strives towards health by producing a condition in the body which orthodox medical teaching calls disease. Disease is always the result of unnatural habits of living.

Fundamental Principles of Nature Cure.

Nature cure is a philosophy of disease and healing. It is based upon a conception

which realises that disease is something which arises in the system solely as a result of the body's attempts to rid itself of obstacles to its proper functioning. These obstacles originate in the first place from factors at work within the body and not outside. Disease therefore is not something inimical to the organism, but in reality a cleaning and healing agent; it is the outcome of faulty habits of living. Thus the power to cure disease resides always and only within the body of the patient himself. It will manifest itself as soon as the wrong habits of living and harmful practices are rectified. Nature-cure philosophy considers that orthodox medical treatment, with its drugging and surgical operations, not only cannot cure disease, but succeeds merely in turning simple diseases into far more serious ones. This assertion may be startling and strange to many but it must be fully understood that the fundamental principles of Nature cure are not the outcome of mere theorising into the nature and treatment of disease, but are the logical deductions and conclusions arrived at from nearly a century of effective naturopathic treatment of disease, in Germany, America and Great Britain, and tested and proved over and over again by the results obtained.

(1) The first and most fundamental principle of Nature cure is that all forms of disease are due to the same cause videlicet, the accumulation in the system of waste materials and bodily refuse, which has been steadily piling up in the body of the individual concerned through years of wrong habits of living, the chief of these being wrong feeding, improper care of the body and habits tending to set up enervation and nervous exhaustion such as worry, overwork and excess of abuses of all kinds.

It is evident that disease can only be cured by the introduction of methods that will enable the eliminative organs of the body such as the kidneys, bowels, lungs and skin to throw off the toxic accumulations which are daily clogging the wheels of the human machine; and to that sole end all natural treatment is directed.

(2) The second principle of Nature cure is that the body is always striving for the the ultimate good of the individual, no matter how ill-treated it may be; and that all acute diseases such as colds, diarrhoeas, skin eruptions and all fevers are nothing more than the natural attempts of the body to throw out the waste poisonous materials acquired by improper living of the individual or his parents.

The modern doctor is aware of these principles but follows the orthodox system of "curing" disease by drugs, sera, anti-toxins or through the medium of the surgeon's knife. This is an added insult to injury to the human body. What the doctor actually does is to force the waste products which the body is trying to throw off back into the system. These toxins plus the drugs that apparently "cure" the patient for the time being concentrate in the vital organs of the body and form the basis of the future chronic disease.

(3) The third principle of Nature cure is that the power to cure disease lies not in the hands of the doctor but within the body itself. The doctor can only advise the patient to follow nature's laws and live in accordance with them.

Methods of Nature Cure.

It is upon the three principles just enumerated that the practice of Nature

cure is built. Remarkable results have been achieved even in the case of patients given up as hopeless by the orthodox medical fraternity. Natural healing methods are directed to one end—the purification and the regeneration of the bodily mechanism to allow the healing power latent within the body to assert itself. And the chief measures whereby this is achieved are as follows:—

(1) *Fasting,* because fasting is Nature's most potent healing agency. Through the medium of the fast, waste products and impurities, which have sown the seeds of disease in the human body, can be removed in the simplest, easiest, and most natural way.

(2) *Scientific dieting,* because wrong feeding is the most potent factor in the causation of disease; and through proper dieting, and proper dieting alone, can the further accumulation of toxic and waste matter in the system be prevented, the blood purified and all bodily structures allowed to work at their highest level of efficiency.

(3) Hydrotherapy, because through the judicious application of water, effete bowel matter can be removed in the simplest manner possible. Wet packs are a remarkably simple natural expedient for abating fevers and reducing pain and inflammation.

(4) *General body-building and hygienic measures.* Only through proper exercise, deep breathing, effective care of the skin, use of sunlight, fresh air, etc., can the healing process taking place within the body of the individual undergoing natural treatment be given the fullest possible expression.

(5) *Psychotherapy,* because the mental factor plays a part in all diseased conditions and properly applied mental therapy is therefore as necessary a factor in all natural treatment. By these simple natural measures aided by such subsidiary healing agents as spinal manipulation, massage, artificial sunlight etc. tens of thousands of people of the world over, who thought themselves doomed to a life-time chronic invalidism, have been given the possibility of new life and health once more—a possibility denied them by orthodox medical methods of treatment.

(To be continued).

A Glance at Our Present Condition.

—:0:—

(By S. Sivnadurai—Continued from the two previous issues.)

Economy in funeral expenses:

Expenses in connection with ceremonies of funerals should be in accordance with religious practices consistent with the means of the household. We see that copper and silver pieces are thrown in the streets and even *Sandal* wood purchased at very high prices for cremation purposes. It is inexplicable in what way the soul is benefited except that a show is made of the means possessed by the party concerned. Some of us are in the greatest sorrow on the funeral day and on the 31st day we have

become so happy that we invite friends for a sumptuous feast and entertain them with excellent music and display of expensive fireworks, etc. We give clothing, eatables in raw form, etc., to the so-called Brahmins and consider that the Sins of the departed have been militated. It is time that we changed our methods and gave those things, if we have the means, to the needy and the poor.

Economy in child birth expenses:

Our expenses would be very much curtailed if our womenfolk and ourselves took plenty of exercise, particularly in the direction of doing our household work. "Early to bed and early to rise makes a man or woman, healthy, wealthy and wise" is a well known saying. Life is not worth living without health and it would really be pleasant if man or woman lived in consonance with nature, if otherwise the price paid will be heavy. Death rate amongst our women and children has been heavy in this country owing to want of proper exercise to our women and lack of opportunities to have plenty of fresh air, sun and light. We have to blame ourselves for the state of affairs because we have failed to realise the value of these for our existence. Unless concerted action is taken in time, matters would be very deplorable.

Economy in festivals:

Festivals in temples were intended as means of religious instruction. But unfortunately it has degenerated into something ugly today. Money is lavishly spent in fireworks, decorations and on dancing girls, with the result that places of worship have become places of amusement of an undesirable character where rowdyism and other ugly scenes are becoming very common. If festivals are conducted strictly on religious lines a lot of money spent on them may be directed for useful and beneficial purposes. Every religious ceremony is set with a purpose, but the pity is that most of us don't understand them. It is simply a case of the blind leading the blind. Religion is the essence of life and perfection in it is attained through various stages. Temple worship and ceremonies are very initial stages of religion and they should be conducted in accordance with the intentions underlying them. The meaning of each ceremony in relation to the body and soul should be propounded by a competent Guru and demonstrated by the ceremony itself so that it might be impressed on the minds of the people and understood by them. Temples should be brought under the management of Boards of Trustees and surplus money in temples should be utilised for the common good, such as the establishment of libraries, reading rooms and vernacular schools. In passing I may say that the mystery of all religions in the world today is that people do not act according to the teachings of the religion. What we see all round is that self-interest and self-assertiveness are more in evidence than in the past. My school of thought is that God is one, and the World is one. God is the owner of the World and His creatures are Its occupiers. All the different religions are but different paths leading to Him. Spiritual Teachers appear at different periods to preach, adjust and bring harmony and concord amongst God's creatures in accordance with conditions existing at each period and in consonance with the progress made by them towards self-realisation. The aim and object of life of all creations are the same: all creations agree in all essentials of life: they only disagree in non-essentials which are entirely due to environments, surroundings and climatic conditions. Languages are many but the understanding is one and the same. If these occupiers of God's pos-

session would only live with consciousness of God; that they are His Agents; that they are mortal; that the Hand of Death may claim them at any time and that it cannot be stayed by anybody; that the Day of Reckoning shall come and that they must be prepared for it; that the ambition for power and self-assertiveness is only a vanishing point in life; that the basic point in life is love that self-less love combined with service and through which alone the Kingdom of God can be obtained; that the mysterious forces of Nature that govern the universe have not yet been revealed to man in full; that each occupier who has mapped and re-mapped the boundaries of that part of his possession shall be dispossessed or destroyed by God the Controller of Natural forces. The moment he is unfit to occupy it by reason of his unrighteousness another fit occupier shall be placed in possession of it; then nearly all the ills of the world shall have been cured.

Economy in litigation:

We spend a lot of money in litigation. The system entails protracted delays which means spending money in all directions, in addition to wastage of time and energy. All disputes should be submitted to the Village Elders selected by the people whose decision should be binding on all. The noble profession of law the sole aim of which is to assist in the administration of justice should be confined to persons belonging to families who have a tradition of proven honesty and integrity. To achieve the best results possible the profession should be raised to very high standard in that it should be open only to persons of very high character combined with the highest educational qualifications.

Economy in investments:

Our investments in the past have been very unproductive. We have simply invested in buying barren lands which do not give us in return even the prevailing market rate of interest. We have built expensive houses which we all are unable to maintain.

Economy in transport:

Jaffna is mainly an agricultural country on a very poor scale and the earning capacity of the people is very poor indeed. In an industrial and commercial country motor cars and motor busses may be a convenience and a saving of time but in Jaffna the use of motor vehicles by all and sundry except where it is absolutely necessary is uneconomical and suicidal, and particularly so when the time saved by use of these vehicles tends to idleness, wicked gossip and crime. Incidentally the importation of motor vehicles in Jaffna on an unrestricted scale has killed the cart-building industry, increased unemployment and drains out the thousands of rupees monthly which the country can ill afford to lose. The machine age has only just begun all over the world and man has yet to face many problems. The pity is that man has spent and is spending all his energies in inventions of a materialistic type—constructive and destructive—and cares very little to develop the science of life on the lines indicated to him by the Great Spiritual Teachers of the world which alone will save mankind from misery and ruin.

These are some of the points that have occurred to me in the matter of economics. I must say that I have not very exhaustively dealt with them. I have neither the time nor the ability to do so. What I have said is merely food for thought for all of us. These are not things that can be regularised in a day or in a month or in years. It would necessarily take time and it all depends to what extent the necessities of life or rather the economic forces would compel us to adapt and fit ourselves to the changing conditions.

General:

For our becoming united in our purpose there are several barriers on our way, the chief of which is our social system. As I have said before the division of labour has no connection whatever with the social system but to our detriment, people have come to look upon both as one and the same thing based on the assertive power of each household. What surpises one most is that brothers and sisters born of the same father and mother suddenly rise high or go down in social position by marriage: The mother who gives her darling daughter in marriage refuses to dine in the son-in-law's house; the married younger brother attends the married elder brother's feast cermony alone—his wife will not attend owing to her high caste but will remain in her house anxiously waiting to eat the food to be sent to her from the elder brother's house which is in most cases the remnants after the feast. A neighbour who dines in your house in ordinary days will not dine with you on a marriage day and he will be the first to leave your pandal with a forced cough or some other noise thereby drawing attention of the audience there that he does not dine there owing to his high caste; the poor neighbour's children who are purposely sent daily to your house for a mid-day feed under cover of play with your children are told by the neighbours not to go there durnig marriage or other feast days in your house; the friend who was throughout enjoying your hospitality when he was a bachelor seeks hospitality elsewhere when he is married and is in company with his wife; the well-to-do neighbour demands that you should dine in his house on special occasions but he will never dine in your house; the gentleman who comes to this country on a begging tour and who has been your guest for several days pretends not to know you when he returns to Jaffna; some of us are good chums in this country but when we return to Jaffna, the old gentleman or lady will say—Thamby! you both may have been anything in a foreign country but you must not have such social relationships here and in a few days time we also become part and parcel of those environments. This state of affairs is entirely due to our sheer ignorance and want of culture. The more the ignorance the more it persists. To eradicate this evil men and women should be educated on the right lines. By right lines I mean education should be such as to fit us to battle the problems of life in its true perspective. Until then it is impossible to attain unity. A sort of system of rank—high or low—exists amongst all races, and this will certainly exist until man is in an ignorant stage. This ignorance is a question of degree in proportion to the development of wisdom. But the system as existing amongst us is a great barrier for our progress. It should be remembered that one class of labour cannot be superior or inferior to the other, because every class of labour is required for our existence. Each is great in its own place. If one class of labour refuses to function, then that class of work should be done by other classes. We are therefore all inter-dependent on each other. For example when the farmer class is after agricultural pursuit, the other divisions of labour, such as carpenter class or the dhobie class do work for the farmer. In other words, the farmer class works in the field, inter alia, for the carpenter or the dhobie class and vice versa. This is precisely so in every class of labour, i.e. service for service, service for money, money for service, etc. Division of labour is not caste, but character is caste. The man of caste or rank or distinction (call it by whatever name you like) is not to be found exclusively in one class or race. We see in our own experience that in some of the socalled upper classes there are several undesirables who are a disgrace to

society and that in some of the so-called lower classes there are gentlemen, in every sense of the word. The man of caste is he who is full of love, sympathy, self-denial and readiness to serve fellow beings. He is one who is ashamed to tell lies, cheat others or do any unclean things. Conversely is the position we see today. Some of us calling ourselves the grandson or great grandson of so and so, sing the praises of the past, having no passport of our own to our credit. We refuse a kind invitation to dinner from a person whom we call not an equal in social position but go to him asking for money and things in kind as free gifts. This is a form of begging of the worst type, and just imagine a beggar despising a person from whom he begs.

By the assertive power of certain classes even the places of worship are denied to certain human beings while inferior beings in evolution such as rats, cats, snakes and animals have access to them; even the sensual pleasures which any human being would like to enjoy, such as music, wearing of jewels and clothes to their fancies are denied to some classes at pain of punishment. Is it therefore any surprise that we have driven several of our brothers and sisters to embrace other religions, just for the sake of social freedom. We would employ as our servants in our households men of other nationalities who are even more unclean than some of our depressed brothers, but we have not the courage of our convictions to employ our own so-called depressed classes in our households and thus help the economic conditions of our country. Some of us eat in hotels, hospitals, resthouses, steamers etc, food cooked by members of our depressed classes and also by members of other races some of whom are worse in cleanliness than our depressed brothers, drink raw, together with our womenfolk, the sweet toddy tapped by the depressed class men, cook and eat vegetables, meat, etc., handled by them, mix with them freely in certain temples such as Kathiragama, Benares, Jaganath, travel together with them in trains and steamers, motor cars and buses, farm and trade with them as co-partners; borrow money from them and yet we have not the courage to admit, even some of the most decent of them, into our houses while we allow members of other races who are more or less of the same standard to enter our houses. The reason is not far to seek and that is we have not attained sufficient light of wisdom to get rid of the drakness of prejudice gained at the earlier stages of our life.

In conclusion I can only say that we are faced with a very serious problem under these changing conditions. The period of transition is going to be a very difficult problem. We are all going to revert to the order in that the Government employed classes are going to become farmers while the present farmers who are of the depressed class will not have much land to continue their agricultural pursuits themselves, they being leases in most cases. Whether as in days of old they will co-operate and work with us is a question which the future itself will indicate. If we do not take note of the signs of the times and rise to the occasion there is bound to be a clash of interests Eventually things will doubtless adjust themselves if the spirit of self-denial were to prevail and the division of labour or rather the dignity of it is understood in its proper sense. And still more if every man and woman will endeavour in all earnestness to realise the object of birth and ultimate end of it, the problem is still nearer of solution in a manner honourable to all concerned.

It should be remembered that there are 2,000 millions of people in the world who in the main follow about 8 religions. All human beings as I have said elsewhere agree in all essentials which we call universal

truths, but disagree in all non-essentials such as customs and habits which are the outcome of necessities of life, economic forces and climatic conditions of different ages. Non-essentials do change from time to time but essentials do not.

Even from village to village, in the same country, we find that habits and customs differ. Even the laws under the same flag differ in different countries in respect of the same offence. But as we draw near to each other we must adapt ourselves to changing conditions. When we lay too much stress on non-essentials and claim superiority over one another, we begin to quarrel and waste our energies with no good result, but if we would appreciate each other's point of view with mutual tolerance, keeping our individuality intact, perhaps our petty jealousies and quarrels will be at an end and we would be on the march of progress towards our goal in life—which is Realisation of Divinity already in us.

I must say, however, that we need not be alarmed of "Our Future"—The great laws of Nature which are the most material expressions of the Divine Will will guide us to the proper path of Evolution according to our thoughts, words, and deeds. If we resist them we shall come to grief and delay our progress but if we go in harmony with them we shall be happy and peaceful and be on the onward march of progress.

Man and His Greatness.

(Contributed.)

———:o:———

With the knowledge, procured by a close observance of the mighty heavens, the moon and the stars, present before us, the place and value of man in creation appear to be puny and insignificant. When we look up into the night heavens so wonderful, and see the moon and stars shining so gloriously and moving with majesty through the wide spaced, a feeling of awe touches us and reminds us of our own insignificance, but the moment we catch a glimpse of something in us which transcends this seeming littleness, we feel that after all man has not been created inferior to these heavens.

The feeling of the smallness of man in the presence of the greatness of nature is one that has been prevalent in all ages. Since the rise of modern astronomy which we are given to understand, makes the heavens in-comparably more vast than had been dreamt of in the ancient past, this sense of disproportion between the physical littleness of man and the vastness of his surroundings becomes very much clearer and stronger.

When the ancients looked up to the sky what did they see? Possibly a wide expanse, which they called the firmament, stretching its dome like a blue tent over the earth. In it, they thought, were set in some mysterious way, the sun, moon and stars moveable, having it for their duty to serve as signs for man to work off the seasons and to give light to the earth by day and night. All these were supposed to revolve around the earth, to be smaller in size than the earth, and created solely for the benefit of the earth and its inhabitants.

The rise of modern science of astronomy has however changed this conception.

The earth, though it has grown to be many times larger than the ancients believed it to be, is, as is made known to us now, not the centre of the universe or the largest object in nature, but relatively a speck amidst the immensities of creation. The silent, mysterious, changeful moon, from a pale sky-lamp, has become a world. The sun does not revolve about the earth. On the contrary the earth and her sister planets revolve about the sun. The stars, from curious wandering torches of the night, have become large worlds. Vast as we think our solar system is, it occupies but a small corner of space, while beyond it, we are told, stretche worlds and systems immutable and illimitable.

When the astronomers reveal to us the vast incomprehensible and well-nigh unbelievable magnitudes and distances, we are amazed and almost struck dumb. Nay, when the very flowers in our own gardens,-physically putting it, the product of our own exertions—in their blooming stage, with their many-petalled openings and multi-coloured hues, extend their charms and wonderfully exhilarating smells of varied nature, how easily we subject to ourselves to their glamour and remain dazzled by their captivating beauty!

When the thought of man's physical littleness in the midst of the universe occurs to us, it is purely human curiosity if we are prompted to ask "Can the Creator of all these innumerable worlds, the Architect of the limitless temple of the stars and galaxies, think about or care for man?" Is it in any way reasonable to expect that our little lives are any more important to Him or of any more value in the universe than say a bubble in a running brook?

Above all, is it not too presumptuous for creatures so insignificant as we are to dream of a perpetuation of our being? When the worlds, a thousand times larger than our own, perish, shall we, the ephemeral dwellers on this bit of wandering clay, hope to escape or will the Creator or Ruler of all these with so vast affairs in hand, stoop to notice or care for us, the frail creatures of a day who inhabit this little dust-grain that we call earth?

It is in these ways that the mysterious revelations of modern astronomy seem to our minds to belittle man and pull him down into insignificance and helplessness, robbing him of whatever dignity and importance he seemed to have in this planet.

A little pain is taken to write down these points not because they do not occur to all of us but because it is desired that their importance should be emphasized to the point of thought provocation and incitement to churn out appropriate answers to them.

Let us not hesitate to say what is in our minds. The matter is not something merely speculative—it is considered to be of a practical nature. We do not forget that intelligent and thoughtful people do not trouble themselves to answer them apparently due to indifference or perhaps they do not care to tell others what they do know.

Now, is there any reason to assume that there is enough scope for man to show himself as an important, nay, almost indispensable element in this beautiful projection of nature? In answering in the affirmative, there are several points which could profitably be advanced to throw light upon the subject. Mere size is only a slight indication of value or importance. The earth is not necessarily less important than a planet a million times larger than itself; man is not physically unimportant because his body is small. An elephant is larger than man, but it is not for that reason higher in value. Many small countries of the world far surpass in importance, value and power, other countries to many times more in extent.

Look at the size of Japan and compare her with any other country of a larger size as an organized, powerful and of an importance inferior to none other in the world. She was reported to be one the "Big Five" in the international world after the Great War. Compare China of such vast territory with her teeming millions of population covering nearly one-fifth of the human race with the British Isles! Take a diamond which can be held between the thumb and one of our fingers and assess its value which may be much more than that of a huge mountain. In the same way comparing worlds with worlds, it is not unusual to trace that the smaller is much more developed than the larger. Thus we see that the human race is not necessarily unimportant because it has its home in one of the smaller planets of creation any more than an individual is necessarily unimportant because he lives in a little hamlet in Ulu Bernam instead of in one of the big cities of the world. Mere bulk signifies nothing. Beings of highest nature and sublimest thoughts may as fittingly dwell in bodies six feet high as six thousand. It is the substance that counts.

For argument's sake even granting that the revelations of modern astronomy do seem to dwarf man, it should be remembered that science is making known to us other revelations the results of which tend to be clearly the opposite—The world is gradually beginning to accept the existence of a universe below man no less wonderful than that of the starry heavens above him. If the possession of knowledge, of the one is to overshadow man, the possession of knowledge of the other is correspondingly to exalt him. To illustrate this and to enable as to see something of the range and splendour of the universe below humanity, let us assume that we vatch a butterfly——we shall find left upon our hand from the butterfly's wings something, on superficial examination, we shall most likely call dust. Looking at it with the greatest care, we shall not be able, with our unaided eyes, to tell that it is anything more than fine dust. But we are told that if we subject this seeming dust to a microscopic examination we would discover that this so-called dust consists of a mass of beautifully coloured and exquisitely fashioned feathers arranged in as perfect order as the feathers of a bird, yet so minute that a single square inch of a wing contains a hundred thousand of them.

So it follows that the microscope opens to us worlds beyond worlds where the unaided eye can see nothing and where until modern science came on the scene, it was supposed nothing existed. The worlds the microscopes reveal are as wonderful as those made known to us by the aid of astronomy but filled with living beings as much smaller than man as man is smaller than the great suns in the heavens.

A leaf of a tree is a world. The tree itself is a universe. We see little with our naked and untrained eye, but we are assured that under the guidance of a skilled scientist we will be led to see mystery beyond mystery, wonder beyond wonder, until everywhere we look doors open and avenues unroll themselves leading out into infinities of the minute. Nor are these amazing facts the end. They seem hardly more than the beginning. The chemists and others who are penetrating down and down into regions beyond the reach of any microscope tell us that they are finding elements (called by them protons, electrons, neutrons and other names as mystifying as these elements are) which are infinitely smaller still.

It is safe to assume therefore that man stands midway between these worlds below him and those heavens and systems above him. And if any one presumes to belittle us with a comparison with the mighty starry heavens and asks us if we believe that the Creator of these countless worlds will pay attention to us we may with reason point

down to the infinities of the minute as endless and wonder-inspiring as the immensities that astronomy reveals and say that the Creator and Sustainer of these minutest atoms will not forsake those who could at least claim to be the dwellers of His mid-regions.

This brings us to the thought that the greatness of man is not physical but something beyond it. The physical portion of his being is composed of matter, hence mutable and for that reason subject to dissolution or annihilation. It is by virtue of his mind and something beyond it that man is exalted. What it matters therefore whether the physical universe in which he dwells be great or small? Can the mind, which knows no dimensions but which is permeating them and outside of them and beyond all physical limits, be dwarfed by the physical greatness of matter? Can we say a mountain is greater than a thought or the vastest ocean can dwarf the intellect that fathoms it and speaks across it as if its thousands of miles were mere inches? Do all the component parts of the universe with no thinking power belittle the human mind that has? No. However completely modern astronomy may take away the old importance of the earth among the heavenly bodies, it can never upset the greatness of man, so long as man continues to be the thinker. He is great because of a greatness inherent in his own nature and therefore independent of any discoveries that science—Knowledge acquired by the mind and therefore its subject—can make in the material plane. He is great because he can know, reason, distinguish right from wrong, hope, love, and worship. He can do these things because he is a spirit, for these are the attributes of a spirit. The greatest worlds we have spoken of cannot do any of these and here it is that we see the infinite superiority of man to all physical greatness. To think of the world is to be superior to the world, and to know the stars is to be greater than the stars.

SHORT STORY.

Gargoyle Daughters.

(By S. N. R. Breckenridge.)

UGLINESS has a glamour of its own; it can be as fascinating as beauty. It has a quality that is more compelling than a Greek profile. I discovered this while I was in the jury box. The counsel for the defence had a face that enthralled me. He was, what one might call, the epitome of ugliness; an animated gargoyle. For nine hours I studied his mug and I came to the conclusion that for sheer, devastating ugliness he beat others in the running by a couple of miles.

This was several years ago. Now I realise that I had made a mistake. Since then I have seen two ugly women. . . I beg your pardon. . . .Ladies. Now I know that ugliness, as exemplified in women, can be infinitely more devastating. An ugly woman is the step-sister to a hypochondriac's nightmare. She has thrice more of that compelling power with which the learned counsel had subdued my reason.

Mahalingam Nadarajah had two ugly daughters. Hideous would be a more appropriate adjective. Compared with them the ugly duchess of Lewis Carrol would be a flaming beauty. But fortune, who obviously has a sense of humour, had smiled on Nadarajah. So at the age of forty six he was able to return to his homeland a rich man. There was no Mrs. Nadarajah. She had died during the pro-

cess of helping her husband accumulate his pile. She lies buried somewhere in the backwoods of a Malay State.

When Mahalingam returned to the baren and parched fields of his ancestral home at Chunnakam no one took any notice of him. For, as it is customary with the true man from the North, he and his daughters had crossed the seas as deck passengers. Third class railway tickets took them north. From the railway station he hired a double bullock cart to transport himself his luggage and his live stock.

After a month had passed Mahaligam began to build a house. Then his neighbours rubbed their eyes. He had money, this strange fellow with his ugly daughters. He called in no architect or contractor. He was, as one might say, his own editor, compositor, printer, publisher and office boy. And when the house menaced the countryside with its vast red tiled roof every one was suitably impressed. As a house Mahalingam's pile was as cosy and comfortable as a new shoe of size eight laced to a foot that was five.

You might think that Mahalingam was not all there when he undertook this colossal foolishness. Perish that thought. He was a true man from the North and not one of your cheap Colombo imitations. The house was his way of announcing to the world that he was now ready to bargain for sons-in-law. And as it happens in these matters, candidates began to rush in with the sweep of a tornado. Mahalingam's agents whispered round the peninsula that they knew of two girls who had dowries of fifty thousand rupees each—in cold cash. Three of his agents travelled up to Colombo and beat up the Cinnamon Gardens, Wellawatta and Kotahena with their talk of lakhs and acres of rubber.

The rush of applicants can only be compared with the rodent exodus that followed the melody of the Pied Piper. They came: advocates, proctors, civil servants, doctors, engineers and legislators, tumbling one upon the other. Aunts, uncles, cousins, sisters—anyone persuasive enough to be used as negotiators hurried to the north. There Mahalingam interviewed them with bare bodied dignity and a chew of betel. When the less difficult avenues that wind into the lucky dip of a northern marriage had been explored the negotiators deftly introduced the question of dowry.

"Oh, that," Mahalingam would say "is a definite sum. I have three rubber estates in Kelantan; altogether about a thousand and two hundred acres. Each of my two daughters will get about fifty thousand from me".

Could you ask for anything more attractive?

Ultimately a young doctor and a fledgeling cadet from a provincial Kachcheri were chosen from the forest of applicants. Then Mahalingam Nadarajah did something that set the whole peninsula by its ears. He invited the doctor and his fellow victim. the cadet, to spend a week at Chunakam. When the gold diggers arrived at Chunakam they did not do the rest of the journey in bullock carts. A brand new saloon car and Nadarajah, spruce in silk verty and shawl, met them. Before six hours had passed the doctor and the cadet were introduced to their future wives, Nageswari, and Kamaleswari. Then amazing as it may seem, Nadarajah disappeared from the scene.

The doctor and the cadet were greatly impressed by the broad mindedness of their (about) to-be-relative. For when a man is rich you are bound to be impressed even by the directness of his expectoration. More than that they were struck by the elegant liveliness displayed by the girls. They were not coy; nor were they aggressive. They were shapely and possessed the curves so necessary to the making of life an unending quest. They knew no English; but their conversation was intelligent and intriguingly

sophisticated. They played the violin and the "sithar" with wonderful delicacy. Nageswari, the doctor's lady, sang with delightful feeling. And Kamaleswari danced with divine abandon.

There were drinks and the young fellows enjoyed themselves. Nadarajah had appeared on the scene just once.

"I don't want to disturb you," he apologised; "I stepped in to tell you that I won't be joining you at dinner tonight. I am not a man of the old school. I want you young people to get to know each other as well as possible. Knowledge is the beginning of happiness," he ended cryptically.

After their father had left them Nageswari laughed delightfully. "Father is not a bad sort you know. He is not old fashioned; but he is very stubborn when he makes up his mind."

"No", protested Kamaleswari. "I wouldn't call him stubborn. He is quite reasonable. He is not difficult to get round if you have tact."

"He is a fine old fellow" agreed the doctor who had taken a little more liquor than was good for him. "I'd say he is a sport."

Nageswari, however, demurred. "Why does he not then give us an equal share of the wealth that is his? He is allowing us only fifty thousand while he can easily give us a hundred thousand each."

"I wouldn't blame him," defended Kamaleswari. "Those who arranged our marriages were so insistent on the dowry that father thought it a business-like arrangement to fix a definite sum."

The cadet had a brilliant idea sprung from the bubbles of ærated whisky. "To blazes with our marriage brokers. I am quite willing to leave the matter of dowry in your father's hands. If he gives me, say five thousand to set up a home, I don't mind waiting for the rest."

For a second or two the cautious doctor hesitated. But the entertainment provided was such that he too found himself heartily in agreement.

At the end of the week the suitors left Chunnakam with a cheque for five thousand rupees each in his pocket. And Nadarajah chuckled to himself as he perused the agreement pertaining to the coming marriage of his daughters. He stroked his pendulous belly as he re-read it for the third time. There was no reference whatsoever to the dowry.

Five weeks later the marriages were solemnised at the auspicious hour of eleven p.m. A great crowd of guests had been invited by Nadarajah. The high priest of Nallur Kandasamy temple officiated. A shudder of dismay passed through the bridegrooms as they faced the ceremonial fire. For they found that their brides were not the young women who had entertained them so well some weeks back. The women who stood before them were fat hideous and vulgarly coarse. Their ugliness was so compelling that the young victims found themselves too weak to protest. Moreover, they had their dignity to maintain. You could not create a scene without letting the world know that you had been gulled. So they went through the ceremony with becoming equanimity. Three days later they left for their stations with their gargoyle life mates.

A few minutes after the couples had left the two young women who had entertained the suiters presented themselves before Nadarajah. He laughed as he welcomed them. "Pou Devadassies, (Nautch girls) have done your part well. I shall pay you ten rupees more." He gave each of them four fifty-rupee notes. With some reluctance he added the promised ten rupees. As they turned to leave Nadarajah winked at them. "I am alone now and I may need some entertainment myself," he said.

"The old reprobate," the girls laughed.

Today Mahalingam Nadarajah is known among his people as the fox who was

shrewd enough to capture good husbands for his ugly daughters. The victims have very little hope of seeing any more of that mirage of a dowry. For Nadarajah spares himself no pleasures and he has married again. The doctor is climbing the ladder of government service with grim earnestness. The cadet has risen to great heights; but they remain the most henpecked of husbands in the Island. For, as I told you, sheer, unmitigated ugliness has a power that is hard to resist.

(Ceylon Daily News)

———:o:———

A Review of our Status in Malaya and the Way For Our Uplift.

(By S. Thanapayagam, Kuantan.)

THIS article is only a forerunner to the other similar articles which I intend contributing to our Journal; I have no claim whatsoever to make a review of our status since I have only spent in this country more or less two years and during which small space of time I have had no opportunity to have myself closely associated with the working of any social organisations. The basic materials that have been woven into this contribution have been drawn from my talks on several occasions with some of our social workers. Hence, I beg the forgiveness of our readers should they find any comments or criticisms here unpalatable to their tastes.

Prosperous Malaya and our Predecessors.

Malaya which is richly endowed with all nature's gifts in the shape of climate, hills, forests, rivers, mineral resources and various kinds of raw products (in great abundance) is a country of ample opportunities to communities of an adventurous nature. It is this very thing that attracts and keeps diverse communities within her boundaries.

To think and to talk of our so called adventurous predecessors is to think and to talk of those who have retired and gone from Government service. To brood over their bare facts and realities in their actual life here is to blink and peep into a big blank. To serve and save some dollars in Malaya and then to go and live in Jaffna like petty chiefs among their own clans seem to have been their one aim. But let us forget their defects. There is danger if we imitate them in their failings.

Our Madness After Government Service Is Due To The Prevalent System Of Education.

Our hankering for Government service is all the more enhanced by the system of education now imparted to us; It is quite in acknowledged fact that there is little scope in the curriculum of studies planned by the educational authorities for the training of the youngsters to carry on in their own localities their hereditary occupations with greater efficiency and improved methods, instead of being enticed away from their native home-steads by the charms of urban and metropolitan institutions. The system of education imparted to our children should be such as is in consonance with what I may say the socio-economics of our community and our inherited calling i.e., agriculture. It

is indeed painful and unpleasant to note that the educational system, now in vogue, is least conscious of this aspect and the consequence has been simply pernicious and disastrous; owing to this wrong system of education we have already forgotten our hereditary profession and today we are unable to fight valiantly the battle of life and discharge adequately the various duties pertaining to our status in our family and society. It is undoubtedly true that it has made us intellectually hybrid, economically dependent for our living on clerical appointments.

Our Men In Other Avenues Of Life.

No scrutiny of facts and figures is necessary to make the statement that there are no traders, hawkers, coffee-shop-keepers and general merchants among the Malayan Jaffnese. The fact that our community mostly comprises clerks and technical assistants is apparently known to all; we have also in our midst a good number of unemployed youths; they are a band of hatted, coated and booted English educated youngsters eagerly hunting for an office desk and seat not knowing how to eke out their own existence and to be self-supporting. Certainly it is no use blaming them altogether; the fault lies with the type of education they have received.

Our entire preference for Government service to other walks of life has brought us to this present plight. I would like our youngsters to fully believe that initiative and enterprise in walks of life other than Government service are much more honourable and profitable than Government service itself. I know of cases where some mediocre members of other communities have amassed wealth and become outstanding personalities through industry and business knack and tact. It is also my experience that such men with a smattering of English education and a considerable grounding in some commercial subjects are drawing $400/- to $500/- per mensem. On the other hand I have not heard of even a single case in which any of our Government servants who even by sheer luck have secured Prize appointments have become likewise; normally a subordinate in government service after putting in 25 or 30 years' service can anticipate to get a salary of $210/-.

Imperative Need To Explore New Fields Of Investments.

The members of our community are undoubtedly in the position of that man who had to dig a well for drinking water although he was on the very banks of the Ganges; if we but look to the economic condition of our community here the truth of the statement will be brought home to our minds. Should we direct and divert our energies in settling here and tilling the soil, in one word, converting the natural resources of this fertile and prosperous land to our best use and advantage with absolute confidence in our own potentialities we are sure to be on the way to our uplift. There is an assumption that we are financially sound, educationally advanced, and physically all right. Yet strange to say that compared with other communities some of which do not possess even a tithe of these facilities, our community is very shy to enter new fields of investments. If the raw materials, the few tools and machinery, and the small initial outlay could be advanced to a section of our younger folks with good experts to guide and help them, and the products are purchased by our fellow-brethren or some central agency at fair current market rates. and a small percentage of the wages and profits retained towards the advance, a good impetus could be given to the new fields of investments which our community is necessitated by prevalent circumstances to explore. More than all the paper schemes that could be devised and more than all the platform orations that could be made, it is the

earnestness and solicitude of the leaders of our community that really counts in the matter. Until our so called leaders learn to identify their prosperity with that of the poor lot the most ideal devices which they intend carrying out may not terminate in real success and progress. It is the duty of the youngsters to mould and shape their lives in accordance with the admonitions and instructions of the experienced elders to reform their ways of thought, emotion and conduct in terms of utility to their own society. Then only will it be possible to pave the way for our uplift.

No Voice, Because No Vested Interests.

Owing to lack of vested interests in this country we have no voice, even if we begin to voice, our grievances that will only be a cry in the wilderness. That the minorities in a land are entitled to the same privileges and rights of the sons of the soil, if only they have created vested interests and made their land of adoption their permanent place, is I believe, a well known thing acknowledged by men interested and engaged in international affairs. There are not many people amoung us with vested interests here. So we do not contribute largely to the State revenues and so we have no voice here.

Therefore first of all, the creation of vested interests is absolutely necessary for the well-being of our society should we want to make Malaya our permanent home. The generations that are to come after us will have as much right and voice as the sons of the soil with the progress of this country in course of time.

Legal Business Advisable.

It will not be out of place for me to devote a few sentences in connection with such professions as Law and Medicine. True it is that these professions are already over crowded. Yet none the less if our youngsters do not mind competition they can capture some portion of these fields. Legally trained men can become an important asset to their community and plan an important role in the development of the country. It would be wise and advisable to encourage and assist financially such among our youngsters as have a legal bent, bias and brain.

Ayurvedic Medicine And Surgery Also Advisable.

A time there was when the Ayurvedic system was considered as one meant for quacks and discarded as most crude and unscientific. Now there seems to be a big wave of feeling in India and Ceylon for its revival. It is quite sound both in theory and practice and has done immense service to suffering humanity. I believe that several of our youngsters can earn their livelihood and be self-supporting with a small capital and considerable training and grounding in this Ayurvedic Science; especially in a cosmopolitan country like Malaya a study in this sort of science will be a paying concern.

The Import Of Palmyra Fruits For Making Cakes And Chocolates.

We should encourage the import of Jaffna produced *panaddu* by our fellow-brethren. This jam known as *Panaddu* was once used largely and highly appreciated by our forefathers. A major portion of this vast productive occupation has been abandoned under the influence and inroads of so called civilization. What is extent among the poorer classes in Jaffna is enough to show that we can be rightly proud of Nature's gift to us for our living in the shape of a fruit-bearing palm. As the preparation of this jam is based on hygienic methods it is sure and lasting in its sweetness, soft-

ness and above all in conduciveness to health and it will not be saying too much that even in its present, decadent condition it can safely hold its own against factory made cakes and chocolates. These facts must be admitted by all unbiassed students of dietetics. Only those uninformed and quack critics, who have no definite knowledge of its usefulness as food and health are prejudiced against everything that is native and say that it won't suit their health and body.

The first and foremost duty of our leaders in this direction is to raise funds from amongst us for the purchase of necessary equipments to start and carry on this business. Experts to guide our workmen in the handling of this industry might be invited from Jaffna. Undoubtedly a good number of our educated youngsters, can be drawn into this enterprise and employed in various capacities.

Our Social And Public Life In Malaya.

Let me in conclusion say something of our social activities here. I have been often told by some of our social workers that many of our social organisations formed and carried on in the name of the community have no substantial and concrete existence. I do not know how far this statement is true. Wherever internal feuds, splits and jealousies exist, there factions spring up and shake and shatter the structure of a society. This I believe has been true of us too. What our community wants today is not presidentships in associations, reserved seats in State councils, or gallant knights but leaders who practise what they preach based on ideals which have arisen from the subsoil of our own culture, those that have been developed from a study of the fundamental needs and intrinsic values of our life moulded on the bed-rock of our own national character. The spirit should manifest which could be productive from the inspiration arising from the awakening of national consciousness through a study of our status and standing in the cosmopolitan population of Malaya.

Lack of true and practical leadership, absence of social unity and amity and want of implicit obedience on the part of our youngsters to the elders are a few of the potent factors that corrupt the fountains of public life in our community.

That the members of our community may flourish and prosper in the new fields which our *Pathfinder* has been suggesting and that they may show to the future generations by their own example that enterprise and initiative in such fields can make their lot happy and wealthy, is my sincere and fervent prayer.

———:o:———

The Holy Friendship between Mother and Child

THE first friend a child has in this world is its mother. It comes here an utter stranger, knowing no one: but it finds love waiting for it. Instantly the little stranger has a friend, a bosom to nestle in, an arm to encircle it, a hand to minister to its helplessness. Love is born with the child. The mother presses it to her breast, and at once her heart's tendrils twine about it.

It is a good while before the child becomes conscious of the wondrous love that is bending over it, yet all the time the love is

growing in depth and tenderness. In a thousand ways by a thousand delicate arts, the mother seeks to waken in her child a response to her own yearning love. At length the first gleams of answering affection appear—the child has begun to love. From that hour the holy friendship grows. The two lives become knit in one. Whenever in history we come upon a great man, we instinctively begin to ask about the character of her on whose bosom he nestled in infancy, and at whose knee he learned his life's first lessons. We are sure of finding here the secret of the man's greatness. We know how men of genius rarely ever have failed to give to their mothers the hanour of whatever of greatness or worth they had attained. We know how many a man has been influenced by his mother and thereby got from her much of the beauty and power of life. Every true mother feels a sense of awe in her soul when she bends over her own infant. She considers her motherhood with unusual thoughtfulness and seriousness. How close to God she must live. How deep and tender her love must be.

From the Holy Bible, we get a glimpse of mother and child. It was when Jesus went to His first Passover. When the time came for returning home, the Child tarried behind. After a painful search the mother found him in one of the porches of the temple, sitting with the rabbis, an eager learner. There is a tone of reproach in her words. "Son, why hast Thou thus dealt with us? behold Thy father and I have sought Thee sorrowing". She was sorely perplexed. This shows how a mother of a child has the full control and training over him. Further we read in the Bible how the child Jesus was subject to her mother in the Nazareth home. Even the child Jesus recognising His relation to God as His Heavenly Father, did not become any less the Child of His earthly mother (Mary).

Few things in this world are more beautiful than such friendships as one sometimes sees between mother and child. The two enter into the closest companionship. A sacred and inviolable intimacy is formed between them. The child opens all its heart to its mother, telling her everything: and she, happy woman, knows how to be a true mother, and to keep a mother's place without ever startling or checking the shy confidences or causing the child to desire to hide anything from her.

"Her face his holy skies:

The air he breathes his mother's breath,

His stars his mother's eyes."

Every mother should sweeten her home by putting into practice the correct relation of mother and child. Every mother should endeavour to make her a better woman and a better mother. She should bring up every child a truer and holier child. Every home should have its sacred friendships between parents and children.

Random Notes

(By Rambler).

Milk Supply.

In my last 'notes' I referred to the question of the milk supply of Kuala Lumpur and the need for improving it. I read in the Ceylon papers that this problem is also engaging the attention of the Municipality of Colombo. The Mayor of Colombo is reported to have stated that it should be the aim of theCouncil to get a monopoly of the milk supply of Colombo. The Committee that was appointed by the Municipality recommended the establishment of a milk depot for the distribution of milk of the town. Dairies, whether in or outside Colombo, would bring their milk to that depot, where it would be taken over at a fixed price, pasteurised and distributed in the city as economically as possible. By this means the Municipality hope not only to enhance the supply of milk and the quality greatly but also to reduce the price. It would be interesting to watch developments and see how far the hope is realised.

Paper from coconut husk.

If the research that is now being made by Mr. S. B. K. Menon, a Travancorean Research student, proves successful there is great possibility for a new industry in Ceylon and a great future for coconut planting in all countries. Mr. Menon has discovered a process for the manufacture of paper, including paper of high quality, from coconut husk. He is now in Ceylon for field experiments for the purpose of ascertaining the commercial feasibility of the enterprise. It is stated that two by-products of the coconut husk are obtained in the process of the manufacture of paper. The first is a brick red powder composed of organic matter derived from the phenolic compounds of the husk and the second is coir dust obtained in a form that can be compressed into sheets, bricks or tiles useful for architectural purposes.

Sir Andrew Caldecott.

Sir Andrew Caldecott, when he was a cadet in F.M.S., chose Tamil as his second language. Except for some years in the Labour Department, his service in Malaya has been in departments in which a knowledge of Tamil was not an essential requirement; and it is doubtful if he ever had any occasion to utilise it in the course of his official career in this country other than in the Labour department. But his knowledge of Tamil has made him to appreciate and understand the Tamils; and, in his present office as Governor of Ceylon, he will have many occasions to be thankful for the decision he made, as a cadet, to learn Tamil. In reply to an address of welcome presented to him at Kandy Sir Andrew stated, amongst other things, that his associations with the Tamil community in Malaya were of the happiest that he much missed these associations in Hong Kong and that he was trulydelighted with the prospect of repeating them there (Ceylon). In reply to an address by the Muslims His Excellency spoke in Tamil as follows:—

"It is 25 years since I spoke in the Tamil language, I have chosen to speak a few words in your language instead of many words in my language. I have

listened to your address with pleasure, and I am thankful for your expressions of goodwill and loyalty. That the blessings of Allah may be with you and me and this island is my prayer. Ameen."

Town Councillors and their occupations;

Sir James Merchant in referring to Town Councillors and their occupations in England stated as follows:—

"The self-sacrificing and voluntary labours of local councillors may be less spectacular than those of members of Parliament, but they are of no less, many think that they are of greater value, especially to posterity, and they should become much more attractive to our best educated and most experienced citizens".

The above is, in my opinion, equally applicable to our local City-Fathers, even though our local institution may have a less imposing appellation. Mr. J.R. Vethavanam aptly reminded the Chairman of the local Sanitary Board that when appointing new members to the Board they be apprised of the amount of time they would be required to devote for service in the Board. Very few of the local rate payers have a proper appreciation of the time and labour sacrificed by our unofficial members. Almost all their work is done in Committees and it must be realised that on an average there are 3 Committee meetings, each lasting 2 hours, every week. Their time and service are given free and they do not receive recompense of any sort.

Jaffna Girls and the study of English.

In a recent article published in the columns of the Pathfinder *Mr. Selvanayagam urged* the study of Tamil and laid special emphasis on the importance of Tamil education for our girls. Mr. Nevins Selvadurai, a prominent Educationalist in Ceylon, speaking on the occasion of the opening of a new building to house the basket weaving school attached to the *Saiva Pragasa Vydiasalai* at Kopay stated that the greatest desire of Jaffna girls was the study of English. He was not against that but he was of opinion that the first thing the Jaffna girls should do was to endeavour to acquire a good knowledge of their own mother tongue.

Miss Hutchins, Principal, Kopay C.M.S. Girls' School stated that there was a feeling among the girls of Jaffna that the study of English promoted civilisation. Their English education, however, was of a superficial nature as could be discovered by an outsider who listened to a conversation between two English speaking Tamil girls.

The need for revising the Jaffnese parents' attitude towards education of their daughters is really important and is one that should be tackled early if we are anxious to preserve our customs and traditions.

Borstal Institute.

Sangaraja in his 'Views and Reviews' published in an earlier issue of the *Pathfinder* referred to the desirability of a Borstal Institute in this country. It would be interesting to note that the Ceylon State Council has voted a sum of Rs. 199,000 for a "Training School for youthful offenders". The necessary buildings for accommodation of 100 offenders, as a first stage, have been erected, and it is hoped to occupy them soon. The whole scheme is to be completed in four years and it is intended to provide accommodation for 400 youthful offenders.

Rotary Club at Jaffna.

It may interest Rotarians in this part of the world to know that it has been decid-

ed to form a Rotary club in Jaffna. Rev. Dr. Isac Thambyah, who at one time was a practising lawyer in Penang, presided at the meeting and Mr. Bryant, Field Representative for India, Burma and Ceylon of the Rotary International, spoke of the uses, value and help of the Rotary movement.

Betel chewing.

In the last issue of the *Pathfinder*, there appeared an article recommending betel chewing as a healthy habit. I give below what Mr. W.A. de Silva, Minister of Health, Ceylon, is reported to have stated on the occasion of the opening of Schools' exhibition in Welligama:—

> "Mr. de Silva speaking next said that he did not believe in copying other countries in regard to the prevention of disease, at every trun. In Ceylon people had certain very good habits. For instance, a chew of betel after meals was good for health, although an excess of it should be avoided. Lime was essential for the body and sour things were generally beneficial for the teeth. There was also, the habit of cleaning the teeth after meals with 'dahati'. This prevented the early decay of teeth —but nowadays there were people who laughed at this."

Husband ordered to give back dowry.

In view of the fact that the dowry system as prevalent in Jaffna is being diognosed and dissected in the columns of the *Pathfinder* it may interest the readers of the journal to know that in Avissawella the court, when granting divorce to a wife against her husband who made the life of the plaintiff intolerable, ordered a permanent alimony, return of the jewellery belonging to the wife and the re-transfer of the property given to him as a marriage gift. In Jaffna any property given as dowry continues to be held jointly by both the husband and the wife and neither is able to dispose of it without the other being a party to the transaction. In the event of the death of the wife without any issue the property reverts to the brothers or sisters of the deceased. The husband has no claim whatever on the property.

Society Notes

—o—

HEADQUARTERS.

The number of members on the register on 1st December, 1937 was 968. The following new members were enrolled during the month:—

Mr. N. Sabapathy, Survey Office, Kuala Lipis.

Mr. T.C. Chelliah, Clifford School, Kuala Lipis.

Mr. M. Appudurai, General Hospital, Kuala Lipis.

Mr. S. Venasithamby, General Hospital, Kuala Lipis.

Mr. M. Chinniah, Forest Dept., Kuala Lipis.

Mrs. V. Chinniah, c|o Mr. M. Chinniah, Forest Dept., Kuala Lipis.

Mr. A. Visuvalingam, State Treasury, Kuala Lipis.

Mr. S.V. Veluppillai, Planter, 1½ mile, Kuala Lipis.

Mr. S.A. Sethukavalar, P.W.D., Kuala Lipis.
Mr. S. Thurayrajah, District Office, Kuala Lipis.
Mr. S. Subramaniam, Health Office, Kuala Lumpur.
Mr. C. Mylvaganam, R.R.I., Experimental Station, Sungei Buloh.
Mr. M. Thambinathan, Co-operative Societies Dept., Kuala Lumpur.
Mrs. S. Thambinathan, c|o Mr. M. Thambinathan, Co-operative Societies Dept., Kuala Lumpur.
Mrs. S. Karalasingam, c|o Mr. S. Karalasingam, Sanitary Board, K.L.
Mrs. S. Mylvaganam, c|o Mr. N. Mylvaganam, Police Pay Office, K.L.
Mr. M. Senathirajah, Jaffnese Co-operative Society Ltd., Kuala Lumpur.
Mr. S. Nagamany, 5 Scott Road, K.L.
Mr. T. Chelliah, 26 Scott Road, K.L.
Mrs. S. Markandu, c|o Mr. V. Markandu, Sanitary Board, Kuala Lumpur.
Mr. S. Retnasabapathy, Saraswathy School, Scott Road, Kuala Lumpur.
Mr. A. Nagamuthu, Scott Road, K.L.
Mr. C.S. Kandiah, District Office, Kuantan.
Mr. P. Chellathurai, c|o Mr. E. Suppiah, Post Office, Mentakab.
Mr. K. Sivapragasam, District Hospital, Raub.
Mr. S. Kanagaratnam, Pajam Estate, Mantin, N.S.
Mr. K. Ehamparam, Govt. Chandu Shop, Bangi.
Mr. S. Appacutty, Hallam & Co., K.L.
Mr. T. Subramaniam, State Engr's Office, Kuala Lumpur.
Mrs. A. Subramaniam, c|o Mr. T. Subramaniam, State Engr's Office, K.L.
Mr. R. Mutturamalingam, Advocate & Solicitor, Kuala Pilah.
Mr. P. Karthigasu, Telegraph Inspector, P. & T. Dept., Seremban.
Mr. T. Subramaniam, District Office, Kuala Lipis.
Mrs. R. Annamalai, c|o Mr. K. Annamalai, Hospital, Kuala Lipis.
Mr. T. Cumarasamy, 5 Kota Road, Taiping.
Mr. K. Vettiveloo, Federal Treasury, Kuala Lumpur.
Mr. M. Chelliah, T.M's Office, K.L.
Mr. V.V. Appudurai, Mechanical Dept., Sentul.
Mr. K. Muttiah, Paymaster's Office, F.M.S. Police, K.L.
Mr. P. Apputhurai, P.W.D., Kuala Kubu Bharu.
Mr. K. Sinnathamby, Temiang South Estate, Seremban.
Mr. N. Ponnampalam, Vivekananda Students' Tamil School, Seremban.
Mr. R. Kandiah, P.W.D., Seremban.
Mr. S. Subramaniam, P.W.D., Seremban.
Mr. V. Kandiah, P.W.D., Seremban.
Mr. R. Maniccam, P.W.D., Seremban.
Mr. V. Thambiah, Customs Office, Seremban.
Mr. N. Murugasu, Chief Acct's Office, Rlys., Kuala Lumpur.
Mr. S. Seevaratnam, Prince of Wales Institution, Kuala Lumpur.
Mr. K. Kandiah, Prince of Wales Institution, Kuala Lumpur.
Mr. C. Ponnudurai, Agricultural Dept., Kuala Lumpur.
Mr. A. Veluppillai, P.W.D., Kuala Lipis.
Mrs. S. Sathasivam, c|o Mr. S. Sathasivam, General Hospital, Kuala Lipis.
Mr. P. Tharmalingam, Sub-overseer, P.W.D., Bentong.
Mr. S. Candasamy, Sub-overseer, P.W.D., Ipoh.
Mrs. P. Sinnaduray, c|o Mr. A. Sinnaduray, United Engineers Ltd., Ipoh.
Mr. K. Nagamuthu, Conolly Road, Ipoh.
Mr. S. Veluppillai, Messrs. Walter Grenier & Co., K.L.
Mr. V. Nadarajah, Senior District Engr's Office, Rlys., K.L.
Mr. S. Velluppillai, 60 Leister Road, Kuala Pilah.

Mr. V. Vamathevan, Contractor, Seremban.
Mr. D.S. Stoner, Pensioner, Kuala Pilah.
Mr. S.N. Kandiah, D.S. Office, Rlys., K.L.
Mr. V. Kanagasabai, Clerk & Conductor, Rembau.
Mrs. P. Murugasu, c|o Mr. N. Murugasu, Chief Acct's Office, Rlys., K.L.

We extend a hearty welcome to all the new members.

Twenty three members resigned during the months for the following reasons:—

Withdrawal with Committee's permission	3
Adjustment of loan with Committee's consent	5
Expulsion for non-payment of subscription etc.	11
Unemployment	1
Transfer to other Society. ..	1
Death	2
	23

The total number on the register on 1st January, 1938 was 1,011.

LOANS: Twenty two applications for loans for a total sum of $8,255|- were received during December, 1937 and 15 loans for a total of $5,769|- were issued for the following purposes:—

Number	Purpose of loans	Amount.
		$ c.
3	Home remittance ..	387.00
2	Confinement and medical expenses	200.00
1	Redeeming jewellery ..	150.00
2	Marriage expenses and dowry	1,100.00
3	Buying, building and repairing houses	1,800.00
2	Settling debts	1,572.00
1	Funeral expenses ..	200.00
1	Other purposes	360.00
15		$5,769.00

DISTRICT NOTES.

SELANGOR.

KUALA LUMPUR,—Scott Road Area.

The number of members on the register on 1st December, 1937, was 35. Ten new members were added to the list during the month due to the joint efforts of the Committee. In such a small area as this the Committee has worked their way well in response to the letter from the Central Committee to increase the strength of membership of the Society to a thousand before the close of 1937. The recoveries during the month were regular.

Princes Road Area.

There has been no change in the strength of the membership of this Area. Collections made during the month are satisfactory.

Brickfields Road Area.

In the absence of the Chairman, due to unavoidable circumstances, a party headed by Mr. C.S. Muttutamby, a senior member of the Committee, launched a campaign for membership. This was restricted to the Tamby Abdullah Road Area and resulted in 3 new members joining our fold. Itineraries for the rest of the campaign have been drawn up and these will be carried out before the close of the year.

Imbi & Pasar Roads Area.

On the 1st December, 1937 there were 76 members on the roll. Three members' accounts were adjusted during the month. There are, therefore, 73 members on the roll at present. The collection of dues of the Society is satisfactory.

Bukit Bintang Road Area.

Four new members were enrolled during November and December, 1937. One meeting of the Committee was held and various subjects of interest, including recruiting campaign, were discussed. Almost all Jaffnese in this area are members of our Society. The few remaining outside are expected to come in gradually. The Committee are doing their utmost to spread the gospel of co-operation and to impress upon the members of our community the necessity of giving their support to the communal Society.

KLANG.

The number of members on 1st December was 41. The payments of subscriptions and loan instalments have not been satisfactory. The Secretary is experiencing difficulty in collecting the dues from certain members. The task of the Secretary will be lightened if every one were to be a little bit more serious about his duty. The *Pathfinder* for December had been promptly received and distributed. During the month three new members have sent in applications for membership. It is hoped that before long many more will become members of our Society.

BANTING.

This district nas been running without a Chairman for a few months and there is a likelihood of appointing a Chairman shortly. The membership remained unchanged and will be increased to a considerable number gradually as signs indicate at present.

NEGRI SEMBILAN,—Seremban.

Nine new members were enrolled during this month thus making a total of 95. It is hoped to increase the number before long. Collection of subscription is satisfactory except in few cases. Members who are in arrears are urged to pay their dues early. A committee meeting was held as usual when some important affairs pertaining to the uplift of the Society were discussed.

PAHANG,—Kuala Lipis.

The strength of the Society at the beginning of December, 1937 was 66. During the month 13 new members were enrolled. Subscriptions and instalments have been paid regularly with the exception of one or two cases. It is hoped that this will be brought up to date before long.

Temerloh & Mentakab.

Subscriptions and loan instalments continue to come in promptly and all members are up to date.

PERAK,—Taiping.

Payment of subscription is regular except in the case of one member who has promised to pay on the 9th January. Our loan instalments are regular. Arrangements are being made to form a Committee at Taiping from January, 1938.

(*Note.* The following districts have failed to send their reports for publication in the January issue:— Sungei Besi Road Area, Sentul Area, Kuala Selangor, Kajang, Bentong, Raub and Ipoh. Publication of reports serves the purpose of acquainting the members of the position of affairs in their respective districts and also urges Committees to vie with one another to improve their efficiency. We impress upon the Committees the importance of these reports.—*Editor, Pathfinder.*)

AN

IDEAL PROTECTION

WITH

IMMENSE VALUE IN RETURN

HINDUSTHAN'S UNIQUE SCHEME OF PROGRESSIVE BENEFIT POLICY OFFERS MAXIMUM COVER AT MINIMUM COST, EASY CONVERTIBILITY FROM "LIFE" TO "ENDOWMENT" WITHOUT THE SERIOUS DRAWBACK OF HEAVY LUMP SUM PAYMENT, AT THE OPTION OF THE POLICY HOLDERS.

USE THE POLICY FOR THOSE WHO ARE ON THE THRESHOLD OF THEIR CAREER: SOLVE YOUR INSURANCE PROBLEM BY EFFECTING A POLICY OF P. B. A POLICY

NEW BUSINESS

(1936-37)

Exceeds 2 Crores, 83 Lakhs

BONUS

PER THOUSAND PER YEAR:

On Endowment Rs. 23

On Whole Life Rs. 20

BUSINESS POSITION

(1935-36)

Policies in Force	(over)	1,200 Lakhs
Life Fund	(over)	1,98 „
Total Assets	(over)	2,21 „
Claims Paid	(over)	1,25 „
Premium ince	(over)	52 „

HINDUSTHAN

CO-OPERATIVE INSURANCE SOCIETY, LIMITED.

Hindusthan Buildings, Calcutta.

Branches all over India, Iraq, Burma, Ceylon, Malaya & Br. E. Africa.

Personal and General

Selangor.

Mr. N. Sundrampillai has been transferred from the Audit Office, Kuala Lumpur to the District Office, Klang, Mr. S. Retnasingam from the District Office, Kuala Langat to the Audit Office, Kuala Lumpur, Mr. S. Navaratnam, from Post Office, Kuala Lumpur to be Post Master, Klang and Mr. K. Kanapathipillai from the Electrical Dept., Kuala Lumpur to the Electrical Dept., Kuala Lipis.

Mr. V. Chelliah of the Audit Office, Kuala Lumpur, Mr. S. Krishnapillai of the D.S. Office, Railways, Kuala Lumpur and his family, Mr. A.S. Vallipuram of the Central Accounts Office, P. & T., Kuala Lumpur and his family, Mr. V. Nagalingam, Mr. V. Rasiah of the Customs Dept., and Mr. N. Sivakolunthu of the F.M.S. Railways, who went to Ceylon have returned to Kuala Lumpur.

Mr. K. Ponnuthurai, Indian Rubber Instructor, R.R.I., and Mr. S. Thurairajah of Water works, Kuala Kubu Bharu have proceeded to Ceylon on leave.

Mrs. A. Ponnampalam, wife of Mr. A. Ponnampalam of the Revenue Survey Office has given brith to a son; Mrs. Rajasundram, wife of Mr. S. Rajasundram, a son; Mrs. Nadarajah, wife of Mr. V. Nadarajah, St. John's Institution, Kuala Lumpur, a son; Mrs. Rajaretnam, wife of Mr. T. Rajaretnam, Senior District Engineer's Office, F. M.S. Railways, a daughter; and Mrs.Mailvaganam wife of Mr. P. Mailvaganam, Hospital, Kuala Kubu Bharu, a son.

It is with deep regret that we record the untimely death of the late M. Ganesan, infant son of Mr. & Mrs. Mylvaganam, Paymaster's Office, F.M.S. Police, on 3.12.37, at Scott Road, Kuala Lumpur. The funeral was well attended. We extend our heartfelt sympathy to the bereaved family.

Mr. Ampalavanar, P.W.D. District, Kuala Lumpur, died on 13.12.37, at his quarters in Klang Road.

An infant son, six months old, of Mr. S. Rajathurai, Kathong, passed away in Kajang in Mr. S. Kanapathipillai's quarters.

We record with profound regret the untimely death of Mr. Robert Chelliah, Hospital Assistant, Bentong. Mr. Chelliah was the District Secretary, Bentong, ever since the inception of the Jaffnese Co-op. Society and has rendered very valuable services and his death is a great loss to the Society. We extend our heartfelt sympathy to the bereaved family.

It is with deep regret that we record he untimely death of Dr. K. Thilliampalam, Medical Practitioner, Kuala Lumpur. The late Dr. Thilliampalam had always been a sincere and sympathetic Doctor whose aim in life was service to humanity. He was beloved by all the communities in general and the Ceylon Tamil Community in particular. In his early professional career, he was in the Government service but later on resigned Government service and started private practice. He was a member of the Kuala Lumpur, Sanitary Board for three years from 1930. Dr. Thilliampalam was one of the founder members and a past Vice-President of the Jaffnese Co-operative Society.

Miss M. Rajesvari, niece of Mr. S. Sundram of Bukit Bintang Road, was married to Mr. P. Kandiah of Bungsar Road, Kuala Lumpur on Monday the 13th December, 1937, according to Hindu rites. The bride and bridegroom were the recipients of several presents and congratulations.

Mr. R. Chinniah, of P.W.D., Town, who was admitted into Hospital a few days ago is making rapid progress.

The 76th Birthday Anniversary Celebration of Swami Vivekananda will be celebrated at the Vivekananda Ashrama, Kuala Lumpur, on 6th February, 1938.

The Annual General Meeting of the Tamil Educational Society, Kuala Lumpur was held on Wednesday, 22nd December, 1937 at 6 p.m. in the Chums' Amateur Dramatic Association Hall. In the absence of both the President and the Vice-President, Mr. K. Murugasu of the Works & Buildings, P.W.D., Kuala Lumpur was voted to the Chair. The usual business was transacted.

Perak.

A son was born to Mr. A.T. Sabapathy of the Government English School, Batu Gajah.

Mr. Arumugam of P. & T. Dept., Tapah has been transferred to Taiping.

Mr. A. Nagalingam, Hospital Assistant, District Hospital, Parit Buntar, has been transferred to Taiping Hospital, on 1st January, 1938.

Mr. N. Appudurai, Office Assistant Secretariat has gone to Penang with his family for a change.

Negri Sembilan.

N. S. Ceylon Tamils' Association. The Annual General Meeting of the N.S. Tamils' Association was held at the Vivekananda Students' Hall, Seremban on 27.11.37. The following gentlemen were elected to serve in the Committee for the ensuing year:—

Mr. S. Thambirajah, J.P., (President), Mr. K. Ambalavanar (Vice-President), Mr. V.M. Francis (Hon: Secretary), Mr. M. Krishnapillai (Hon: Treasurer), Messrs. S.S. Chelvanayagam, S.S. Pillai, S. Muthucumaru, V. Muthucumarasamy, K. Rajah, S. Aythurai and A. Kanapathipillai (Committee Members), Messrs. M. Arumugam and V. Suppiah (Hon: Auditors).

The marriage of Mr. M. Vellupillai, Medical Student, King Edward VII College of Medicine, Singapore, with Miss. Maheswari Arulampalam, was solemnised according to Hindu rites at the residence of the bride's parents at Ulu Gombak, Kuala Lumpur on Monday the 13th December, 1937.

Cable received by Mr. R. Cumaravelu, Sanitary Board, Seremban, intimating the death of his mother-in-law Mrs. Thilliampalam at Tholpuram. Our condolence.

N. S. Co-operative Store. The Negri Sembilan Co-operative Store which started with a membership of 120 in April has risen up to 185. The average monthly turn over of business is over $3,000/-.

Mr. C. Ponnudurai of the Anglo Chinese School, Seremban, has gone to Ceylon on four months leave.

Mr. A. Nagalingam, District Office, Kuala Pilah, has returned from long leave.

Pahang.

Arrangements are being made by the Hindus in the Railway Dept., Lipis, to celebrate the Thaipusam festival at the Lipis Hindu Temple.

The following transfers in the General Clerical Service will take place in Pahang with effect from 1st February, 1938:—

Mr. M. Nadarajah. Secretariat, K. Lipis, to District Office, Raub.

Mr. S. Thambyaiyah, District Office, K. Lipis to Secretariat, K. Lipis.

Mr. A. Murugasu, District Office, Pekan to District Office, K. Lipis.

A daughter was born to Mr. & Mrs. Kandiah, State Treasury, Kuala Lipis.

Mr. S. Chelliah, Health Inspector, Kuantan has been elected Chairman of the District Committee vice Mr. C.S. Kandiah resigned.

Mr. S. Thurairajasingam of the Government English School, Kuantan, a member of the District Committee left for Ceylon on a holiday. On his return it is understood he will be transferred to Raub.

NEGRI SEMBILAN CEYLON TAMILS' ASSOCIATION.

All unemployed Ceylon Tamils resident in Negri Sembilan are requested to communicate in writing with the Hon. Secrctary of the above Association, giving the following particulars: Name; address; age; qualification (if any), and the period of unemployment.

V. M. FRANCIS,

Hon. Secretary.

KINTA SCHOOL OF COMMERCE.

9, DOUGLAS ROAD, IPOH.

(An ideal school for Commercial and General education).

Commercial Classes: MORNING, AFTERNOON & EVENING.
(Various subjects in Junior & Senior grades taught)

Regular English School: 8 a.m. to 1 p.m.
(Covers the syllabus followed in other schools)

After-noon English Classes: 2 p.m. to 4 p m.

Night English Classes: 6-30 p.m. to 8-30 p.m.

English Tution Classes: AFTERNOON & NIGHT.

Suitable for All—Moderate charges. Boarding arrangements made
1938 Prospectus Free.
Apply to the Principal.

(இருபாலார்களுக்கும் படிப்பிக்கப்படும் வயதைப்பற்றி ஆக்ஷேபணை கிடையாது)
தனிமையாகப் படிக்க விரும்புவோர்களுக்கும் வசதியுண்டு.

Mr. K.E. Velupillai of the Drainage & Irrigation Dept., Kuantan is blessed with a daughter.

Mr. V. Nallathamby has assumed duty as Chief Clerk, Medical Dept., Kuantan vice Mr. S. Kanapathipillai transferred to the Customs Dept., Perak.

The marriage of Mr. N. Rajaratnam of the District Office, Temerloh, with Miss S. Rasammah, was solemnised according to Hindu rites.

Mrs. N. Velupillai wife of Mr. N. Velupillai of the Forest Office, Mentakab gave birth to a daughter, on the 25-12-1937 but the child passed away within a few minutes of its birth; Mrs. Velupillai is still an inmate of the Mentakab Hospital but is progressing satisfactorily.

General.

Cable news received by Mr. V. Nadaraja informing the death of Mrs. V. Vaithilingam of Kokuvil, Jaffna. The deceased lady is the mother of Mr. V. Nadaraja, Accountant of the Au Kong Foundry, Ipoh. The late Mr. V. Vaithilingam retired from Ceylon Government service and predeceased in 1933.

Mudaliar. V. Ponnampalam, Managing Director of the Jaffna, Co-operative Central Bank Ltd, Jaffna, has been appointed President, Board of Directors, in succession to the late Mr. Clough.

The Malayan Ceylonese Association, Jaffna is busy making elaborate arrangements to give Sir Andrew Caldecot a fitting reception when he pays his first official visit to Jaffna.

The Ceylonese Unemployment Committee.

NOTICE.

Jobs For Unemployed Ceylonese.

The Ceylonese Unemployment Committee invites applications for raining and employment from Ceylonese Youths who have passed Junior r Senior Cambridge Examinations.

Applicants, when selected, will be eligible to draw:—

(a) An allowance of $6|- per month during the period of their training;

(b) A pay of $15|- per month, after successful training, for candidates with Junior Cambridge Certificates;

(c) A pay of $20|- per month, after successful training, for candidates with Senior Cambridge Certificates:

Employees whose work and conduct are satisfactory, will be eligible for increments of salary at $5|- after every six months of service until they reach $40|- p.m., whereafter annual increments will be payable.

Appointments will be found in the above minimum scales on such occupations as Teachers in English or Vernacular schools, Overseers, Dressers, Conductors, Clerks, etc.

R. V. KARLAKANDAN,
Ceylonese Unemployment Committee.
Chairman,

Kuala Lumpur,
25th October, 1937.

"வழி காட்டி"

——:o:——

யாழ்ப்பாணத்தவர் ஐக்கிய சங்க சஞ்சிகை.

———

பொருளடக்கம் பக்கம்

காலத்தின் அருமை ... ... 1.

பத்திராதிபர் குறிப்புகள் ... ... 3.

இறந்தவள் பிரேதத்த மாயம் ... ... 5.

கல்வியின் அருமையும் கற்பின் பெருமையும் ... ... 6.

பெண் கல்வி ... ... 10.

விமலாவின் இல்லற வைபவம் ... ... 12.

ஆரோக்கியமும் பெண்மக்களும் ... ... 17.

ஏழ்மை நிலை ... ... 18.

பொறையுடைய மாதர் ... ... 20.

சரஸ்வதி அல்லது ஊக்கம் உண்டேல் உயர்வடையலாம் ... 23.

நீங்கள் அறிவீர்களா ... ... 26.

கடிதம் ... ... 28.

இலங்கை இந்துவித்தியா விர்த்திச் சங்கம்.
(The Hindu Board of Education Ceylon)

PLATE

யாழ்ப்பாணம் திருநெல்வேலி ஆசிரியர்கலாசாலைக் கட்டடம்

1935-ம் ஆ கார்த்திகை மீ 21-ந் உ வியாழக்கிழமை ஸ்ரீமத் யோகஸ்வாமி அவர்களால் அஸ்திவாரக் கல்லிடப்பெற்ற ஆசிரியர் கலாசாலைக்கட்டடம் இறைவனருளால் முற்றுப்பெற்று சென்ற 1937-ம் ஆ தை மீ 18-ந் உ திங்கட்கிழமை தொடக்கம் வகுப்புகள் நடைபெறுகின்றன.

[இக்கட்டடத்துக்குப் பணமுபகரித்த அன்பர்களின் சமயப்பற்றும் மொழிப் பற்றும் இந்துக்களால் பெரிதும் போற்றற்பாலன.]

"வழி காட்டி"

யாழ்ப்பாணத்தவர் ஐக்கிய சங்க முன்னேற்ற உயரிய மாதப்பத்திரிகை.

மலர் க. | ஈசுர-ஆண்டு, தைத்-திங்கள். | இதழ் ம

ஒன்றுபட்டாலுண்டு வாழ்வு—நம்மில்
ஒற்றுமை நீங்கிலனைவர்க்கும் தாழ்வு.

—:o:—

: காலத்தினருமை :

தேடப்படும் பொருளைச் சிக்கனவாகப் புதைத்துக்
கோடிக்கொரு நிமிடம் கொள்ளுகினும்—கூடாத
வாணாள் வீண் கழிக்கும் மானிடரைப் போன் மயக்கம்
பூணார் பொய் கண்டு துறப்போர்

என்று பெரியோர் சொல்லிய வண்ணம் ஒரு நிமிடத்திற்கு ஒரு கோடி ரூபாய் கொடுக்கினும் பெற்றுக் கொள்ள முடியாத அத்துணை அருமையும் பெருமையும் வாய்ந்தது காலம். காலமில்லாமல் வினையில்லை யென்பதாக இலக்கண நூல்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. நிகண்டு காலத்தை ஒரு தேவனு பெண்ணைப் பரியாயப் பெயரும் கூறுகின்றது.

அறியாமையாயுள்ள குழந்தைப் பருவத்தையும், யாதும் செய்ய இயலாத முதுமைப் பருவத்தையும், அகற்றினால் மிகுதியாயிருப்பது எவ்வளவு காலம் என்பதை விளங்க வைக்கவேண்டி பெரியோர் எத்தனை வகையாகக் காலத்தினருமையை எடுத்துக் கூறியிருக்கின்றனர்.

பேதமை யென்னும் வித்திற்
பிறந்து பின் வினைகளென்னும்
வேதனை மரஞ்சு ணிறி
வேட்கை வேர் வீழ்த்து முற்றி
காதலுங் களிப்பு மென்னுங்
கவடுவிட்டவலம் பூத்து
மாநுயரி ருடும்பை காய்த்து
மரணமே கனிந்து நிற்கும்

என்றும்,

பாலனும் பருவமாயும் பன்னிய குமாரமாயும்
கோல யவ்வனமு மாயும் குல்லிய நலமுமாயும்
வாலிய செல்வமாயும் வலியுடனனைத்து மாயும்
சாலவே நிலைஞாலத்துத் தானிலை யாமை யன்றே

என்றும்,

பனிபடு சோலைப் பயன் மரமெல்லாம்
கனியுதிர்ந்து வீழ்ந்தற்று இளமை—னிபெரிது
வேற்கண்ண ளென்றிவளை வெஃகனமின்மற்றிவளும்
கோற்கண்ணளாகும் குனித்து:

என்று பலரும் பலவாறுகக் கூறியுள்ளனர். நாமும் நாளாந்தம் கண்டு வரும் காட்சியே "காவோலை விழக் குருத்தோலை சிரிக்கிறது" என்கிறது ஒரு முது மொழி. ஆனால் அந்தக் காவோலையைப் போல் தானும் ஒரு நாளைக்கு ஆகப் போவதைக் காலத்தினருமை தெரியாத அந்தக் குருத்தோலை அறிவதெங்ஙனம். காலத்தினருமை தெரிந்தவர்கள் மிகமிகச் சிலரே நம்மவருள் இருக்கின்றனர்.

காலத்தினருமை அறிந்தவர்கள் வீண் களியாட்டங்களிலும், வம்பு வளர்ப்பதிலும் தங்கள் அருமை நேரத்தைச் செலவிடுவார்களா? ஒவ்வொரு நிமிஷத்தையும் பொன்போலெண்ணி அருமையாகக் காலம் கழிப்பாரன்றே.

"கல்வி கரையில கற்பவர் நாள் சில" கரையிலாக் கல்வியை வயிற்றுப் பிழைப்புக்காகக் கற்கும் நாம் சொற்ப நாட்களில் கற்றுத் தேறுவது முடியுமா? இயலாதாதலினால் "உள்ளதைக்கொண்டு நடந்தது செய்வது" போல விரைவேற்றப் பெற்ற நமது நேரத்தை அவமாக்காமல் உபயோகப்படுத்த வேண்டும். வயிற்றுப் பிழைப்பை நாடி

வேலை தேடித் திரிந்து ஒரு வேலை அகப்பட்ட பின் ஒப்புக்கு மாரடிபபது போல் வேண்டா வெறுப்பாக மணிக்கூட்டைப் பார்த்தபடி செய்து முடிப்பது அழகல்ல. யாழ்ப்பாணத்தவன் வேலையில் தேர்ந்தவன் என்று பிறசாதியார் நம்மை மெச்சும்படி நாம் வாங்கும் சம்பளம் நமக்குச் சேரக் கூடியதாக அக்கரையுடன் வேலை செய்ய வேண்டும். மணி நான்கு அடித்ததும் மகா சந்தோஷத்தோடு வீடு நாடிப் போய் அங்கு அனுவசியமாகக் கடுதாசி விளையாட்டில் நேரத்தை மண்ணுக்கு வது அழகா? சகோதரிகளே:—உத்தியோக சாலையிலிருந்து உங்கள் பத்தாபார் வீடு வந்ததும் அனுவசியமாக அவர்கள் நேரத்தைச் செலவிட விடாதீர்கள். பந்தடிப்பது போன்ற அப்பியாசங்கள் சிறிது நேரம் செய்வது உடம்புக்கு நல்லதுதான். ஆனால் அதன் பின் உட்கார்ந்து சூதாடுவதில் உங்கள் பத்தாமாரது பொழுது வீணாகக் கழிய அனுமதிக்காதீர்கள். புருஷன் கெட்டுப் போவது பெண்களாலும், பெண்கள் சீரழிவது ஆண்களாலுமல்லவா? பெண் கெட்டிக்காரியாயிருந்தால் அவள் புருஷன் நல் வழிப்படுவானென்பது சொல்லவேண்டுமோ. வீணாக நீங்கள் கெட்ட பெயர் வாங்குவதுடன் விலையறப்பெற்ற நேரத்தையும் அனியாயமாக்காதீர்கள். சகோதரிகளே, நன்றாகச் சிந்தித்துப் பாருங்கள்.

நேரத்தைச் செலவிட எத்தனையோ சங்கங்களும் சற் கூட்டங்களும் உண்டு. இப்படியான சற்சங்கங்களை இன்னும் மேனிலையடையச் செய்வதற்கு நேரம் போதவில்லையே என்று எத்தனையோ தலைவர்கள் வருந்துகின்றனர். அதில் ஒன்றில் உங்கள் பத்தாமாரைச் சேர்ப்பண்ணி அவர்களது அவப்பொழுதைத் தவப்பொழுதாக்கி பெரிய புண்ணியத்தையும் என்றுமழியாக் கீர்த்தியையும் நிலைநாட்டுங்கள். கற்புடை மகளீராகிய உமக்கு இன்னும் விவரிப்பது அனுவசியம்.

பாழும் பொழுது போக மாட்டேனென்கிறதே என்று சிலர் சொல்வதை நாம் கேட்டிருக்கிறோம். அவர்களில் முக்கால் பேரும் காலிகளாகவே இருப்பர் என்பது நமது அபிப்பிராயம். அவனுக்கென ஒரு வீடும் புத்தி நுட்பமுமுள்ள மனையாளும் இருந்திருந்தால் அவன் அப்படிக்கவலையடைய வேண்டிநேராது. கலியாணமான வனுக்கும் எல்லாக் குணங்களுமமயப் பெற்ற இல்லாள் இல்லாவிடில் அவன் நேரம் அவப் பொழுதாகவே கழியும். ஆதலால் இன்னுமொரு முறை சொல்லுகிறோம் சகோதரிகளே:—உங்கள் பத்தாமாரை வீண் பொழுது கழிக்கவிடாமல் உஷாராயிருங்கள். இல்லையேல் பழி உங்களையே சாரும். உத்தியோகசாலைபால் வீடு வந்ததும் எந்த நேரமும் விளையாட்டு ஸ்தலத்திலேயே அவர்கள் பொழுது கழிய விடுவது அழகல்ல. ஏதோ கொஞ்ச நேரம் உடம்பு வேர்க்க அப்பியாசமெடுப்பது அவசியந்தான். அதைவிட்டுச் சாப்பாட்டு நேரத்திற்கு மட்டும் வீட்டுக்கு வருவென்றால் அதன் கருத்தென்ன. வீட்டில் பொழுது கழியாவிட்டால் அருந்நூல்களை வாசித்து அதில் நேரத்தைச் செலவிடு அறிவையும் விருத்தி செய்து கொள்ளலாமே.

எல்லாவற்றையும் நன்றாகச் சிந்தித்து அவர்களை நல் வழிப்படுத்துவது உங்கள் பொறுப்பு. இதோ! மரணம் நம்மை வழி பார்த்திருக்கிறது! இதற்கிடையில் நாம் செய்ய வேண்டுவதைச் செய்து முடித்து ஆயத்தமாக வேண்டும். வீண் விளையாட்டு எமக்கு ஈற்றில் என்ன செய்யும். நாம் செய்யும் தொண்டுதான் இறந்த பின்னும் நிலைத்துநிற்கும். சகோதரரே விழித்துப்பாருங்கள்! அனியாயமாக மற்றவரில் குற்றங் கண்டு பிடிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்தைத் தவிர்த்து ஒருவர் செய்யும் நன்மைகளில் உள்ள குணத்தை மட்டுமே எடுத்து நீங்களும் சேர்ந்து உதவி செய்து வாருங்கள். உங்கள் பொழுதும் தவப்பொழுதாவதுடன், சமூகமும் விருத்தியடையும்.

"பெற்ற தாயும் பிறந்த நன்னாடும் நற்றவானினும் நனிசிறந்தனவே" என்ற பாரதியாரின் சொற்படி, அருமையான காலத்தை நம் நாட்டுச் சகோதரரின் நன்மையை நாடி ஒத்துழைப்பீரானால் நம் சமூகம் எல்லா நன்மைகளையும்பெற்று ஓங்கிவளர்வதுடன் பிறந்த நாடும் பெருமையடையும். நம் சமூக நன்மைக்குச் செய்யவேண்டிய வேலைகள் அனந்தம் உண்டு. எல்லாவற்றிற்கும் முதலில் ஒற்றுமை வேண்டும். இரண்டாவது பரோபகார சிந்தனை வேண்டும். மூன்றாவது காலத்தினருமை தெரியவேண்டும். இவையெல்லாம் கொண்டவர்கள் நம் சமூகத்தில் அனேகரிருப்பினும் தூண்டுகோல் ஒன்று இன்மையால் அவர்கள் அவற்றில் அக்கரை எடுப்பதில்லை. கற்றறிந்த பெண்மணிகளின் கணவன்மாரே தூங்கு மூஞ்சிகளாகக் காணப்படின் மற்றப் பெண்களைப்பற்றிச் சொல்வானேன்.

நம் தாய்நாடாகிய இலங்காபுரியில் பொருட்காட்சிசாலை ஒன்று சென்றவருடம் நடத்தப்பட்டதாம். அதில் பனம் பண்டம், பனை ஓலைபால் செய்த பொருட்கள், யாழ்ப்பாணத்தில் விளைந்த வேறு பொருட்கள் எல்லாம் வைக்கப்பட்டிருந்ததாம். அதை நாம் பார்க்கமுடியவில்லையே என்று பெரிதும் வருந்துகிறோம். நம் தாய்நாட்டுச் சகோதரரின் ஒத்துழைப்பையும் அரும் முயற்சியையும் மெச்சாமலிருக்க முடியவில்லை.

இவ்விடம் வதியும் நம்மவரும் ஒத்துழைத்தால் நாமும் அதேபாதிரி ஒரு பொருட்காட்சி சாலை

இவ்விடம் வருடாவருடம் நடத்தலாமே. சகோதரிகளும் தங்கள் அரும் நேரத்தை அடுத்த வீடு அண்டை வீடுகளில் சென்று வீண்கதைகளைப் பேசிச்செலவிடாது அருமையான பொருட்களைச் செய்து பொருட்காட்சிக் கனுப்பலாம். நெல்லுத்தட்டம், காய்ப்புத் தட்டம் என்று நம் பெற்றோர் செய்துவந்த தெல்லாம் இப்போ கண்ணால் காணவும் முடியவில்லை. இவ்விடமும் பனை ஓலைகளில் பெட்டிகள் செய்யலாம். நூலால் பலவித றேந்தைகள் பின்னலாம். துணிகளில் பலவித வர்ண நூல்களால் பூக்கள் சித்தரிக்கலாம். சிறுபிள்ளைகளுக்குச் சட்டைகள் தைத்து அவற்றின் மேல் நூலால் பலவித வேலைகள் செய்யலாம்.

இன்னும் சாப்பாட்டுவகையில் பலவிதமான பலகாரங்கள், ஊறுகாய், அச்சாறு, சட்னிவகைகள் விதவிதமான கறிவகைகள் சூப்வகைகள் எல்லாம் விதவிதமாகச் செய்து வைக்கலாம். தெரியாதவர்கள் அப்படிப்பட்ட பொருட்காட்சிச் சாலைகளில் பார்த்துத் தெரிந்து கொள்ள ஏது வாகும். வீண்பொழுது கழிப்பவர்களுக்குப் பிரயோசனமாக நேரங்களியும். இதெலலம் ஒருவர் இருவரால் செய்யக்கூடிய காரியமல்ல. பலரது ஒத்துழைப்பு அவசியம் வேண்டுமே.

பல்வேறு இடங்களிலிருக்கும் நம்சகோதர சகோதரிகள் இதை நன்முக யோசித்து நம் முடன் ஒற்றுமைப்பட்டு உற்சாகமூட்டினால் நாம் மிகுந்த சந்தோஷத்துடன் ஆரம்பிப்போம். இதில் சேரவிரும்பும் சகோதர சகோதரிகள் நமக்கு நேரிலோ கடிதமூலமோ விண்ணப்பித்துக் கொண்டாலன்றி நாம் ஒன்றும் செய்ய இயலாது. அறிவின் மிக்க சகோதர சகோதரிகள் தங்கள் கைத்திறமையை மற்றையோருக்கும் அறிவிக்கப் பின்னிற்க மாட்டார்களென்றே நம்புகிறோம். காலத்தினருமையையும் அதை எவ்வழிகளில் செலவிட்டால் நமக்கும் பிறருக்கும் பிரயோசனமாயிருக்கு மென்பதையும் அறிந்தவர்கள் நமது யோசனையை ஆதரிப்பார்களென்றே நம்புகிறோம்.

நமது கொல்லைப்புறங்களைக் காடுபோல் விடாமல் பண்படுத்திப் பிரயோசனமுள்ள காய்கறிகளைப்போட்டு அவற்றில் அழகுள்ள பருமனுள்ள பொருட்களைப் பொருட்காட்சிக்கனுப்பலாம்.

இப்படியே காலத்தை அருமையாகச் செலவிடத்தனையோ வழிவகைகளுண்டு. ஆனால் எல்லாவற்றிற்கும் ஒற்றுமை வேண்டும். சகோதரிகளே! இதை முக்கியமாகச் சிந்தித்து வதிலிறுப்பார்களென்று எதிர்பார்க்கிறோம்.

- பத்திராதிபர் குறிப்புகள் -

கல்வியின் அருமையும் கற்பின் பெருமையும்:—

சத்தி முத்தப் புலவரது சரித்திரமும் அதில் பொதிந்துள்ள கவிச் சுவையும் மிக அருமையாயிருக்கின்றது, அறிபாதவர்கள் உவப்பாக வசிப்பதுடன் அறிந்தவர்களுங்கும் அரும்விருந்தே. எத்தனை தரம் கேட்கினும் தெவிட்டாத அருட்பாடலும், உவமையும், சோந்த அருஞ் சரித்திரம், எட்டுப் பிரதிகளைப் புரட்டிப் புரட்டி அதிலொன்று இதிலொன்றாக எடுத்துக் கவி கட்டும் கவிகளும் புலவராவரோ! பண்டைக்காலத்தில் சரஸ்வதியின் அருள் பெற்ற வாகவிகள் பலருண்டு. அவர்கள் வாயிலிருந்து வெளி வந்த தெலலாம் தேனினுமினிய அரும்பாடல்களே. தற்காலத்திலும் ஆங்காங்கே சிலரிருக்கிறார்கள். அவர்களைப்போல் இயற்ற தமிழியலாவிடினும், அவற்றில் பொதிந்துள்ள அருங்கருத்துக்களை அறியும் ஆற்றலாவது நமக்கு வேண்டும். ஆனால் இவையெல்லாம் சும்மா இருக்க வந்துவிடாது கலைவாணியைத் தியானித்து அவள் கருணையுடன், நம் முன்னோர் எழுதியுள்ள நூல்களை ஆவலுடன் ஆராய்ந்தால் சிறிது சிறிதாகப் புலப்படும்.

"கற்றீண்டு மெய்ப்பொருள் கண்டார் தலைப்படுவர்
மற்றீண்டு வாரா நெறி"

அப்படி உண்மைப் பொருளை உணர்ந்தவர் மறு பிறப்புப் டந்ததையும் அறுத்து வெற்றி கொள்வர் என்கிறார் நாயனார்.

* * * *

பெண் கல்வி:—

பெண் கல்வியின் மிகுதி இம்முறை வெளியாகின்றது. மேல் நாட்டவர்க்கும் நம்மவர்க்கும உள்ள சகல வித்தியாசத்தைத் தெளிவாக எடுத்துக் காட்டுகிறது. "தன் சாதியை விட்டவன் சாதியில் எளியவன்" தன் சாதி, சமயம், நாடு, தேசம் என்ற அபிமானம், உணர்ச்சி, பற்று யாவர்க்கும் இருக்க வேண்டியதவசியம். அஃதிலை

தவர் உயிரிருந்தும் பிணமே யாவர். சகோதரிகளே தம் குழந்தைகளை இப்படியான பற்றுடன் வளர்க்க வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்தும் அருமையான கட்டுரை.

* * * *

விமலாவின் இல்லற வைபவம்:—

விமலாவின் இல்லற வைபவம் மிகவும் சோக மான சரித்திரம். ஆனால் இக்கலியுகத்தில் இப்படியாகத் தத்தளிக்கும் குடும்பங்கள் அனேகம் உண்டு. பெண்ணினால் ஆகாத காரியமில்லை யென்று நாம் பலதடவை சொன்னபோதிலும் இப்படி முரட்டுச் சுபாவம் வாய்ந்த ராட்சத குணமுள்ள மனிட உருப்பெற்ற பேய்களைத் திருப்புவது மானிடப் பெண்களால் மட்டுமல்ல தெய்வப் பெண்களாலும் முடியாத காரியம் ஈற்றில் உடம்பெலாம் கண்களான பாக சாதனனைப் போல் சகல கஷ்டமும் அனுபவித்தபின் புருஷ னிறந்த பின் விதவைக்குப் புத்தி வந்ததுபோல் வருந்துவார்கள். பின் வருந்தி ஆவதென்ன. ஆனால் புத்திமான்களோ மனம் சிறிது கலங்கினு லும், தங்கள் தேவிமாரின் நற்போதனைக்குச் செவி சாய்த்து, முதலிலேயே தப்பித்துக் கொள் வார்கள்.

"அஞ்சுவ தோறு மறனே யொருவனை
வஞ்சிப்பதோறு மவா"

ஒருவனைக் கெடுக்க வல்லதாகிய ஆசையை நீக்கு வதே சிறந்த அறமாகும்.

* * * *

ஆரோக்கியமும் பெண் மக்களும்:—

"மாறுபாடில்லாத உண்டி மறுத்துண்ணி
னூறுபாடில்லை உயிர்க்கு"

ஆகார வகையிலிருந்தே அநேகம் நோய்கள் உற்பத்தியாகின்றன. உணவைப் பக்குவமாகச் சமைத்து மிதமாகச் சாப்பிட்டு வரின் நோயணு குவது அரிது. ஜீவான்மாக்களுக்குக் காற்றும், சூரிய வெளிச்சமும் முக்கியமே. காற்று வெய் யில் புகாத மாடமாளிகைகளில் வசித்து, நாளு க்கு நான்கு தடவை அமிதமாக உண்டு, காலங் கழிப்பவருக்கு வைத்தியன் கூடவே வேண்டும். குறைத்துச் சாப்பிடுவது சுகத்திற்கேற்றது. வயி ற்றில் சிறிது சுகவீனமாக இருந்தால் பட்டினியா யிருப்பதே விசேஷம். ஆடவரது தேகாரோக்கி யம் பெண்மக்களிடமே ஒப்படைக்கப்பட்டிருக்கி றது என்பது உண்மையே. சிறு வயசில் தாயி னாலும் வளர்ந்தபின் மனைவியினாலும் மனைவியிறந் தபின் மக்களாலும் போஷிக்கப்படுகிறான். சகோத ரிகளே:—எத்தனை உயிர்களை உலகினுக்களித்துக் காபபாற்றும் பெரும்பேற்றை ஈசன் உங்கள் கை யில் கொடுத்திருக்கிறார். அவர்களை அன்புடன் காப்பாற்றுவது உங்கள் கடனே.

* * * *

ஏழ்மை நிலை:—

நம் சகோதரரின் அரும் முயற்சியும் ஒத்து முழைப்பு மின்றேல் நாம் என்ன செய்ய முடியும். யாவரும் ஒற்றுமையாகச் சேர்ந்தால் அநேக கை த்தொழில்களைச் செய்து நம்மக்களின் ஏழ்மை நிலையைச் சிறிது விலக்கலாம். வாயால் சொல் வது எளிது, ஆனால் செய்வதோ மகா கடினம். நம் தாய் நாட்டிலும் அனேகர் முயன்று நின்று தேச ஊழியம் செய்து வருகிறார்கள். போலித் தலைவர்களாயின் தாம் ஈற்பெயரெடுத்தால் போது மென்ற எண்ணத்தினால் சங்கத்தின் நன்மையைக் கவனியார். உண்மையாகச் சன சமூகத்திற்குப் பாடுபட எண்ணமாட்டார். "யதார்த்தவாதி லோக ஜன விரோதி" உலகத்தவர் எப்படித்தான் தூற்றியபோதிலும் அவற்றிற்குச் செவி சாய்க் காது நடுநிலைமை வகிப்பவர்களே உண்மைக் தொண்டு புரிபவர். அவர்களை அறிந்து அவர் களுடன் ஒத்துழைத்தால் தேசம் சுபிக்ஷம் அடையும்.

* * * *

பொறையுடைய மாதர்:—

இராமநாதன் தன் மடமைத் தனத்தால் தனது மூதாதையர் கஷ்டப்பட்டுச் சேர்த்து வைத்த சொத்துக்களை, அனியாயமாகச் சூதாட்டத்தில் சிதறடித்தான். பணம் யாவும் போயினபின் "ஆல் பழுத்தாலங்கே அரசு பூத்தாலிங்கே" என்று தங்கள் நன்மையைக் கருதிச் சிநேகம் பூண்டவர்களான அப்போலிச் சிநேகிதரெல்லாம் மெல்ல நழுவி விட்டபின் யாதொரு கெதியுமில் லாது தயங்கி இருக்கும் நேரத்தில் "இல்லாள் அகத்திருக்க இல்லாததொன் றுமில்லை" என்றபடி சற்பசியான கனகவல்லியின் மகோன்னதமான பதிபக்தியினாலும், பொறையுடைமையினாலும் நற்கதியடைந்தான். குடியே குடியைக் கெடுக் கும் என்பார்கள். ஆனால் சூதாட்டமும் அதைப் போல் மகா பயங்கரமானதே. தற்காலத்திலும் அனேகர் இச்சூதாட்டம் என்ற பேய்க்கு அடிமை களாய், தங்கள் விலையேறப் பெற்ற நேரத்தையும், பொருளையும், வீண் விரயஞ் செய்வதுமன்றி, தங்கள் மானத்திற்கும் பங்கம் விளைவித்து, தங் கள் குடும்பங்களையும் அல்லலுற வைப்பது மிக

வும் வருந்தத் தக்கது. தவறுதல் மனுஷ சுபாவமே. தனது குற்றத்தை உணர்ந்து பச்சாத்தாபப்பட்டுத் தன்னைத் திருத்திக் கொள்பவனே புத்திமான்.

* * * *

ஊக்கம் உண்டேடல் உயர்வை அடையலாம்:—

ஜெகராஜ மணியகாரனைப்போல் எத்தனையோ பெற்றோர் தங்கள் பிள்ளைகளை இளம்பிராயத்தில் நற் பழக்கம் பழக்காமல் இருந்துவிட்டு, பெண் பெற்றவரை ஏமாற்றிச் சீதனம் பெற்றுத் தனது மகனுக்குக் கலியாணம் செய்து வைத்தால் போதும, மற்றவர் எக்கேடு கெட்டாலும் எனக் கென்ன, என எண்ணிச் சூழ்ச்சி செய்கிறார்கள். இம்படியான கொடூர எண்ணமுள்ளவர்கள் கடவுள் ஒருவர் இருக்கிறார் என்பதை எள்ளளவும் எண்ணுவதில்லை. இனி சரஸ்வதியின் விதிப் பயன எப்படியாகுமோ! இவர்களின் நயவஞ்சகச் சூட்சி எவ்வளவு தூரம் நிறைவேறுமென்பதை அடுத்த சஞ்சிகையில் எதிர்பாருங்கள்.

குளந்தைகள் பகுதி

இறந்தவள் பிளைத்த மாயம்.

முற்காலத்தில் ஒரு உடையாருடைய மகள் சித்திராங்கிக்கு யாரோ விரோதிகள் பில்லி விட்டுக்கொன்று போட்டார்கள். சித்திராங்கியின் தாய், தகபபன், இனத்தவர்கள் எல்லாரும் அவளின் அகால மரணத்தால் பதை பதைத்து அலறினர்கள். பின் ஒருவாறு தேறி பிணத்திற்கு ஆகவேண்டிய கிருத்தியங்களைச் செய்து சுடுகாட்டிற்கு எடுத்துப்போக ஆயத்தமானர்கள். அப்பொழுது சிலர், "பில்லி விட்டுச் செத்த பிள்ளையைச் சுடக்கூடாது சுட்டால் விரோதிகள் சாம்பலை எடுத்து பின்னும், பிசாசை இங்கே தானே திருப்பி விடுவார்கள். ஆகையினல் புதைப்பதுதான் நல்லது, என்றனர். பின் எல்லோருமாக பிணத்தை எடுத்துபோய்ப் புதைத்து விட்டு வீட்டிற்கு வந்து சேர்ந்தார்கள்.

அன்று சாயங்காலம் ஏழு மணிசமயம், அவ்வூருக்கு சலங்கை வியாபாரம் செய்பவந்த இரு துலுக்க வியாபாரிகள் தங்கள் ஊருக்குத்திரும்பினர்கள். போகும் வழியில், அதிகம் இருட்டிப் போனமையால் அவ்வூர்ச் சுடலைக்கு அணித்தாக மிகவும் அடர்த்தியாக வளர்ந்து நின்ற ஓர் மரத்தில் ஏறி உட்கார்ந்து கொண்டனர்.

நள்ளிரவு சமயம், சிலர் மண்வெட்டியுடன் அங்கே வந்தார்கள், பின் அவர்கள் மண்ணைத்தோண்டி ஓர் பிணத்தை வெளியே எடுத்து உட்கார வைத்தார்கள். பின்பு பிணத்தைச் சுற்றி நிறைகுடங்கள் வைத்து ஏதோ மந்திரம் ஓதினர்கள். அப்பிணம் அசைய ஆரம்பித்தது. அதைக்கண்ட துலுக்க வியாபாரிகள் தங்கள் பையிலிருந்த சலங்கைகளை எடுத்து கலகல என்று ஓசை பண்ணினர். அதைக்கேட்ட அம்மனிதர்கள் பிணத்தையும் சாமான்களையும் அந்தப்படியே விட்டு விட்டுப் பயந்து ஓட்டம்பிடித்தனர்.

துலுக்கர் கீழே இறங்கி வந்து பார்த்தார்கள். அப்பிணம் உடையாருடைய மகள் சித்திராங்கி, சுவாசம் வந்துகொண்டிருந்தது. உடனே வியாபாரிகள் அவளை எடுத்துக்கொண்டு உடையார் வீடு சென்று நடந்தவைகளைச் சொன்னர்கள். உடையார் மகளைக் கண்டு சந்தோஷித்து வியாபாரிகட்கு வேண்டிய வெகுமதிகள் கொடுத்தனுப்பினர்.

சே. சரஸ்வதி.

கல்வியின் அருமையும் - - - - - - கற்பின் பெருமையும்

[சத்திமுத்தப் புலவரின் சரித்திரம்]

இப்பரத கண்டத்தில், தமிழ்பாஷை வழங்குந் தொண்டை நாட்டில் சத்திமுத்த மென்னும் ஓர் ஊர் உண்டு. அவ்வூரில் குணநிதி என்னும் பெயரையுடைய ஒருவர் இளம்பராய முதல் தமிழ் என்னுங்கடலை நீந்துவதற்குரிய தெப்பங்களாகிய தூல்களை யாராய்ச்சி செய்வதையே தெழிலாய்க்கொண்டு நாளுக்குநாள் கல்வி மிகுதியும் அதனால் கலைமகளாகிய சரஸ்வதியின் அருள் நோக்கும் பெற்றவராய் வாழ்ந்து வந்தார். பிற்காலத்தில் இதனால் இவருக்குச் சத்தி முத்தப் புலவரென்னும் புகழ்ப்பெயருண்டாயிற்று.

இவர் தன்குலத்திற் பிறந்த அழகும், நல்லொழுக்கமும் பொருந்தி ஓர் பெண்ணை மணஞ் செய்து வாழ்ந்துவரும் நாளில் இவர் கல்விமுயர்ச்சியிலேயே காலங்கழித்துக்கொண்டு பொருள்தேடும் உபாயங்களை மறந்திருந்தமையால், தமது முன்னோர் சம்பாதித்து வைத்த பொருள்களெல்லாம் நாளுக்கு நாள குறைந்து கடைசியாய் வறுமை மேலிட்டுக்கொண்டே வந்தது. இவ்வாறு மேலிட்ட வறுமைக்காக இவரது மனைவியானவள் சற்றேனும் மனம் வருந்தாமல்,

"கல்லா வொருவன் தோள் சேர்தலினும்
கற்றவனோடு அல்லற்படுத லழகன்றே."

என்றபடி தனது கணவனது கல்வியையே பொருளாய் மதித்து, அவ்வூரிலுள்ள கனவான்களுடைய வீடுகளுக்குத் தினந்தோறும் போய், நெல் குற்றிக் கொடுத்து, அதற்காக அவர்கள் கொடுக்கும் கூலியரிசியை வாங்கிக்கொண்டு வந்து சமைத்துத் தன் பத்தாவிற்குப் பசிபாற உண்ணச் செய்து பின் தானும் உண்டு, இவ்வாறே வறுமையினால் உண்டாகும் துன்பத்தைப் புலவர் அறியாதபடி காலத்தைக் கழித்துக்கொண்டு வந்தாள். புலவரோ உலக இன்பங்களெல்லாவற்றிலும் கல்வியாராய்ச்சியிலே ஊண்டாகும இன்பமே பெரிது என்று அதிலேயே தன் சிந்தையை முழுதும செலுத்தியிருந்தார். இவ்வளவு மனவுறுதியோடும், பதி பக்தியோடும் அவருடைய மனைவியானவள் தன் கணவனுக்கு எவ்விதமுனவருத்தமும் உண்டாகாமற் பாதுகாத்து வரும நாளில், ஒருநாள் அவருக்கு ஏதோ நோய் உண்டாயிற்று. அதையும் அவர் சிந்திக்காது அன்றும் வழக்கம்போல நெல்லைக்குற்றிக் கொடுத்து அதனால் கூலியாய்க் கிடைத்த அரிசியைக் கொண்டுவந்து சமைத்துவிட்டு, உப்பும் எடுத்துவைப்பதற்காக உப்புவைக்கும் பாத்திரத்தை எடுத்தார். அதில் உப்பில்லாதிருந்ததைக் கண்டு இரம்பிய மனக்கவலையுடன்தன் பத்தாவிற்கு எப்படி அன்னை மழிப்பதென்று சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கும்பொழுது அவமூர்ச்சையாய் தரையில் விழுந்துவிட்டார்.

அது சமயம் புலவரும் வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தார். அப்போ தன் மனைவி தரையில் யாது காரணமாக விழுந்து படுக்கிறாள் என்று திடுக்கிட்டு ஓடிவந்து தன் மனைவியைத் தூக்கி மூர்ச்சை தெளியச் செய்து பின் அவரை உனக்கு என்ன காரணத்தால் இவ்வித களைப்பு உண்டாயிற்று என்று கேட்டார்.

அதற்கு அந்தக் கற்பரசியானவள் என் பிராணநாதா! சில நாட்களாய் எனக்கிருந்த நோயின் களைப்பேயன்றி வேறு ஒன்றுமில்லை வென்றாள். இதை நம்பாமல் சமையல் வீட்டைப் போய்ப் பார்த்தார். உடனே அவர் தன்மனைவி தினந்தோறும் படுங்கஷ்டங்களையெல்லாம் குறிப்பாலுணர்ந்து "பொருளில்லார்க்கு இவ்வுலகமில்லை" என்னும் நாயனார் மொழிப்படி, இனி இல்லறம் நடத்துவதற்கு நாம் பொருள்தேடாவிடில் நம் உயிர்த்துணையாகிய மனைவியை இழக்க நேரிடும் என்று பயந்து தன் மனைவியை யழைத்து நீ எனக்காக இதுவரையில் பட்ட கஷ்டங்களை யான் அறியாமற் போனேனே. இனி நான் உனது துன்பத்தைப் பார்த்துச் சகியேன். நமது குடித்தன நிலைமை யிவ்வாறு யிருக்கின்றது என்பதை முன்பே அறிவியாது விட்டுவிட்டாயே. கல்வியாராய்ச்சியில் காலத்தைப் போக்கிவிட்டு நமது உணவுக்குத் தேவையான பொருளைத் தேடும் வகையைச் சிறிதும் ஆராயாது விட்டேனே என்று சொல்லி இரம்பிய கவலை கொண்டார்.

மதுரையில் அரசாட்சி செய்யும் பாண்டிய ராகன் கல்வியில் மேம்பட்டவன் என்றும், அவனிடம் போகும் புலவர்களுக்கு தகுந்த பரிசு கொடுத்து ஆதரிக்கிறான்

னென்றும், தான் முன்னால் கேள்வியுற்றிருந்த படி அவனிடம் போய்த்தனது கல்வியின் பெருமையைக்காட்டிப் பரிசு பெறலாமென்றும் நினைத்து உடனே புலவர் மதுரையை நோக்கிப்புறப் பட்டார். இவ்வாறு சென்ற புலவரானவர் நெடுந் தூரஞ் சென்று மதுரைப்பட்டணத்தை அடைந் தார். அங்கு இரண்டு மூன்றுநாள் வரையிலும் அந்த இராசனைக்காணுது இரம்பவும் மனவருத் தமுற்று இருந்தார். உண்ண உணவும் உடுக்க வேறு வஸ்திரமு மின்மையால் வருந்தி அன்றி ரவு அப்பட்டணத்து இராசவீதிகளிலுள்ள தேர டியில் படுத்துக்கொண்டு, நாம் இந்த நிலைமையில் அரசனை எவ்விதங் காணப்போகிறோம். என் மனைவியை இதுவரை காலமும் விட்டுப் பிரிந்த தில்லையே இப்போது விட்டுப் பிரிந்ததை நினைத்து அவள் என்ன செய்கிறாளோ என்று கவலையுடன் நித்திரையுமில்லாமல் விழித்துக் கொண்டிருந்தார்.

அப்போது ஆகாயத்தில் ஓர் ஆண்நாரைப் பட்சியானது தனக்கு நேராய்க் கத்திக்கொண்டு தெற்கேயிருந்து வடக்கே பறந்து போவதைக் கண்ட புலவரானவர், அந்நாரையை நோக்கி (நாரீர், நாராய் செங்கால் நாராய், பழம்படு பனையின் கிழங்கு பிளந்தன்ன, பவளக்கூர்வாய்ச் செங்கால் நாராய் நீயுநின் துணைவியும், தென் றிசைக் குமரியாடி வடதிசைக் கேகுவீராயின், எம்மூர்ச் சத்திமுத்த வாவியுட் தங்கி, நனை சுவர்க்கூரை கனை குரற்பல்லிபாடு பார்த்திருக் குமென் மனைவியைக் கண்டு எங்கோன்மாறன் வழுதிகூடலில், ஆடையின்றி, வாடையின் மெலிந்து, கையது கொண்டு மெய்யது பொத்திக் காலதுகொண்டு மேலது தழீஇப், பேளையுள்ளிருக்கும் பாம்பென வுயிர்க்கும் ஏழை யாளனைக் கண்டனம் எனுமே.)

என்னும் இக்குறள் அகவற் பாவைச் சொன்னார். அதாவது:—சிவந்த காலையுடைய ஓ! நாரைப்பட்சியே, பழம் பழுக்கும் பனையின் கிழங் கைப் பிளந்ததைப் போலவும் பவளத்தைப் போற் சிவந்தும் கூர்மையுள்ள வாயையுடைய, நாரைப் பட்சியே! நீயும், உன்மனைவியும், தென்றிசையி லிருக்கும் கன்னியா குமரியில் நீராடி, வடதிசைக் குத் திரும்பும்போது சத்தி முத்தமென்னும் எம தூரிலுள்ள தடாகத்திற் தங்கி, மழையினால் சிவந் நனையும்படியான துவாரங்களுள்ள மேற் கூரையையுடைய எமது குடிசையில், நமது கண வன் திரும்பி வருகிறானென்று பல்லிச்சத்தம் எப் போது கேட்போம் என்று ஏதிர் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் என்மனைவியைப் பார்த்து, போய்ப்பதற்கு வஸ்திர மில்லாமல், வடகாற்றி னால் மெலிந்தும், கைகளால் தேகத்தைப் பொத் திக்கொண்டு, கால்களை மேலே மடித்துக் கொண்டு பெட்டிக்குள் இருக்கும் பாம்பைப் போல் பெரு மூச்சு விட்டுக்கொண்டிருக்கும் உன் கணவனை பாண்டியராசன் ஆளப்பட்ட மதுரைப்பட்டண வீதியில் கண்டோம் என்று சொல்லு வாயாக என்பதாம்.

இக்கருத்துடைய பாடலை அன்று நடுஇராத்திரி யில் புலவர் நாரையைப் பார்த்துச் சொல்லிக் கொண்டிருக்குஞ்சமயத்தில், மாறுவேஷந்தரித்து க்கொண்டு நகர் சோதனைக்காக இராச வீதியைச் சுற்றிக்கொண்டு தேரடியின் சமீபத்தில் வந்த ராசன் இந்தப்பாடலை தொடக்கம்முதல் முடிவு வரைக்கும் உற்றுக் கவனித்துக் கேட்டான்.

இதைக் கேட்ட அரசன் ஆ! இதென்ன ஆச் சரியமாக யிருக்கிறது. இப்படியான பாடலை நான் இதுவரையிலும் கேட்டதில்லையே. இந்தக் கல்விப் பெருமையை யுடையவருக்கு அப்பாட லில் உள்ளபடி யிருக்கும் தரித்திரத்தைக் கேட் கச் சகிக்க முடியவில்லையே, என்று பலவாறாக அப்புலவரை வியந்து, தன்கருத்தில் சில நாளாய் நினைத்திருந்த அப்பாடலில் வெளிப்பட்ட ஓர் உபமானத்திற் காகவும் அதிசயித்தான்.

ஒரு நாள் இந்த அரசனவன் வேட்டைக்குப் போய்த் திரும்பும் பொழுது ஓர் குளக்கரையில் நீரின்ஓரமாய் அலைகளால் வேரின் கீழிருந்தமண் அலைபட்டு, அடிதெரிய ஓர் பனங்கன்று நிற்பதை யும், அதற்குச் சமீபமாக ஒரு செங்கால் நாரை யானது அடிபெருத்து நீண்டு, திரண்டு நுனிசிறு த்துச் சிவந்து பிளவு பட்டவாயுடன் நிற்பதை யும், இதைப்போலவே அடிபெருத்துத் திரண்டு நீண்டு பிளவுபட்டு இப்பனங் கன்றின்டியிலிருக் கும் பனங்கிழங்கையும் பார்த்து, இவ்விரண்டிற் கும் உபமானம் மிகவும் பொருந்தி யிருப்பதைத் தன்மனதில் நினைத்துக் கொண்டு, சந்தோஷத்து டன் வீடுவந்து சேர்ந்து, தன் சபையிலுள்ள புல வர்களை யெல்லாம் வருவித்து நாரை மூக்கிற்கு எப்பொருளை உபமானமாய் ஒப்பிடலாம்?" என்று கேட்டான்.

அதற்கு அவ்வித்வான்களெல்லாம் தத்தமக் குத் தெரிந்தபடி ஒவ்வொருபொருளை உபமான மாயச் சொன்னார்கள்.

அதைக்கேட்ட அவ்வரசனுக்கு தான் அன்று நேரிற்கண்ட உபமானப் பொருள் ஒருவராலும் வெளிப்படாமையால், தன் மனதிலிருக்கும் பொருளை வெளிப்படுத்துவோர்க்குப் பரிசாக ஆயிரம்பொன் கொடுப்பதாகச்சொல்லி அப்பொ ருளை முடிப்பாகக் கட்டி வைத்தான். அன்று முதல் அப்பொருளைச் சொல்வதற்கு நமது நாட் டில் ஒருவருமில்லையே என்று நினைந்து கொண் டிருக்கும் பொழுது,

"பழம்படு பனையின் கிழங்கு பிளந்தன்ன
பவளக் கூர்வாய்ச் செங்கால் நாராய்!"

என்று அந்த ஏழையின் வாக்கிலிருந்து, தன் பொருள் வெளிப்படக் கேட்டதால், அரசனுக்கு அளவில்லாத வியப்பும் மனச்சந்தோஷமும் முண்டாயிற்று. இவ்வாறு அரசனுக்குண்டான களிப்பினால் தான் தரித்திருந்த ஓர் பீதாம்பரப் பட்டை அப்புலவர்மேல் போட்டு விட்டு ஒருவருக்குந் தெரியாமல் திரும்பி அரண்மனை சேர்ந்தான்.

இதனை யுணர்ந்த புலவர் "வருவது தானேவரும்" என்பது பொய்யாகா தென்று, நாம் குளிரால் வருந்துவதைச் சகியாத ஒரு தருமசுணசீலன் இவ்வஸ்திரத்தை நமக்குப் போர்த்தினன்; என்று சந்தோஷித்து, நமது அன்னையாகிய நாமகளுடைய அருள் எவ்விதம் இன்னும்வரும் பார்ப்போம் என்று போசாதிருந்தார்.

அரண்மனைக்குப் போனதும் அவ்வரசன் காவலாளரைக் கூப்பிட்டு, எனது பீதாம்பரத்தை ஓரோ களவாடி விட்டார்கள், உங்களின் காவல் மிகுநேர்மையாக இருக்கிறது; அதைக் கண்டு பிடித்து, கள்வனை என்முன் கொண்டுவரல் வேண்டும் இல்லையேல் உங்களுக்குத் தக்க தண்டனை விதிப்பேன் என்றான். அக்கள்வனை அடிக்காமலும், திட்டாமலும் அழைத்துவர வேண்டும் என்றுஞ் சொல்லி அனுப்பினன்.

இவ்விதமே அக்காவலாளிகளும், நெடுந்தூரந் தேடியலைந்து வருகையில், தேரடியில் அப்பீதாம்பரத்தைப் போர்த்திக்கொண்டு, படுத்திருக்கும் புலவரைப் பார்த்து "திருடன் அகப்பட்டான்" என்று தமக்குள் சந்தோஷித்து ஒருவித உபத்திரப்படுத்தாமல் அரசன் முன்கொண்டு போய் விட்டார்கள்.

அரசன் அவர் முகத்தைப் பார்த்து, அவர் முகத்தில் சரஸ்வதியின் அருள் பிரகாசிப்பதை யறிந்து மிகுந்த களிப்புடன் அவரை நோக்கி அடே நீயார்! நான்போர்த்திருந்த பீதாம்பரத்தை எவ்விதம் களவாடினாய் என்றான்.

இவற்றை யெல்லாங் கேட்டபுலவர், நான் ஒன்றையும் அறியேன். இடி யிடித்தாற் போலுள்ள, இச்சம்பவங்களுக்கு நான் என்ன செய்வேன். இதுவும் நாமகளின் திருவிளையாடல்தான் என்று நினைத்து, அரசனைப் பார்த்து "வெறும்புற்கையு மரிதாங் கிள்ளை சோருமென் வீடுவரும, எறும்புக்கு மாப்பதமில்லை மன்னு"! என்று பாடத் தொடங்கியதும், அரசன் கோபங் கொண்டவனைப்போல நடித்து, இவன் பாட்டில் வல்ல கள்வனாயிருக்கிறான். இவனைச் சிறைச்சாலையில் அடைத்து விடுங்கள். என்று சொல்லி, மந்திரியைப் பார்த்து, இவர் மகாவித்வான் இவருக்குச் சிறைச் சாலையில் அரசருக்குச் செய்யுமாப் போல் தக்க உபசாரஞ் செய்ய வேணும் என்று இரகசியமாய்ச் சொன்னன்.

அடுத்தநாள் வேறொரு மந்திரியை யழைத்து, இந்தப்புலவர் விடுதலை பெறுமுன், சத்திமுத்தம் என்னும் பெயரையுடைய ஊருக்குப் போய், இவருடைய வீட்டை எனது அரண்மனையைப் போலக் கட்டி, இங்குள்ள மாதிரி பல வஸ்துக்களாலும், அதை அலங்கரித்து, புலவர் மனைவிக்கு, இரத்தினபரணங்களையும் பட்டுச் சேலைகளையும், தோழியரையும் ஏவலாளரையும் சேர்ப்பித்து வரும்படி ஆக்ஞாபித்தான்.

இதற்கிடையில் புலவரும் தன் மனைவியை நினைந்து இரப்பிய கவலையுடன் சிறைச்சாலையில் நுழைந்தார். பின் இவருக்கு ஏவலாளிகள் வந்து ஸ்நானம் செய்வித்து அறுசுவை பதார்த்தங்களோடு கூடிய அன்னத்தைப் படைத்து, அரசர்களுக்குச் செய்யும் மாதிரிச் செய்து கொண்டு வந்தார்கள்.

இவற்றைப் பார்த்த புலவருக்கு அதிசயம் மேலிட்டு, இதுவும் நமது அன்னையாகிய கலை மடந்தையின் திருவருளினால் இன்னும் என்ன நடக்குமோ பார்ப்போமென்று தியானித்துக் கொண்டே நாட்களைக் கழித்து வந்தார்.

சில காலஞ் சென்ற பின், அரசன் சிறையிலிருக்கும் பீதாம்பரக் கள்வனைக் கொண்டு வாருங்கள் என, காவலாளிகள் அப்படியே அரசன் முன் கொண்டு வந்து நிறுத்தினர்கள். அரசன் மரியாதையாக நீர் யார்? எனது ஆடையைக் களவாடிய காரணம் யாது? என வினவினர். அதற்குப் பதிலாக,

"வெறும் புற்கையு மரிதாங் கிள்ளை
சோருமென் வீடு வரும்
எறும்புக்கு மாப்பதமில்லை முன்னு
ளென்னிருங் கலியால்
குறும்பைத் தவிர்த்த குடி தாங்கியை
வந்து கூடிய பின்
தெரும்புற் கொள்பானை கவளங்
கொள்ளாமல் தெவிட்டியதே"

(க) எனக்கு இங்கே வருமுன், உப்பில்லாத வெறுங் கூழுமரிதாயிருந்தது.

(உ) கிளிபோன்ற எனது மனைவியும் உணவிற்கு வழியில்லாமல் சோர்ந்தாள்.

(ங) என் வீட்டில் வரும் சிறு எறும்புக்குக் கூட என் வீட்டில் மாவாகிலுங் கிடையாது.

(ச) என்னைப் பிடித்த வறுமையை யோட்டிய அரசனே! உம்மை யடைந்த பின்பு, புல்லைத் தின்

னும் யானைகள் அவற்றிற்கு இடும் பச்சரிசிக் கவளத்தை யுட் கொள்ளாமல் உமிழ்கின்றன" என் பதாம்.

முதலில் இப்பாடலை பாடியபோது, 'எறும்புக்கு மாப்பதமில்லை மன்னு! எறும்பு பாடியவர், இப்போ தன் நிலைமை மாறி யிருப்பதை உணர்ந்து, எறும்புக்கு மாப்பதமில்லை முன்னுள் என மாற்றி விட்டார். ஆகையால் இவர் கலை மகளினருள் பெற்றவர் என ஆனந்தம் உடையவனுப்க் கவலாளிகளைப் பார்த்து, இவரை ஊருக்கு வெளியே போக விடுங்கள் எனக் கட்டளை யிட்டான்.

அப்பா பிழைத்தேன் என அதிக சந்தோஷத்துடன் தன் மனைவியை மறுபடியும் பார்க்கப் போகிறேனே என்று எண்ணிய கவலையும் நீங்கித் தனது பழைய கந்தையுடன் தன் வீட்டை நாடி அதிக ஆவலுடன் வந்தார்.

இவ்விதம் வந்தவர் தன் வீடு பெரிய மாளிகை போலும் அரண்மனையில் மேள வாத்தியம் முழங்குவதைப் போலும், பல ஏவலாளர் போக்கு வரத்தா யிருப்பதையும் பார்த்துப் பயந்து "ஓகோ! நாமிருந்த இடத்தை யாரோ ஒரு அரசன் அலங்கரித்துக் கொண்டு இவ்விதமாய் அலங்கரித்து வைத்துக் கொண்டான். நமது மனைவி என்ன கதியடைந்தாளோ" என்று, அதிக விசனத்துடன் அங்குமிற்கும் ஏவலாளியைப் பார்த்து இங்கே முன் இருந்த குடிசை எங்கே. அதிலிருந்த என் மனைவி எங்கே எனக் கேட்டார்.

அதைக் கேட்ட காலற்காரன், இவன் ஏதோ பயித்தியம் பிடித்தவன் போலிருக்கிறான். இவனைத் தூரத்தி விடுங்கள் என்றான்.

இவ்விதம் இரம்பிய கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் பொழுது, இவரது மனைவி மேல் மாளிகையிலிருந்து கொண்டு, நமக்கு பாண்டியனால் கிடைத்த இச்செல்வங்களால் என்ன பயன்? நமது கணவனில்லாமல் இச்செல்வங்கள் நமக்கேன்? அவர் எப்போது வருவாரோ என்று கண்பூத்துப் போகுமட்டும், மதுரைப் பட்டண வீதியைப் பார்த்துக்கொண்டே யிருந்தாள். அப்படித் தன் கணவன் வரவை எதிர் பார்த்திருந்தும், தன் வீட்டைதிரில் புலம்பிக் கொண்டிருக்கும் புலவரை அறிந்து கொள்ளாமற் போய்விட்டாள்.

ஏனென்றால், 'இவ்வளவு செல்வங்களை யளித்தரசன், தன்னகர் விட்டுத் திரும்பும் புலவரைத் தக்க ஆடம்பரத்துடன் அனுப்புவானல்லவா? என்கிற எண்ணத்துடனிருந்ததால், பழைபவைத்துடனிருந்த தன் புருஷனைக் கண்டறிய முடியாமற் போய்விட்டாள். பிறகு சிறிது நேரத்தில், இவளின் நோக்கம் புலவர் மேல் பட்டவுடன், மாளிகையை விட்டுக் கீழே வந்து, "தாயைப் பிரிந்த சேயைப் போல்" ஓடி வந்து, புலவரைத் தொழுது, அவர் பாதத்தைக் கழுவி, புஷ்பத்தாலர்ச்சித்து அவருக்கு விலையுயர்ந்த உடைகளைத் தரிக்கச் செய்து, அறுசுவையோடு கூடிய அன்னத்தைப் புசிக்கச் செய்தாள்.

இதைக்கண்ட புலவர், திப்பிரமை கொண்டவராய், ஒன்றும் பேசத் தோன்றாமல், அன்னம் புசித்துக் கொண்டே, இவ்வாச்சரியங்களென்ன வென்று மனைவியைக் கேட்டார்.

அதற்கு, அக்கற்பரசியானவள் பாண்டிய ராசன் மந்திரியை அனுப்பி இவ்வளவுஞ் செய்வித்தானென்று சொல்லி முடித்தாள்.

பின், புலவர், தான் போனது முதல், இது வரையில நடந்தவற்றைச் சொல்லி நாமகளினுடைய அருளை இருவரும் வியந்து குபேர செல்வத்துடன் வாழ்ந்து வந்தார்கள்.

இவ்வாறு சில காலஞ் சென்ற பின் பாண்டிய ராசன், தனது மந்திரிகளுடன் ரத, கஜ, துரக பதாதிகளைச் சத்தி முத்தத்திற்கனுப்பிப் புலவரை அதிக மரியாதைகளுடன் எதிர் கொண்டு அழைப்பித்து, ஒருவருக்கொருவர் பழைய கதைகளெல்லாம் பேசி, முன் புலவர் பாடிய, 'நாராய் நாராய்' என்கிற பாடலையும், தன் சபையிற் பிரசங்கஞ் செய்யச் சொல்லிக் கேட்டு, ஆனந்தித்து, முன்னூரை மூக்குக்குச் சமானபான பொருளை வெளியிடுவோருக்குக் கொடுப்பதாய்க் கட்டி வைத்திருந்த பொன் முடிப்பை எடுபபித்துப் புலவர் முன் வைத்து அவரை ஏற்றுக் கொள்ளச் சொல்லி, வெகு அலங்காரத்துடன், அவர்களை ஊர்க்கோலம் செய்வித்து, புலவரை அன்று முதல் தன் சபையில் முதற் புலவராக வைத்துக் கொண்டு, ஒருவருக்கொருவர் வெகு அந்நியோந்நியமாய் வாழ்ந்து வந்தார்கள்.

நேயர்களே! இக்கதையில், புலவருடைய கல்வியின் அருமையையும், அவருடைய கற்புள்ள மனைவியின் பெருமையையும், அறிதற் கிடமாயிருக்கின்றது.

கல்வி.

நேடில் விழுச் செல்வங் கல்வி யொருவற்கு
மாடல்ல மற்றையவை.

ஒருமைக் கட்டான் கற்ற கல்வி பொருவற்
கெழுமையு மேமப் புடைத்து.

கற்க கசடறக் கற்பவை கற்றபி
னிற்க வதற்குத் தக.

கற்பு.

தெய்வந்தொழா அள், கொழுநன் தொழு தெழு
பெய்பெனப் பெய்யு மழை. [வாள்
தற்காத்துத்தற்கொண்டான் பேணித்தகைசான்ற
சொற்காத்துச் சோர்விலாள் பெண்.

சுதி.

10-12-37.

: : பெண் கல்வி : :

(தொடர்ச்சி)

இனி, பொதுக்கல்விக்கு மேலுள்ள கொழிற் கல்வியைக் கவனிப்போம். "சீர்திருத்தம்" என்ற பெயரால் அன்பிற்சிறந்த நம்நாட்டு நாகரிகத்தை முற்றும் ஒட்டி, ஆடம்பரமிகுந்த மேல்நாட்டு நாகரிகத்தை இந்நாட்டில் நாட்டப்பெரிதும் விரும்பி நிற்கும் நவீன நாகரிகப்பித்து மிகுந்த மாதர்கள் இந்நாட்டு மாதரின் இயல்பைக் கவனியாதொழிவது பெரிதும் வருந்துதற்குரியதே. இந்நாட்டுப் பெண்மணிகள் மேல்நாட்டுப் பெண்களைப்போல் ஆடவருடன் சமானமாக அமர்ந்து காரியாலயத்தில் வேலை செய்வதில்லை; குதிரை ஏறிச்சவாரி செய்வதில்லை; கண்டபுருடருடன் கைகுலுக்குவதில்லை; விரும்பியவர்களுடன் நடனம் செய்வதில்லை; ஆடவருடை அணிவதில்லை; ஆடவருடன் பந்தாடுவதில்லை; துணையின்றித் தனிமை எங்குந் திரிவதில்லை. அத்தகைய சுதந்திரமே நவீன நாகரிக வாழ்வில் பெறக்கூடிய பெண்சுதந்திரமாகுல் அச்சுதந்திரத்தை நம் நாட்டுப்பெண்களில் ஆயிரத்தில் ஒருத்தி கூட விரும்பமாட்டாள் என்பது உறுதி. ஆதலின் நம்நாட்டுப்பெண்மணிகளுக்கு ஆடவர் பயிலும் தற்கால நவீனநாகரிகத் தொழிற்கல்வி எத்தகைய நற்பயனையும் எப்தவிக்கப்போவதில்லை. பெண்கல்லூரிகளில் பயின்று உயர்தரப்பட்டங்களைப் பெறுவதே, பெண் பிறவியின் சீரிய நோக்கமாகாது. ஆண்டுதோறும் ஆங்கிலக்கல்லூரிகளிலிருந்து வெளிப்படும் 'யூனியர்', 'சீனியர்', 'மெட்ரிக்குலேசன்' 'பி—ஏ', 'எம்—ஏ' பட்டதாரிகள் பலரும் வேலைகிடையாத திண்டாட்டத்தினால் பெரிதும் வருந்திக்கொண்டிருக்கும்பொழுது அனியாயமாகப் பணத்தை வாரியிறைத்து கல்விப்பட்டம் பெறும் பெண்மணிகள் கூடவா இத்தகைய பரிதாபநிலைக்கு உட்படவேண்டும்! அறிவு வளர்ச்சிக்காகவன்றி—கேவலம் வயிற்றுப் பிழைப்புக்காக ஆடவர் பயிலும் நவீன நாகரிகக் கல்வியினால் 'மனைவி' என்றும் 'இல்லாள்' என்றும் சிறப்பித்துக் கூறப்படுமாறு வீட்டுக்குச் சுடர்விளக்குப் போல் விளங்கி—கணவன் மக்கள் உறவினர் முதலியவர்களுக்கு பெருமகிழ் ஊட்டக்கூடிய சீரிய செம்பணியில் தலைப்படுதற்கு உரிய தமிழ் நாட்டுப்பெண் மணிக்கு எத்தகைய நற்பயன் விளையக்கூடும்? நவீன நாகரிக முறையில் புகட்டப்படும் தற்காலப் பெண்கல்வி, குடும்பவாழ்க்கையில் தலைப்படும் தமிழ்நாட்டுப் பெண்மணிக்கு எவ்வழியில் பயன்படக் கூடும்? தற்கால நவீன நாகரீகப்பெண் கல்லூரிகளில் கல்விபயிலும் பெண்களுக்கு மேல்நாட்டுப்பழக்க வொழுக்கங்களில் பெரு விருப்பும் இந்நாட்டுப் பழக்க வொழுக்கங்களில் பெரு வெறுப்புமே ஏற்படுகின்றன. ஆதலின் தற்காலப்பெண் கல்லூரிகளில் பெண் மணிகள் பயிலும் கல்வி அவர்களது இல்லற வாழ்க்கையில் சிறிதும் பயன்படாததாகவே இருப்பதால், அத்தகைய கல்வியில் தாய் நாட்டில் பற்றுடைய எப்பெண்மணிகளும் மோகங்கொள்ள மாட்டார்கள்.

"பெண்மணிகளுக்கு அவரவர் கணவரே கண் கண்ட தெய்வம்," "கணவர் மனம் மகிழக்கூடியவாறு பணி செய்து கிடப்பதே அவர்களுடைய கடமை; குடும்பக் காரியங்களில் தவிர்த்து வெளி விஷயங்களில் தலைப்படுவது மடமை; சிறு வயதில் தந்தையின் ஆதரவிலும், இளம் பருவத்தில் கணவனின் ஆதரவிலும் முதிய பிராயத்தில் மகனின் ஆதரவிலுமே காலம் கழிக்க வேண்டியவர்களான பெண்களுக்கு, எக்காலத்திலும் சுதந்திரம் கிடையாது; தமிழ் நாட்டுப் பெண்கள் கற்

பொழுக்கத்தில் கருத்துச் செலுத்த வேண்டிய வர்களேயல்லது, கல்வியில் கருத்து செலுத்துவ தற்கு உரியவர்களல்லர்"—என்று பெண் கல்வி யை எதிர்ப்போர் பலரும் வாதிப்பதுண்டு. அக் கூற்றைச் சிறிது கவனிப்போம்.

கன்னிகையாக இருந்தபெண் ஒருவனது வாழ்க் கைத் துணைவியாக மாறும்பொழுதே — அவனது கரத்தை அக்கினி சாட்சியாக, சபையோர் சாட்சி யாக, பிராமணர்கள் சாட்சியாகத் தேவர்கள் சாட்சி யாக பற்றிய கணத்திலிருந்தே—தனது கணவனே யே தனக்குரிய தெய்வமாகக் கருதி நடக்க வே ண்டுமென்பது அப்பெண்ணின் கடமையாகி விடுகிறது. தனது கணவனிடம் கொண்ட பதி-பக்தியின் சிறப்பினால், மும்மூர்த்திகளையும் குழந் தைகளாக மாற்றிவிடக் கூடிய ஆற்றல் பெற்ற அநுசூயை வாழ்ந்த நாடு நம் நாடு. பதி-பக்தி யின் சக்தியினால் விதியையும் வென்ற வீர சாவித் திரி வாழ்ந்த பூமி நம்பூமி. இந்நாட்டில் பிறந்த பெண்மணிகளுக்கு பதி-பக்தியே உயிரினும் சிற ந்ததாகும் என்பதை எவரும் மறக்கமுடியாது.

ஆயினும் அநுசூயையும், சாவித்திரியும் கல்வி யினபத்தை சிறிதும மதியாமல்—கலை மகளை நெஞ் சிலும் நினையாமல்—வாழ்க்கை நடத்தினரென்று எவரும் நிரூபிக்க முடியாது. அவர்களே மணந்த கணவர் கல்விக் கடலில் ஆனந்தமாகத் திளைத் துக் கொண்டிருந்தபோது, அவர்களது வாழ்க் கைத் துணைவிகளாக அமைந்த அப்பெண்மணி கள் கல்வி யின்பத்தை மதியாதவர்களாக இருந்த தாக நிரூபிக்க முயல்வது, அறிஞரால் பெரிதும் பரிகசித்தற்கு உரியதேயாகும். கல்வியின்பத் தில் கருத்தைச் செலுத்தாத பெண்மணியால், கல்விப் பற்று மிகுந்த கணவனே எங்ஙனம் களிப் பூட்டக் கூடும்? "மதுரத்தே மொழி மங்கையர் உண்மை தேர்—மாதவப் பெரியோருடன் ஒப் புர்றே—முதுமைக் காலத்தில் வேதங்கள் பே சிய—முறைமை மாறிடக் கேடு விளைந்ததாம்"—என்னும் பாரதியாரின் மணி மொழி ஈண்டு நினை வுகூர்ந்து பார்க்கத் தக்கது. பண்டைக்கால த்து நாட்டு நாரீமணிகள், கற்புக்கரசிகளாக மட்டு மன்றி கலை யின்பச் செல்விகளாகவும் விளங்கினர் என்பதை வலியுறுத்தக் கூடிய சான்றுகள் எண் ணிறந்தன உள. விரிப்பின் பெருகுமாதலின், மேற் செல்வோம்.

"அதிகம் படித்த பெண்ணே மணந்து கொண் டால், நம்மை மதிக்கமாட்டாள்; குடும்பக்காரியங் களில் சிரத்தை கொள்ளமாட்டாள்; எப்பொழு தும் புத்தகமும் கையுமாகவே யிருப்பாள். என் ற எண்ணம் ஆடவர்கள் பலர் உண்டு. நவீன நாகரிகப் பெண் கல்லூரிகளில் கற்றுத் தேர்ந்து, உயர்தரப்பட்டம் பெற்ற பெண்களே மணந்து கொள்வோரே, அத்தகைய அச்சம் கொள்ளக் கூடும். அவ்வாறின்றி, தமிழ் நாட்டு நாகரிகத்தி ற்கு இணங்கிய சீரிய முறையில் படிப்பிக்கப்பட்ட மங்கை, தான் பெற்ற கல்வியறிவு தனது கண வனே இன்பக் கடலிலாழ்த்துவதற்கும், குடும்பமா கிய அரசை குறை வின்றி சிறப்புற நடத்துவத ற்குமேயாகும் என்னும் உண்மையை என்றும் மறவாளாதலின், அத்தகைய வித்தியாவதியைப் பத்தினியாகப் பெறும் பாக்கிய அச்சமடையாது பெருமகிழ்ச்சியே பெறுவான் என்பதுதிண் ணம். கல்விபறிவில்லாத பெரும் பாலோர் தம க்கு வாய்க்கும் ஓய்வு நேரத்தில் ஊர்வம்பழந்து கொண்டிருப்பதும், உறங்குவதும், விளையாடிக் கொண்டிரு பதும், வீடு வீடாகச் சென்றரை யடித் பொண்டிருப்பதும் சர்வ சாதாரணமாக இருந்து வருகிறது. கல்விச் சுவையை அனுபவிப் பதில் ஆர்வமிருந்த பெண்ணையின், தனக்குவாய் க்கும் ஓய்வுநேரத்தில் சிறு பகுதியையும் வீணில் செலவழிக்க மனங்கொள்ளாமல் கலையின்பத்தி லேயே கருதைச் செலுத்தி ஆனந்திப்பதுடன், தன் வீட்டிலுள்ள குழந்தைகளும் பெரியோர் களுங்கூட விரும்பிக்கேட்குமாறு சீரியநூல்களில் சிலவற்றைப் படித்துக் காட்டுவதில் உற்சாகமு டையவளாகவுமிருப்பாள் எனபது திண்ணம். கணவன் எப்பொழுதேனும் கோபங் கொள்ள நேரிட்டால், மடியை இழுத்துக் கட்டிக் கொண்டு, ஓரவஞ்சகக்குப் பத்து வசைகள் திருப்பிக்கூறி எதிர்த்து நின்று ஆரவாரிக்கும் கல்லாப் பெண் களின் சிறுமைக்குணத்தை, சீரிய வித்தியாவதி கள் கனவிலுங் கருதார். கணவன் கொண்ட சினத்தைப் புன்னகையாலும் இன்னுரைகளா லும் தணிவிக்கமுபல்வதே வித்தியாவதிகளினியல்பு. அத்தகைய உத்தம பத்தினிகள்வாழும் வீடு, இகலோக சுவர்க்கம் போலும் பெரிதும் சிறந்து விளங்கும்.

நவீன நாகரிகப் பெண்கல்லூரிகளில் பயின்று உயர்ந்த பட்டம் பெற்ற பெண்மணிகளே மணந்து கொள்ளும் ஒவ்வொருவரும் அனுபவிக்கும் இல் லற இன்பம், எவ்வளவு காலம் நீடித்து நிற்கக் கூடும் என்பதை அவர்களே விரைவில் உணர்ந்து கொள்ளக்கூடும். குழந்தை பசியால் வீறிட்டு அழுதுகொண்டிருக்க—பர்மியர் அடுப்பங்கரைக் கனலில் அவஸ்தைப் பட்டுக் கொண்டிருக்க— மாமனார் மூலையிலமர்ந்து முணு முணுத்துக் கொண்டிருக்க—கணவன் அன்னம் போடுமாறு காலடியில் வேண்டிக்கொண்டு நின்று கொண்டிரு க்க—கல்லூரியில் படித்துப் பட்டம்பெற்ற நவீன நாகரிகப் பெண் சாய்வுநாற்காலியில் படித்துக் கொண்டு நாவல்ப் படிப்பில் ஆழ்ந்து தன்னையும் மறந்து கிடப்பது 'பி-ஏ' 'எம்-ஏ' படித்தபெண்

மணிகள் வீட்டில்க் காணக்கூடிய சர்வசாதாரண காட்சியாகும்.

செந்தமிழ் நாட்டுச் சகோதரர்களே! நீங்களிவ் விருவகைப் பெண்களுள் எவளை விரும்புவீர்கள்? தமிழ்நாட்டு நாகரிகத்தைத் தழுவி—குடும்பநிர்வாகத்தில் சிறந்து—எல்லோர்க்குமின் பூட்டக்கூடிய அன்பு நெறி பின்பற்றி நடக்கக்கூடிய பெண்ணையே விரும்புவீர்களல்லவா? அவ்வனமாயின் உங்களது வாழ்க்கைத் துணைவிகளாகிய பத்தினிக்குக் கணவராக மட்டுமன்றி, கலியின்பத்திலும் உங்களது மனைவிகள் உறுதுணையாகக் கொண்டு ஆனந்திப்பீர்களாக. உங்களது நன்முயற்சிகளுக்குத் திருவருள் துணை நிற்பதாக.

சிதம்பரப்பிள்ளை,
செந்தூல்.

- விமலாவின் இல்லற வைபவம் -

நீர்வழம் நிலவழம் பொருந்திய தில்லைமாநகரில், அதியற்புதமானதும கண்ணியமானதுமான ஓர் தெய்வ ஸ்கலமும் பரந்த ஆலும், அரச விருக்ஷமும், நதிவாய்க்கால்களும் உள்ள ஓர் அழகான இடப்.

இந்நகரின் ஓர் சிறு நதிக்கரை யோரத்தில் ஓர் அழகிய சிறு குடிசையில் வசித்து வந்தார் இராமநாதன் என்பவர். தெய்வ பக்தியிலும் நல்லொழுக்கத்திலும், அநாதைகளைக் காப்பாற்றுவதிலும், தருமஞ் செய்வதிலும் இவருக்கு இணையாக தில்லைநகரில் வேறொருவர் இல்லையெனவே சொல்லலாம். இவருக்குச் சாரதா என்றொரு மனைவியுமுளர். இவர்கள் கண்டோர் இன்புறுமவண்ணம் இல்லறதருமம் நடாத்தி வருங்காலத்தில் அனேக ஆண்டுகள் செய்துவந்த தவத்தின் பயனும் பெரியோர்களினுடைய ஆசீர்வாதத்தினும் ஓர் அழகிய பெண்குழந்தை பிறந்தது. இக்குழந்தைக்கு விமலாதேவி என்று நாமம் சூட்டி இராமநாதனும் சாரதாவும் மிக்க அன்புடன் வளர்த்து வந்தார்கள். ஓர்நாள் விமலாவும் மண் விளையாடி சிறுதேருறட்டி அண்டைவீட்டுப் பிள்ளைகளுடன் பூவெடுத்துச்ஸ்ரீபரந்தாமனுடைய விக்கிரகத்திற்கு அலங்கரித்து சிறுதேரில்வைத்து சீதா, சரஸ்வதியாகிய தன் தோழிகளுடன் வீதி வலம் எடுத்துச்சென்று குதூகலமாக விளையாடி நிற்கும் சமயம் கதிரவனும் மேற்றிசையில் சாய்ந்தான். இதற்குள் விமலாவின் தாயார், கண்ணே! விமலா! இங்கேவா அம்மா, இருட்டிவிட்டதல்லவா, நாளை விளையாடலாம் உன் தோழிகள் சீதாவும் சரஸ்வதியும் நாளை வருவார்கள். நீ வா கண்ணே, கைகால்களைச் சுத்திசெய்து பரந்தாமனுக்குப புஷ்பம் சூட்டி வணங்கிநின்று தோத்திரப்பாடி விட்டுவா அதற்குள் நான் உனக்கு அமுது கொண்டுவருகிறேன், என்று சொல்லிவிட்டுச்சென்றாள். விமலாவும், சீதாவுக்கும் சரஸ்வதிக்கும் வந்தனங்கூறிவிட்டுச் சென்றாள் அடுத்த நாள் வெள்ளிக்கிழமை விமலா எழுந்திருந்து காலைக்கடன்களை முடித்தவுடன் சீதாவும் சரஸ்வதியும் வந்து சேர்ந்தார்கள். அதன்பின்னுல் இராமநாதனின் சகோதரியின் அரிய புத்திரியான பங்கஜமும் வந்து சேர்ந்தாள். நால்வரும் சற்றுநேரம் பாட்டுகள்பாடி ஆடி விளையாடி முடிந்ததும் பங்கஜத்திற்குப் பள்ளிக்கூடம் போகும் வேளை வந்ததும் தான் பள்ளிக்கூடம் போய்வருகிறேன் என்று சொல்லிவிட்டு விடை பெற்றுச் சென்றுவிட்டாள். விமலாவுக்கு ஐந்து வயதுபூர்த்தியாகியும் தானும் பங்கஜத்துடன் பள்ளிக்கூடம் போய்வரவேண்டுமென்ற ஆவலின் தூண்டுதலினுல் உடனே சென்று தன் தாயாரை வணக்கி தானும் பள்ளிக்கூடம் போவதற்கு உத்தரவு கேட்டாள். இதற்குள் இராமநாதனும் அவ்விடம் வர இருவரும் யோசனை செய்து அன்று நல்ல முகூர்த்தமாகையால் இராமநாதனும் தன் அருமைப் புதல்வி விமலாவிற்குக் கலை மகளின் ஆசீர்வாதம் பெற்று வித்தியாரம்பமும் செய்வித்தார். அன்று தொடக்கம் அண்டை வீட்டுப் பிள்ளைகளும் விமலாவும் பள்ளிக்கூடம் சென்று நாளொருவண்ணமும் பொழுதொரு மேனியுமாகத் தன் பாடங்களைப் படித்துத் தன் எட்டாவது வயதில் நாலாவது வகுப்பும் பூர்த்தி செய்தாள். அதன் பின்னுல் அந்த நாட்டுப் பள்ளிக்கூடத்தில் படிப்பதற்கு இடமில்லாதிருந்த படியால் மேல் படிப்பிற்கு அவ்வூரிலிருந்து ஐந்து மைல்களுக்கப்பாலிருக்கும் பட்டணத்தின் பெண் கல்லூரியில் படிக்க வேண்டியதாக யிருந்தது. விமலா தன் சிறு ஊரை விட்டு வெளியேறினதே கிடையாது. தன் சிறு குழந்தையின் கல்வியைப்பற்றி இராமநாதன் சிந்திக்கலானுர். தன் மனைவி சாரதாவிடம் யோசனை செய்தபின் பட்டணத்துக் கல்லூரியில் தன் குழந்தையைச் சேர்த்து மேல் படிப்பிற்கு ஆக வேண்டிய ஒழுங்குகளையும் பட்டணத்தில் தங்கி நிற்பதற்கு இட வசதிகளையும் செய்யலானுர். விமலா இதை யறிந்த

தும் ஆனந்தக் கூத்தாடினாள். பரந்தாமனை ஆயிரம் முறை வலம்வந்து வணங்கினாள். தோத்திரப் பாடல்கள் பாடினாள், குதித்தாள் அண்டை வீட்டிற் கோடி சீதாவுக்கும், சரஸ்வதிக்கும் வாயோயாது கூறினாள். தாயாரிடம் ஓடிவந்து, அம்மா பட்டணத்திற்கு எப்போது போகிறது, நான் மேல் படிப்பிற்காகப் பட்டணம் சென்று பெண் கல்லூரியில் படிப்பது உண்மையா அம்மா, எங்க அப்பா கட்டாயம் அனுப்புவாரா, அப்பாவிடம் சொல்லிச் சீக்கிரம் ஒழுங்கு செய்யம்மா என்று வாதாடினாள். குழந்தாய் இன்னும் சந்தேகமா, அப்பா உனக்காக வேண்டிய ஒழுங்குகள் செய்யப் பட்டணம் சென்றிருக்கிறாரம்மா, வருகிற வெள்ளிக்கிழமை நவராத்திரித் தினத்தன்று உன்னை அவ்விடம் அழைத்துப்போய்க் கல்லூரியில் படிக்க வைக்கலாம், இப்போ சாப்பிட்டுச் சற்றுக் கண்ணயர்ந்து கொள் என்று வேண்டினாள். எனக்குப் பசிக்கவே யில்லையம்மா இராவுக்குச் சாப்பிடலாம் என்று சொல்லிவிட்டுப் பின்னும் அண்டை வீட்டுப் பிள்ளைகளையும் அழைத்துக் கொண்டு பரந்தாமன் தேர்கொண்டு ஊர்வலஞ் சென்றாள். இப்படியே பள்ளிக்கூடம் செல்லும் திருநாளை எதிர் பார்த்தவண்ணம் விமலாவும் அன்னம் புகிப்பதுமின்றிச் சந்தோஷத்தினால் குதித்தோடியும் நித்திரையில் எழுந்து பள்ளிக்கூடம் செல்வதுமாகத் தன் பொழுதைப் போக்கி நவராத்திரித் தினத்தை எதிர் பார்த்து நின்றாள். நவராத்திரித் தினமும் நாளை வரப்போகிறது. சாதம் சாப்பிடாமல் மான் கன்று துள்ளுவதுபோல் துள்ளிக்குதித்து ஆடி அன்று இரவு தாயாரின் பிடிவாதத்தினால் சிறு ஆகாரம் உட்கொண்டு தன் உடுப்புகள், பட்டுப்பாவாடைகள் யாவும் எடுத்துத் தயார் செய்து விட்டுப் பரந்தாமனைக் கும்பிட்டுப்பின் நித்திரை செய்தாள். இரவு மூன்று மணிக்கே விழித்து, அம்மா, நேரமாகிவிட்டது எழுந்திரு, பட்டணம் போகவேணும் எனக்கு உணவு தயார் செய். நான் குளித்துவிட்டு வருகிறேன் என்று சொல்லி எழுந்தாள். இன்னும் சற்று நேரம தூங்கம்மா, நேரமிருக்கிறது, ஐந்து மணிக்கெழுந்து தயார் செய்யலாம் என்று தாயார் இடை மறுத்தாள். இக் கூக்குரலைக்கேட்ட இராமநாதனும் எழுந்து என்ன அமர்க்களமாக யிருக்கிறது. பொழுது விடியவில்லை, விமலாவுக்கென்ன உடம்பு என்று வினவ, அவளிப்போதே பட்டணம் போக வேண்டு மென்று நிற்கிறாள் என்றார் தாயார். படிப்பில் இவ்வளவு கவனமாகயிருக்கும் தன் அரியகுழந்தையை எடுத்து முத்தமிட்டார். விமலா அண்டை வீட்டுப் பெண்கள் சீதாவுடனும் சரஸ்வதியுடனும் விளையாடுவதற்கல்லவா இவ்வளவு அவசரமாக எழுந்திருக்கிறாள் என்று கேலியாகப் பேசிக் கொண்டிருக்கும் சமயம் கடிகாரமும் ஆறுமணியடித்தது—சதிரவனும் கீழ்த்திசையில் எழுந்தான். பின்முவரும் காலைக்கடனை முடித்துக்கொண்டு கலைமகளையும் பரந்தாமனையும் தியானித்துக் கொண்டு உணவருந்தினர்.

சாரதாவும் விமலாவை அலங்கரித்துக் கொண்டு பட்டணம் சென்று பெண்களுக்கெனப் பிரத்தியேகமாக அமைக்கப்பட்டிருக்கும் இந்துப் பெண் கல்லூரியில் சேர்த்தாள். விமலாவும் கல்வியறிவில் தேர்ந்து பண்டித வகுப்பிலும் முதல்வியாகத் தேர்ச்சிபெற்றாள். அழகிலும் சிறந்து சந்திரனை ஒத்த முகவசீகரமும், மகாலக்ஷ்மி அவளாபென விளங்கினாள். வயதும் பதினாறு முடிவுபெற்றது.

இராமநாதரும் அர்த்தனி சாரதாவும் விமலாவிற்கு வரனை தேடவேண்டுமென்று யோசனை செய்து முடிவுக்கு வந்தார்கள். வரனும் கிடைத்தது. மாசம் ஒன்றுக்கு 250 ரூபாய் வருமான முள்ள விதுயரங்கனை என்ற ஒருவனுக்குப் பாணிக்கிரகணம் செய்து கொடுத்தார்கள். தம்பதிகள் பூவும் மணமும் போல் இனிது வாழ்ந்து வந்தனர்.

சில ஆண்டுகள் கழிந்தபின் இராமநாதனும் அதன்பின் அவர் பத்தினி சாரதாவும் காலமாயினர். விமலாவும் தன் தாய்தந்தையர் மரணத்தைக் குறித்துவருந்தலானாள். துக்கம் என்பதை அவள் பிறந்தது தொடக்கம் தந்தை யிறக்குமவரை அறியாதிருந்த விமலா, தாயும் இறக்க ஆறாத் துயரத்தில் வீழ்ந்தாள். அன்ன ஆகாரமின்றி வருந்தினாள். தனக்கு இனித் தன் கணவனே சதமென்று நினைத்துத் தன் கணவனுக்கே பூசை செய்து பாலும் நீரும் பூவும் மணமும் போல ஒரு மனத்தினராய் வாழ்ந்து வந்தனர். பரந்தாமன் திருவுருவம் போன்ற ஓர் ஆண் மகவும் பிறந்தது.

சில நாட்கள் சென்றதும் விஜயரங்கன் நேரங் கடந்தி வீட்டுக்கு வரத் தலைப்பட்டான். விமலா விஷயமறியாது ஓர் நாள், நாதா! சில நாட்களாக இப்படியே அதிக நேரங் கழித்து வருகிறீர்களே, ஆபீசில் ஏதாவது கஷ்டமோ என்னமோ தெரிய வில்லை, விஷயத்தைக் கூறும்படி வேண்டினாள். கண்ணே! இதுவரை விஷயத்தைச் சொல்லாது விட்டுவிட்டேன், இப்பொழுது ஆபீசில் என்கூட வேலை செய்பவர் ஒருவர் ஆறு மாத லீவில் கல்கத்தாவுக்குச் சென்றிருக்கிறார். அவர் வரும் வரை அவர் வேலையை நானே செய்து வருகிறேன் இதனால் வீட்டுக்கு வருவதற்குச் சற்று நாழிகையாகிறது கண்ணே! பயப்படாதே என்று ஆறுதல் சொல்லித் தேற்றிவிட்டார். விமலா என் செய்வாள், தன் நாயகன் சொல்வது உண்மை யென நினைத்து வீட்டில் வேலைக்காரி கண்ணம்மாளுடன்

வேலைகளைச் செய்து மிகுந்த நேரங்களில் தன் அரிய புத்திரனுடன் நேரத்தைக் கழித்து வருவாள்

இன்னும் சில காலம் கழித்து விஜயரங்கனும் கஷ்டப்பட்டுச் சில நாட்கள் இரவு எட்டுமணிக்குள் வீட்டிற்கு வந்து விடுவான். விமலாவும் தன் கணவனின் கூடிய வேலையை நிறுத்து அவர் சாப்பிட்டு வீடுவந்தவுடன் எல்லா உபசாரங்களும் செய்து சங்கீதம் பாடித் தன் புதல்வனைக் கையில் எடுத்துத் தன் கணவனை இன்புறச் செய்வாள். தினமும் தன் நாயகன்வரவை எட்டு மணிக்கு எதிர்பார்த்தாள். சில நாட்களாக ஒன்பதுக்கும் பின்னர் சில நாட்கள் பத்துமணி, பதிலொருமணிக்கும் எதிர்பார்த்து அன்னமில்லாது வருந்தினள். பேதை விமலா என்ன செய்வாள். எதையறிவாள். ஆபீசில் வேலைபார்க்கும் மற்றவர்கள் நேரத்துடன் வேலை முடித்துவிட்டு வீட்டிற்குப் போகிறார்களே என் நாதருக்கு மாத்திரமா இவ்வளவு நேரம் ஆபீசில் வேலையிருக்கிறது. உடம்பு மெலிவடைந்து விடுகிறதே. ஈசனே! பரந்தாமா! என் கணவனுக்கு நற் சுகத்தைக் கொடுக்கலாகாதா என்று நொந்து கொள்வாள் இப்படியாகச் சில நாட்கள் இரவு பன்னிரண்டு மணிக்கே முன் பின்னாக விஜயரங்கனும் வீடு வந்து சேருவான். இன்னும் சில நாட்கள் சென்றதும் இரவு முழுவதும் வராமலே நின்று விடுவான்.

விமலா அன்னம் தண்ணீரின்றி உடம்பு மெலிவுற்றாள், துன்புற்றாள், பலவித எண்ணங்கள் எண்ணினாள், வீட்டிற்கு வேண்டிய சாமான்களும் வர வரக்குறைந்து கொண்டே வந்தது. விஜயரங்கன் என் செய்வான் பிடித்து விட்டது சனி. வீட்டிற்கே வருவதும் கஷ்டமாகி விட்டது சில நாட்கள் வெளியிலேயே தங்கி விடுவான் ஒரு வாரத்திற் கொருமுறை கூட வீடு வருவது கடினமாக இருந்தது. விமலாவும்: விஷயம் அறியாது தவித்தாள், பயந்தாள், உடல் மெலிந்தாள், ஆகாரத்தை வெறுத்தாள். விஷயரங்கன் வீடு வந்த நேரம் விசாரிக்கவும் தலைப்பட்டாள்-நாதா! நீர் எதற்காகச் சில நாட்களாக வீட்டிற்கே வருகிறில்லை. இரவு பகலாகவா ஆபீசில் வேலையிருக்கிறது. என்னையும் இக்குழந்தையையும் இப்படித்தன்புறவிட்டு நீர் ஏன் இப்படி நடக்கவேண்டும், என்று கண்ணீர் சொரிந்தாள். விஷயரங்கன் கடுஞ் சொற்களையுஞ் சொல்ல ஆரம்பித்தான், உனக்கு அதுவிஷயங்கள். விசாரிக்க அவசியமில்லை. அதெல்லாம் அவசியம் சொல்ல வேண்டுமோ, என்று அதட்டி விடுவான் ஆம்! சொல்லத்தான் வேண்டும். நீர் இப்பொழுது வீட்டுக்கே வராமலிருப்பதால் நான் உமது விஷயங்களைக் கட்டாயம் அறிய வேண்டியது அவசியம். உமது மனைவியாகிய நான் அறியாது வேறுயார் அறிவது. உமக்குவரும் சுகதுக்கங்களில் பங்கு பற்றுபவள் நானே எனக்கே அந்தச் சுதந்திரம். என்று தாவசையும் மவுனமாகவும், சண்ணியமாகவும், அன்பாகவும் வார்த்தையாடிவந்த விமலா தன்கணவனை எதிர்த்தாள்.

விஷயரங்கன்:—அடி நாயே! உனக்கு இவ்வளவுவாயா, என்னுடைய விஷயம் உனக்குத் தெரியவேண்டியதில்லை உன் வேலையைப்பார்.

விமலா:—முன்னொரு போதுமில்லாதபடி எல்லாம் கடுஞ் சொற்களைச் சொல்லுகிறீர்களே அப்படியாகத் தங்களுடைய மனத்திற்கு விரோதமாக நான் என்னகுற்றஞ் செய்துவிட்டேன். நான் சதா உம்மையே சதமென நம்பி, என் இருகண்ணுகவே பாவித்து என் தெய்வமென நினைத்துப் பூசை செய்கிறேனே. நான் நம்பியிருந்தேனே.

விஷயரங்கன்:—வேறு பேச்சு வேண்டாம். சாதம் ஆய்விட்டதா பசியாயிருக்கிறது கொடு சாதம் நான் வெளியே செல்ல வேண்டும்.

விமலா:—சாதம் எங்கிருக்கிறது நான் சாதத்தைப் பார்த்து மெகு நாட்களாகிறது. என் உடல் வதங்குகிறது. வீட்டில் சாதம் செய்வதற்கு வேண்டிய சாமான்கள் கிடையாது, கையிலே பணமில்லை. என் வளையலை விற்றுச் சொற்ப பணத்தைக் கொண்டு என் குழந்தைக்குப் பால் வாங்கி வருகிறேன். இப்படிக் கஷ்டப்படுகிறது உமக்குத் தெரியாதா?

விஷயரங்கன்:—என்னிடம் பணமில்லை, உனது காசு மாலையைச் சீக்கிரம் கொடு அல்லாவிடில் உன்னை உதைத்து வெளியே தள்ளி விடுவேன்.

விமலா:—இதோ இருக்கிறது எடுத்துச் செல்லும்.

சீ! எழுதை கையில் கொடுப்பதா, இப்படி வீசி எறிவதா என்று எழுந்து தன் காலால் உதைத்துத் தள்ளி விட்டுக் காசு மாலையையும் கையிலெடுத்துக் கொண்டு வெளியே சென்றான்.

விமலா என்ன செய்வாள்! பாவம்-மெகு நாட்களாக அன்னம் தண்ணீரின்றி வாடி தங்கிப் புண்பட்டிருந்த உடல் உதை தாங்குமோ. ஆவென்றலறிக் குப்புற விழுந்தாள். கண்ணீர் சொரிந்தாள் துக்கம் மேலிட்டால் வாய்பேசாது அப்படியே இருந்துவிட்டாள் சிறிது நேரங்கழித்து எழுந்துபோய்ப் படுக்கையில் படுத்துப்புரண்டு கண்ணயர்ந்தாள்.

பொழுது விடிந்ததும் எழுந்து கணவனின் மேசை லாச்சியில் சிறிது நேரம் சோதனை செய்தாள், பின் தன்னறையில் சென்று தன் ஆடை ஆபரணங்களையும் சோதனை செய்தாள். தன் வைரக் கம்மலைக் காணாது தவித்தாள். பின் ஒரு வாறு துக்கத்தை ஆற்றிக்கொண்டு வேலைக்காரி

கண்ணம்மாளை அழைத்துப் பின்வருமாறு சொன்னாள். ஐயாவும் வேலையினிமித்தம் வேறு ஊருக்குப் போக வேண்டுமாம் திரும்புவதற்கு வெகு நாட்கள் செல்லும். நானும் போகிறேன் நீ உன் வீட்டிற்குச் சென்று உன் சுற்றத்தாரோடு இரு. பின்னால் திரும்பி வந்தவுடன் உன்னை வேலைக்கமர்த்திக் கொள்கிறேன். கண்ணம்மாளும் உண்மை யென நம்பி விடை பெற்றுக்கொண்டு தன் வீடு சென்று விட்டாள்.

விமலா தன் தாய் தந்தையரிடமிருந்து இன்புற்ற காலம் போய்த் தன் கணவனே சதமென நம்பி மோசம் போய்விட்டாள். இல்லறத்தை வெறுத்தாள்.பயித்தியங்கொண்டாள். தன் குழந்தையைக் கையிலெடுத்துக் கொண்டு பிச்சைக் காரிபோல் வேடந்தரித்துத் தன் இல்லத்தை விட்டேகினாள்.

சில நாட்கள் சஞ்சரித்து விஷயரங்கள் வீடு வந்து பார்த்தான். விமலாவைக் காணவில்லை, கண்ணம்மாளையும் காணவில்லை. மனச்சஞ்சலமின்றி சற்று நிம்மதியாக இருந்து சனி தொலைந்தது என்று சொல்லி உள்ளம் பூரித்தான்.

நேயர்களே! விஷயரங்கன் எதற்காகத் தன் மனைவியை வெறுத்தான், வீட்டிற்கு வருவதற்கு ஏன் தாமதம். என்பனவற்றை நான் சொல்லாமலே விளங்கும். விஷயரங்கனின் சோரநாயகியாகிய தாசி ருக்குமணியின் காதலினால் இவ்வளவு கஷ்டம் விமலாவிற்கு நேர்ந்தது. விஷயரங்கன் தன் காதலியாகிய ருக்குமணியை தன் இல்லத்திற்கு வரவழைத்தான். தன் மனைவியின் ஆஸ்தி முழுவதும் தன் வசமானம் முழுவதும் ருக்குமணிக்கே கொடுத்து தன் உடல் பொருள் ஆவி மூன்றையும் உண்மையாகவே அர்ப்பணம் செய்தான். சில காலம் தன் காதலி ருக்குமணியுடன் இன்புற்றுச் சீவித்திருந்தான். ஆனால் ருக்குமணி தாசியாகபிறந்தபோதிலும் விஷயரங்கன் மேல் அதிக அன்புகொண்டு அவனுக்கே அன்றுதொடக்கம் வாழ்க்கைப்பட்டிருந்தாள். விஷயரங்கனுக்கு வேறு ஒரு மனைவியும் குழந்தையுமிருப்பது அவளுக்கே தெரியாமலிருந்தது.

இப்படியே சில காலம் கழிந்தது. ஓர் நாள் அவ்வூர் விவேகானந்த ஆச்சிரம மண்டபத்தில் பெண்கள் முன்னேற்றத்தைப்பற்றி ராதாவென்ற ஒரு சன்யாசினியால் பிரசங்கம் செய்யப்படும் என்ற ஒரு விளம்பரம் அவ்வூர்ச் சனங்களுக்குக் கிடைத்தது. அவ்விளம்பரத்துண்டு ஒன்று எங்கள் விஜயரங்கன் கையிலும் எட்டியது. தன் இரு கண்மணியான ருக்குமணியையும் அழைத்துக்கொண்டு அப்பிரசங்கத்திற்குப் போவதென முடிவுசெய்து ருக்குமணிக்கும் தெரிவித்தான். குறிக்கப்பட்ட தினமும் வந்தது திரளான சனங்கள், அநேகமாகப் பெண்களே, கூடியிருந்தனர். அவ்விடம் விஜயரங்கனும் ருக்மணியும் போயிருந்தனர். ராதா என்ற சன்யாசினியின் வரவை ஆவலோடு எதிர் பார்த்திருந்த சனக்கூட்டத்தின் நடுவில், கதருடையணிந்து, மெலிவடைந்த தேகத்துடன், ஆபரண அலங்காரங்களின்றி எமது கதாநாயகியாகிய மாறுபெயர்பூண்ட ராதாவும் பிரசங்க பீடைமேல் வந்து நின்றாள்.

ராதாவைக் கண்ட சனக்கூட்டமும் பலவிதமான வேடிக்கையான பேச்சுகளை ஆரம்பித்து, இவளாவது பிரசங்கம் செய்வதாவது, படித்த பெண்ணுகளே காணப்படவில்லை. வீணே வேறு வேலைகளையும் விட்டுப் பிரசங்கம் கேட்டுப்போக லாமென வந்து ஏமாந்தோமே, என வார்த்தை யாடிக் கொண்டிருந்தனர். சிலர் வீடுசெல்வதற்கு எழுந்து நின்றனர். சிலர் வெளியே போவென்று கூக்குரலிட்டனர். சிலர் இப்பெண் எந்தப் பட்டிக்காட்டாளோ தெரியவில்லை. இவளுக்கு வாய் பேசவே தெரியாது என்று கர்ஜித்தனர். இவைகளெல்லா வற்றையும் பொறுமையுடன் பார்த்தும் கேட்டும் கொண்டிருந்த சன்யாசினி ராதாவும் மௌனமாயிருந்தாள். விமலாவென்னும் ராதா தன் தாய் தந்தையர்களிடமிருந்த இன்புற்ற வாழ்க்கை போய்விட்டது. பட்டாடைகள் போய்விட்டது. இரத்தின ஆபரணங்கள் போய் விட்டது. சந்திரனை ஒத்த முகக்காந்தியின் ஒளி மழுங்கியது. இல்லற வாழ்க்கையின் இன்பமெல்லாந் துன்பமாயிற்று. பார்ப்பவர் மனதைக் கவரும் ஆடைஆபரண அலங்காரமாக மேடையில் நின்று பிரசங்கம் செய்பவர்களைப் போலல்லாது கதருடையணிந்து அருவருக்கத்தக்க தோற்றத்துடன் சன்னியாசினி வெளித்தோற்றத்திற்குக் காணப்பட்டாலும் அவள் கற்ற கல்விமாத்திரம் அவள் உள்ளே நின்று பிரகாசித்தது. பட்டணத்தின் இந்துபெண் கல்லூரியில் படித்துப்பாண்டித்தியம் பெற்ற அவள் கல்வி ஒருபோதும் மங்கவில்லை. இவ்வுண்மையை அங்கு குழுமியிருந்த கற்றறிவாளரே அறிவர். "கற்றோரைக் கற்றோரே காமுறுவர்" என்ற முதுமொழிக்கிணங்க அவ்விடமிருந்த கற்றறிவாளர்களே அமைதியாக ராதாவின் பிரசங்கத்தை எதிர்பார்த்தனர்.

ராதாவும் அக்கற்றவர்களின் காதோஷத்தினிடையில் எழுந்து நின்று நமஸ்கரித்துப் பேச வாரம்பித்தனள். என் சகோதர சகோதரிகளே! நானின்று இவ்விடம் வந்து என் அறிவிற்கெட்டியவரை "பெண்கள் முன்னேற்றம்" என்ற விஷயத்தைப் பற்றிச் சிறிது சொற்பொழிவு செய்யவும் இங்குகுழுமியிருக்கும் உங்கள் எல்லோரையும் பார்த்து என்னுள்ளம் பூரிக்கவும் செய்த பரந்தாமனுக்குத் துதிசெலுத்துகிறேன் என்று

சொல்லி சொற்பொழிவை யாரப்பித்தாள். சொற் பொழிவிற்கிடைகளில் தேன் ஒழுகும் கீதங்களும் பாடி அவைகளுக்குத் தகுந்த உவமைகளும் கருத்துகளும் எடுத்துகூறி அவ்விடமிருந்த கற் றறிவாளர்களையும் கல்வியில்லா மூடரையும் பிர மிக்கச் செய்தாள். பிரசங்கமும் ஒரு பணித்தியா லமாக நடைபெற்றது. எல்லோரும் ஆவலாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தனர்.

இவர்களுள் நம் விஜயரங்கனும் ருக்குமணியு மிருந்தார்கள் என்று மேலே சொல்லியிருந்தேன்.

விஜயரங்கன் சிறிது சிறிதாகத்தன் ஐம்பொறி களையுமிழந்தான். வாடினன், வதங்கினன் விமலா வுடன் இன்புற்று வாழ்ந்த நாட்கள் அவன்எதிரில் தோன்றின. கடைசியில் தன் அறிவை இழந்து நாற்காலியிலிருந்து சாய்ந்தான். பிரசங்கமும் முடிந்தது.

சன்யாசினியும் விடைபெற்றுத் தன் ஆச்சிரமம் சென்றார். மண்டபத்தில் கடைசியாக யிருந்தவர் கள் விஜயரங்கனும் ருக்குமணியுமே. ருக்மணி க்கு விஷயம் ஒன்றுமே தெரியவில்லை. தன் கணவ னுக்குச் சந்தியில் ஏதோ சுரங்கண்டு விட்டதென்று ஏங்கினள். சிலநேரங்கழித்து விஜயரங்க னும் ருக்குமணியும் தம் வீடுசேர்ந்தனர். விஜய ரங்கனும் தன்மனைவி விமலாவையும் குழந்தை யையும் நினைத்துவருந்தினன். ருக்குமணியும் விஷ யங்களாவும் அறிந்தாள். தனே இக்குடும்பத் துக்குத் தீங்குவினைவித்தது என்றுஏங்கினாள். இவர்களிருவரையும் தனே சேர்த்து வைப்பது அல்லது உயிர்துறப்பது எனச்சபதம் செய்தாள்.

விஜயரங்கனுக்குச் சுரம் வாட்டுகிறது, விமலா வின் அன்பையும் தான் அவளுக்குச் செய்ததன் பத்தையும் நினைந்து வருந்தி அன்னம் ஆகார மின்றிப் படுக்கையில் படுத்து விட்டான். எழுந்தி ருக்கமுடியாத நிலையில் அவன் துன்புற்றிருக் கும் நேரம் ருக்குமணியும் அவனே விட்டகன்றாள்.

ருக்குமணி தான்செய்த சபதத்தின்படி உடனே நேராகச் சன்னியாசினி தங்கியிருக்கும் ஆச்சிர மத்தையடைந்து சன்யாசினியை வணங்கி அம்மா, தாயே! உம்மிடம் சில புத்தி மதிகளைக் கேட்க லாமென்று வந்தேன். தாயே! ஒருகணவனும் மனைவியும் இல்லறம் நடத்திவருகிறார்கள், கண வன் மனைவியை வெறுத்து வேறொரு பெண்ணை விரும்பி நட்பாக யிருந்துவரும்பொழுது முன்ம னைவி இல்லறத்தைத் துறந்து துறவறம் பூண்டு நிற்கிறாள். பின் அக்கணவன் தான் செய்தது தவறு என்று நினைத்து வருத்தமுற்று முன் மனைவியிடத்தில் சென்று மன்னிப்புக்கேட்டால் அம்மனைவி பின் அவருடன் சேர்ந்து வாழலாமோ வனக்கேட்டாள். சன்யாசினியின் சொந்த வாழ்க்கையும் உடனே கண்முன் தோன்ற சற்றுத் தயங்கிப் பின் எழுந்து அம்மா! அப்படிப் பின் னவளை வெறுத்து முன்னவளை அடைந்து விரும்பிக்கேட்டால் கணவனையிற்றே என்று மனமிரங்கிச் சேர்ந்து இல்லறம் நடத்தலாம். ஆனால் இவ்விஷயத்தில் ஒவ்வொருவருடைய விருப்பத்தைப் பொறுத்தது. அம்மா! சரி என்று விடைபெற்றுச் சென்று தன் கணவனைச் சீக்கிரம் விமலாவிடம் அனுப்பி விடலாமென்று சென்றாள் ருக்குமணி.

விஜயரங்கன் நோயின் கஷ்டத்தினால் தாகத்தி ற்கு நீர் கொண்டுவரும்படி ருக்குமணியை அழைத்தான். அவ்விடம் ருக்குமணியுமில்லா ததைக்கண்டு, ஐயோ ஈசனே "இருகையும் விட் டேன் பெண்களே" என்று கதறி படுக்கையில் விழுந்து புரண்டு நிலத்தில் விழுந்து உயிர்த்துறந் தான். ருக்குமணி சன்னியாசினியிடம் விடை பெற்றுத் தன் கணவன் நிலமையைக் கவனிக்க ஓடோடியும் சென்று, தன் கணவன், இறந்திருப் பதைப் பார்த்து ஓவென்றலறினாள். தானே இவை எல்லாவற்றிகும் காரணம் என்று கிணற் றில் விழுந்து உயிர நீத்தாள். விமலா தன் புத்தி ரனுடன் ஆச்சிரமத்திலிருந்து கிவத்தொண்டு செய்து சில காலமிருந்து சிவபதம் சேர்ந்தாள். என்னே இல்லற வாழ்க்கையின் விபரீதம்!

—லீலாவதி

ஆரோக்கியமும் பெண் மக்களும்

ஆரோக்கியமே ஆயுள் விருத்திக்கு அஸ்திவாரம் போன்றது. ஆரோக்கியக்குறைவினால் நோய் கோடிகளும், இவற்றால் அகால மரணமும் ஏற்பட இடமுண்டாகிறது. ஆரோக்கியமே மனித வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாதது. தர்மத்தைக் கடைப்பிடித்து வாழ்வதற்குச் சரீரம் முக்கியமென்றும், இச்சரீரத்தை நோய்வாய்ப்படாது காப்பதற்கு ஆரோக்கியமே அவசியமென்றும், இவ்வாரோக்கியத்தை மனிதன் கைவிடாது கவனித்து வருவதன் பொருட்டு, ஆசாரம் என்ற கட்டுப்பாட்டை நமது பெரியோர் சாத்திரங்கள் மூலமாகவும், சம்பிரதாய மூலமாகவும் ஏற்படுத்தியிருக்கின்றனர். அனுஷ்டான முறைகளைப் பற்றிக் கூறும்போது "ஆசாராய சுகாயச" என்று ஒரு பழமொழியும் வழங்கி வருகிறது. ஆனால் நாகரீக வாழ்க்கையின் முதிர்ச்சியால் பல துறைகளிலும் ஆரோக்கியவழி புறக்கணிக்கப்படுகின்றது. எங்கெங்கு நாகரீக வாழ்க்கை நர்த்தனமாடுகின்றதோ அங்கங்கு தேகவன்மையும் சரீரபலமும் குன்றி இருத்தலைக் காணலாம். தீர்க்காலாயுசினையும் தைரியமும் வேண்டுமானால், சரீர சுகம் வேண்டும். சரீரம் சுகமாயிருத்தலுக்கு நோய் அணுகாதிருக்க வேண்டும். நோயுறுமலிருப்பதற்கு ஆரோக்கியம் வேண்டும். ஆரோக்கியம் நிலைப்பதற்கு அவரவர்களின் அனுஷ்டான முறைகள் ஒழுங்காயிருத்தல் முக்கியமாயினும் ஆரோக்கியம் நிலைப்பதற்குப் பெண்மக்களே மூலகாரணமாவார்கள். பெண்கள் பருவ வயதில் மனோவியாகவும் இருப்பதினால் ஆடவரின் தேகாரோக்கியம் பெண்மக்களிடமே ஒப்புவைக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆரோக்கிய மெனப்படுவது முக்கியமாக உணவு விஷயத்தில் அடங்கியிருக்கிறது. ஜீவராசிகளில் சிறந்தவர்களான மனிதர்களின் வாழ்நாள் ஆரோக்கியத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டிருப்பதினாலும், இவ்வாரோக்கியத்தைச் சிறிதும் சிதறவிடாது கவனித்து வரக்கூடிய தன்மை பொறுமை வாய்ந்துள்ள பெண் மணிகளிடமே இருக்கிறதென்ற கருத்தை வைத்து இல்லாள் என்ற பதவியை நம் பெண்கள் பெற்றிருக்கின்றார்கள். தற்கால நாகரீக வாழ்க்கையானது மேற்பார்வைக்கு அழகாகக் காணப்படுகிறதன்றி உள்ளூரச் சுத்தமும், சுகமும் கொண்டிருக்கவில்லை.

இந்த நிலைமையில் நமது பெண் மக்கள் ஆரோக்கிய வழியை நன்கறிந்து கொள்ளாது புறக்கணித்து விடுவார்களானால் கூடிய சுறுக்கில் உலகமே நோயின் உருவமாகிச் சன சமூகம் அழிந்து விடத் தடையில்லை. பெண்கள் முன்னேற்ற மடைய வேண்டும், பெண்கள் சுதந்திரம் அடைய வேண்டும் என்று வாய் மொழியில் பேசி வருவதைக் காட்டிலும், பெண்கள் ஆரோக்கிய வழியைக் கடைப்பிடைத்து நடக்கக்கூடிய போதனைகளை இளமையிலிருந்து கல்விச்சாலை மூலமாகவும், மத்திய வயதில் நம் தேச பாஷையில் எழுதப்பட்டிருக்கும் புத்தகங்களின் மூலமாகவும் பரவச்செய்தல் இன்றியமையாததாகும். ஜன சமூகத்தின் வாழ்க்கையானது நவ நாகரீகத்தைப் பின் பற்றி நடத்தப்படினும், அவற்றில் ஆரோக்கியவழி அடங்கியிருக்கின்றதா வென்பதை ஆலோசித்து நடப்பதில், ஒவ்வொருவருக்கும், சிரத்தை இருக்கவேண்டும். ஆகாரபண்டங்களை அன்றாடம் கவனிப்பதில் பெண் மக்கள் முழுக்கவனத்தையும் செலுத்தாதவரை ஆரோக்கியமானது நிலைத்திருக்கவே முடியாது. சாமான் அறையை அன்றாடம் பார்வையிட்டுச் சமையல் வேலையைத் தம் கையால் செய்து வரும் ஏழைகளின் வீடுகளில் ஆரோக்கியம் மிகுந்திருப்பதைக்காணலாம். வீட்டு வேலைகளைச்செய்வதால் சரீரப்பயிற்சி ஏற்பட்டு அதனாலும் இவர்கள் சுகமாய் ஜீவிக்க இடமுண்டாகிறது. இத்தகையாருக்குப் பீச்சுக் காற்றும், மாலையுலாவுதலும், தனிப்பட்ட சரீரப்பயிற்சியும், விதமான (டானிக்) மருந்துகளும், வைத்தியர்களின் மருந்துப் புட்டிகளில் அடைத்து வைத்திருக்கும் அக்கினித் தீபனம், ஆரோக்கியம் இவைகளைக் கைக்காசு கொண்டு விலைக்கு வாங்குதலும் அனாவசியம். தனவந்தர்களின் வீடுகளில் இத்தகைய இயற்கைச் சௌகரியங்கள் சிறிதுமிருப்பதில்லை. நாகரீக முதிர்ச்சியின் பயனாக சிலருக்குச் சாப்பாடு தயாரிக்கப்படும் விதமோ சமையலறையோ, சாமான் வைக்கும் இடமோ ஒன்றுமே தெரியமாட்டாது. சாப்பிடும் அறையில் வேலைக்காரர்களால் அளிக்கப்படும் உணவையும் இது ஜீரணிப்பதற்காக டாக்டர்கள் அளிக்கும் மருந்துகளையுமே தஞ்சமென நம்பி இருப்பார்களாயின் ஆரோக்கியம் ஆகாயத்தில் ஒளிந்தமலாது இவர்கள் வசம் இருக்குமா?

இலட்சாதிபதிகளாயிருப்பினும் கிராம வாசங்களில் மிகுதியாகவும், நகர வாசங்களிற் சிற்சில விடங்களிலும் குடும்பக்காரியங்களை அநேகமாகத்

தாங்களே நிர்வகித்தும், வேலையாட்கள் இருப்பினும் தாங்கள் சகல காரியங்களையும் மேற்பார்வை பார்த்துவரும் பெண்மணிகளே இன்றைக்கும் நாம் கண்கூடாகக் காணலாம். இதற்கடுத்தபடியாகக் குழந்தை வளர்க்க வேலைக்காரரை நியமித்தலாகும், இளமையிலேயே ஆரோக்கியம் குறைந்துவிட நேரிடுகிறது. சுவற்றை வைத்துத்தான் சித்திர மெழுதமுடியுமானதுபற்றி ஆடை, ஆபரணம், வாகனாதிகள் இவைகளின் பெருமையை நன்கனுபவிக்க நம் பெண்மக்கள் விரும்புவார்களாயின் இவைகள் கிடைப்பதற்குக் காரணர்களாயுள்ள ஆடவர்களின் தேகாரோக்கியமும் அவசியமாயிருக்கின்றதென்பதை உணர்ந்து தங்கள் குழந்தைகளை இளமையிலிருந்தே திடசரீரத்துடன் வளர்த்துவரக் கூடிய வழியைச் சிந்திப்பார்களாக.

சி. இரத்தினம்.

- ஏழ்மை நிலை -

இன்று யாழ்ப்பாணத்தில் ஏழ்மை நிலையே தாண்டவமாடுகின்றது. கொலை, களவு, கட்காமம், குரோதம் முதலிய பஞ்சமா பாவங்கள் மலிந்து நிகழ்கின்றன. தொழிலின்மையும் வறுமையுமே காரணம்.

இந்த நிலைக்கு நாமே காரணர். ஆனால், பொதுவாக மக்கள் நன்னிலையை யடைவதும் பிற்போக்கடைவதும் தேசத் தொண்டு செய்வோரைப் பொறுத்ததெனலாம். நமது நாட்டில் தேசத் தொண்டு சரியான முறையிற் செய்வோர் யாருமிலர் என்றே கருதுகிறோம். பொது சன நன்மைக்காக அறிவுடையோர் தேசத் தொண்டு செய்வதியல்பு. சுய நலங் கருதாது தேசத் தொண்டு செய்தல் தேச பக்தர்கள் கொள்கை. நமது தேசத்தில் சுய நலங் கருதாது தேசத் தொண்டு செய்வோரில்லாததிற்றான் தற்காலத்தில் கீழ் நிலையை நாம் அடைந்திருக்கிறோம். வியாபாரம், கைத்தொழில், கமத்தொழில் முதலிய அம்சங்களில் ஈடுபடப் பின் நிற்கும் நாடு முன்னேறுவது எவ்விதம்?

இதர தேசங்கள் கமத்தொழில், கைத்தொழில், வியாபாரம் முதலிய பல துறைகளில் ஈடுபடுவதால் அல்லவா முன்னேறுகின்றன.

பிரதானமாக அரிசியும் துணியும் எங்கிருந்து வருகிறதென்பதைப் பார்ப்போம். இவை அயல் நாடுகளிலும் அன்னிய நாடுகளிலுமே இருந்து வருகின்றன. இவற்றை இறக்குமதி செய்து நமது ஊரவர்களுக்கு விற்பவர்களும் அன்னியரே. இப்படியே வாழ்க்கைக்கு வேண்டிய பொருள்கள் யாவும் பிற தேசத்திலிருந்து இறக்குமதி செய்யப்பட்டுப் பிற தேசத்தவர்களாலேயே விற்கப்படுகின்றன.

இன்னிலையில் நமது நாட்டுச் சிறார்கள் ஏடு காவித் திரிந்து வாலிப வயதானவுடன் திண்ணைகளுக்கும் தெரு வீதிகளுக்கும் பாரமாகக் காணப்படுகிறார்கள். இத்துடன் நில்லாது கொலை, களவு, கட்காமம், குரோதமென்னும் இழிவும் ஈனமும் பொருந்திய மோச நாசச் செயல்களில் ஈடுப்பட்டு நாட்டுக்குப் பெரும் தின்மைகளையும் விளைக்கிறார்கள். குடியையும் சோம்பலையும் இடம்பத்தையும் ஊரை விட்டு அகற்றும்வரைக்கும் எமக்கு மீட்சியேயில்லை. பாழும்குடியென்னும் பிசாசு எப்படி நம்மவரை ஏழ்மைப்படுத்துகிறதோ அதுபோலவே ஸ்ரீதனப் பிசாசும் நாட்டைச் சின்னபின்னப்படுத்துகிறது.

தற்காலப் பெண்களுக்கு, மஞ்சள் உடம்புக்குக் கொடுக்கும் குணத்தையும் அழகையும் பற்றித் தெரியாதென்றது எமது துணிபு. காலை முதல் இரவில் சயனத்துக்குப் போகும்வரைக்கும் தினம் பலதரம் முகத்துக்கு மா என்றுசொல்லப்படும் ஓர் வகைப் புழுதி போடுவது ஒரு பெரும் வேலையாக்கிக் கொண்டனர். ஆடவர்களும் முகத்துக்கு மா, போடுகிறார்களாமே. இது மடமையோ! விந்தையோ! நமது வாலிபர்கள் வாயில் வெள்ளைச் சுருட்டில்லாமல் சிநேகிதர்கள் முகத்தைப் பார்க்கமாட்டார்கள். தினம் குறைந்தது ஆறுதரமேனும் கோப்பி, தேனீர் பருகாது ஜீவியத்தைக் கழிக்கமாட்டார்கள். இப்படி வாழ்நாளை வீணாய்க் கழிப்போர்க்கு நோய் வறுமை அணுகாதிருக்க இடமுண்டோ?

கைத்தொழில், கமத்தொழில், வியாபாரம் முதலியன கைகூடவிட்டபடியால் நமது வீடுகள் குசேலர் வீட்டினும் கேவலமாகத் தோன்றப்படுகின்றன. பொருட் செல்வம்தான் குன்றி வருகிறதென்று அருட் செல்வம் பெருகி வருகிறதா? நமது நாட்டில் சமய ஞானமும் சமயப் பற்றும் கடவுள் விசுவாசமும் பெருகி வருகின்றனவா? இல்லை என்றே நாம் துணிவாய்க் கூறுவோம்.

அன்றேல் கொலை, களவு, கட்காமம், குரோதம் கூடிக் கொண்டு வருவதற்கு நியாயமில்லை. சமயப் பற்றும் கடவுள் விசுவாசமும் உடையவர்கள் அருமையிலும் அருமை எனில் பிழையாகாது.

நாம் வழிபடும் தெய்வங்கள் ஆடு கோழிகளுடைய இரத்தத்தைக் குடித்து ஊனைப் புசிக்கிறார்களென்று எண்ணுகிறோம். மனதை ஒரு வழிப்படுத்தி அவன் அருளை வேண்டி இருகை கூப்பிப் பிரார்த்தித்து ஈடேறுவதற்காக ஏற்பட்ட சன்னிதானங்களை நாடகமேடைகளாக்கிக் கொள்ளுகிறோம். கோயில்களில் ஆடு கோழிகளை வெட்டிச் சரித்து வருவதாலும், நாட்டிய மாதரைச் சன்னிதானங்களில் நடிக்க விடுவதாலும், வாணவேடிக்கைகளைச் செய்து கொண்டாடுவதாலும் நாம் அறிவுடையோராய் விளங்குவோமா? இதனால் நாட்டுக்குப் பெரும் தீங்கையும் அபகீர்த்தியையும் செய்கிறோம் அல்லவா?

நமது நாட்டில் சன சமூகத்துக்காக உழைக்கும் பொறுப்பு வாய்ந்த பெரியோர்கள் தற்சமயமில்லாவிட்டாலும் இற்றைக்கு 50 வருடங்களுக்கு முன் ஸ்ரீலஸ்ரீ ஆறுமுக நாவலர் அவர்கள் சுயநலம் கருதாது தமிழ் உலகிற்காகப் பெரிதும் உழைத்தார். இற்றை உலகப் போலித் தலைவர்களைப் போலல்லாமல் பிறர்க்காகவே செய்கையிலும் உபதேசத்திலும் விளங்கினர். இவரை நாம் பின்பற்றி நடக்கலாம். இவர் பின்னோர் பொன் இராமநாதனவர்கள் தலை சிறந்து விளங்கினர். இவரும் பேச்சில் மாத்திரமல்ல செய்கையிலும் தலைவராகவே நமக்கு வழிகாட்டி, தான் செய்வதைப் பின்பற்றி நடவுங்கள் என்றதையே வற்புறுத்திச் சென்றார். நாம் கடவுட் பற்றும் தேசப்பற்றுமுடையோராயிருந்தால் இவர்களைப் பின்பற்றி நடந்து நமக்கும் நமது தேசத்துக்கும் நன்மைப்பட வாழலாம்.

நமது பரத கண்டம் சிறப்புற்றோங்குங்காலம் தொடங்கிவிட்டது. நமது இந்திப் பெரியார்கள் தேசத்தொண்டு செய்யும் முறையில் துறவறம் பூண்டவர்கள்போலச் சுயநலம் விரும்பாது அல்லும் பகலும் பொதுசனத்துக்குபகாரிகளாக வாழ்கிறார்கள். தமது உடல் நலத்தை வெறுத்து தேசமுன்னேற்றத்துக்காகப் பாடுபடும் பெரியார்களை நாம் பின்தொடர்ந்து வாழக்கூடாதா?

இந்தியாவில் பெண்கள் எவ்வளவு தீவிரமாக முன்னேறி வருகிறார்கள். அவர்கள் விலையுயர்ந்த ஆடைகளை வெறுத்துத் தள்ளி வருகிறார்கள். ஆபரணங்கள் அணிவது மிலேச்சர் செயலும் அடிமைத்தனமுமென்று எண்ணுகிறார்கள். பலதுறைகளிலும் தேசத் தொண்டு செய்கிறார்கள். உடலுக்கு அணி அருட்பணி என்று கருதுகிறார்கள். மனதிற்குச் சுத்தமும், அருளும் அவன் அன்புமே அணியென நம்புகிறார்கள். எழிய்வாக்கையே இனியவாழ்க்கை என்றது மகாத்மா கொள்கை அவர் ஆங்கிலத்தில் "If you increase your wants & needs, you increase your cares & worries" என்று சொல்வது வழக்கம்.

ஒவ்வொருவரும் சரியான முறையில் அருட் செல்வமாகிய நமது தேனினுமினிய, அமிழ்தினும் இனித்திக்கும் தமிழைக் கற்றுப் பெரியோருடைய போதனைகளைப் பின்பற்றிச் சிலியத்திற்கு வேண்டுவனவற்றைப் பொய்களவு தவிர்த்துச் சம்பாதித்து வாழ்நாளைச் செய்வனே நடாத்திக் கடவுள் விசுவாசமாக இருப்போமானால் நமக்கு இடர்வர இடமில்லை.

நாமே நமது வறுமைக்குக் காரணர். நமது நாட்டில் பரித்தியும் நெல்லும் விளையாதா? குடா நாட்டில் போதிய நிலமில்லாவிட்டால் இலங்கையின் மற்றப்பாகங்கள் இடம் கொடாதா? பூநகர், பூம், நகராய்க் கிடக்கின்றனவே! செந்நெல் விளைந்த வன்னியெல்லாம் வீண்காடாய்க் கிடக்கின்றனவே! மலையா பேனைப்பிடித்து எழுதுவோர்க்கிடம் கொடாதெனினும் கலப்பை மண்வெட்டி பிடித்து உழுவோர்க்கு மிடங்கொடாதா?

உலகத்தில் நாம்தான் வியாபாரம் செய்யத் தெரியாதவர்களாக என்றென்றைக்கும் மிருத்தல் வேண்டும்? நமது நாட்டுமாதர்கள் பொழுது போக்காகவேனும் சிறிய கைத்தொழில்களையாகுதல் படித்துக்கொள்ளக்கூடாதா?

நாம் வாழ்க்கைக்குப் பொருத்தமில்லாத அனுவசியமான பழக்க வழக்கங்களைக் கைகழுவித் தள்ளிவிட வொண்ணுதா? சோம்பலையும் இடம் பத்தையும் ஊரைவிட்டுத் தூரத் துரத்தவேண்டும். நமது சனசமூகத்தை வருத்தும் பாழும் குடிப்பிசாசை அறவே ஒழிக்க ஒண்ணுதா? எங்கே பெரிய ஸ்ரீ தனம் கிடைக்குமென்று வேட்டையாடித் திரியும் வாலிபர்கள் திருந்தலாகாதா? கல்வி கேள்விகளால் நல்லறிவைப் பெற்று ஸ்ரீ தனத்துக்காக விவாகம் செய்வதைத் தவிர்ப்போமாக! பெண்கள் உயர்தரக்கல்வி அறிவைப்பெற்றுக் கைவிலங்கு கால்விலங்கு பூணும் அடிமைத் தனத்தைத் தவிர்த்தல் வேண்டும். இவ்வண்ணமே, மேலான எண்ணமுடையவர்களாய்ச் சுயபாஷையைக் கற்பதாலும், சமய நூல்களை ஆராய்வதாலும், பத்திரிகைகளை வாசிப்பதாலும் நாமும் ஒரு அளவுக்கு முற்போக்கையடையலாம்

மனம்போன போக்கெல்லாம் போகாது வயிற்றுப்பிழைப்புக்கு நேர்மையான வழியில் எத்தொழிலையும் கூசாது செய்தல் நலம். பேனைபிடித்து

எழுதும் தொழிலே அனைவரும் விரும்பி நிற்பதால் நாம் தரித்திரத்தில் மூழ்கிப்போவோம் என்றெண்ணிற்றவறல்ல. நமது தேவைக்கு காமே நூல்நூற்று ஆடையை நமது நாட்டில் நமது கையால் நெசவு செய்து அணியும் வரைக்கும், நமது உணவை நமது நாட்டிலேயே உண்டு பண்ணிக்கொள்ளும் வரைக்கும் நமது வறுமை நம்மை விட்டகலாது. ஏழ்மை தாண்டவமாடாமல் வீலக இடமில்லை.

யாழ்ப்பாண ஐக்கிய சங்கத்தார் இந்த வருட ஆதாயத்தை முதலாகக் கொண்டு பினையை மூலதாரமாகக் கொண்ட பொருட்களை மலாயாவிற்குத் தருவித்து வியாபாரம் செய்வார்களானால் நமது நாட்டு ஏழை மக்களுக்குப் பிழைப்பாகும். பினையின் மாண்பை நாம் பிறந்த நாட்டிற்கும் புகுந்த நாட்டிற்கும் நாட்டலாம். இந்த மார்கழிமாசம் ஆங்கிலத்துக்கு 14-ம் திகதி முதற்கொண்டு அகில இலங்கை உணவுச் சுகாதாரப் பொருட்காட்சி கொழும்பில் 21 நாட்களுக்கு நடைபெறுகிறது. இந்தப்பொருட்காட்சியில் பனம் பண்டங்களும் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. உள்நாட்டுப் பொருள்களை உபயோகிப்பதாலும், சோம்பலை விடுத்து பெரிது சிறிது என்ற பாகுபாடில்லாமல் கிடைக்கக்கூடிய எத்தொழிலையும் நாம் பின் நிற்காமல் செய்வோமானால் நமது நாட்டில் ஏழ்மை தாண்டவம் ஆடாது. அல்லது நமது நிலைநாளுக்கு நாள் பரிதாபத்திற்கிடமாகவே போய்க்கொண்டிருக்கும் அன்பர்களே! விழிமின்! எழுமின்! ஈசன் அருள்புரிவாராக

வ. நடராசா.
ஈப்போ.

பொறையுடைய மாதர்

இப்பூவுலகின் கண் எல்லா ஜீவன்களையும் படைத்துக் காத்துவரும் ஈசன், மனுஷனை மாத்திரம் அற்புத சிருஷ்டியாகப் படைத்து அவன் மூலமாகவே தமது மகத்துவம் விளங்க வேண்டிய ஞானத்தைக் கொடுத்திருக்கிறார்.

நாம் இந்த உலகில் இருக்கும் வரைக்கும் நமக்கென்று வாழாமல், ஒவ்வொருவரிடத்தும் அன்புபூண்டு உத்தமர்களாய் ஜீவிக்கவேண்டும். நாம் சுயநலப் பற்றுடனே ஒவ்வொரு அலுவல்களிலும் எவ்வளவு கவனம் செலுத்துகிறோமோ. அவ்விதமாகவே பிறரிடத்தும் நடப்போமாயின், ஈசனின் ஆசீர்வாதமும் அவரின் பிரசன்னமும் இருக்கும் என்பதற்குத் தடையில்லை. விசேஷமாக மனைவியானவளே ஒவ்வொரு குடும்பத்திலும் விசேஷித்தவளாக விளங்குகின்றாள். ஏனெனில் எல்லாவிதமான கஷ்டங்களையும் பொறுக்கக் கூடியதன்மையை ஆண்டவன் அவளுக்கே கொடுத்திருக்கிறார். உண்மையும் ஒழுக்கமும் உள்ள மனையாள் ஒவ்வொரு குடும்பத்திலும் இருப்பாளேயாகில் என்னவிதமான கஷ்டங்கள் நேரிட்டபோதிலும் எல்லாம் பருதியைக்கண்ட பனிபோல் அகன்றுவிடும். கொண்ட கணவனுக்குத் துரோகம் நினையாமலும், ஒவ்வொரு அலுவல்களிலும் அவர்களை மதித்து அவர்கள் மனம் நோகாமல் நாம் மரிக்கும் பரியந்தம் உண்மையுடன் நடத்தல் வேண்டும். பொறையுடைய மாதர்களின் சரித்திரங்கள் நமது சகோதர சகோதரிகள் எத்தனையோ வாசித்திருந்தபோதிலும் எனது சிற்றறிவுக்கு எட்டியதை இங்கு எழுதலானேன்.

இலங்காபுரியின் பூர்வீகராசதானியாகிய பொல்லநுருவா, என்னும் இடமானது பார்ப்போர் மனதைக் கவரத்தக்க வனப்புவாய்ந்த நகரம். அங்கே அநேக மாடமாளிகைகளும், கூடகோபுரங்களும், தடாகங்களும், அநேக விதமான நந்தவனங்களும் அமையப்பெற்றுள்ளது. அங்கே விதவிதமான பட்சிசாலங்களும், காட்டு மிருகங்களும் எவ்வித பயமுமின்றி வசித்துவந்தன. அப்படிப்பட்ட அழகான நகரை பராக்கிரபாகு என்னும் அரசன் ஆண்டுவந்தான். அவன் தனது குடிஜனங்களை அதிக அன்புடன் வைத்துக் காப்பாற்றினதுமன்றி, அவர்களுக்கு வேண்டிய கல்விச் சாலைகளையும், தொளிற் சாலைகளையும், ஆலயங்களையும் ஸ்தாபித்துக்கொடுத்தான்.

அங்கே ராமநாதன் என்னுமொரு குடியானவன், கனகவல்லி என்னுமொரு பெண்ணை மணந்து அதிக சந்தோஷமாக இல்லறம் நடத்திவந்தான். கனகவல்லியானவள் உத்தம பெண்களுக்கேற்ற குணங்கள் அமையப்பெற்றவளாயும், கசடறக் கற்றவளாயும் அழகுள்ளவளாயுமிருந்தாள். ராமநாதனின் பெற்றோர் தங்களுக்குண்டான சொற்ப நிலங்களையும், பொருட்சலங்களையும் தங்களது ஏகபுதல்வனுக்கே கொடுத்துவிட்டுப் பரகதி யடைந்தார்கள். தனது தாய் தந்தையர் தேடிவைத்த நிலங்களைப் பண்படுத்தி அதின் மூலமாகவே தனது ஜீவிபத்தைக் கவிக்கலானான்.

கனகவல்லியோ வெனில் பத்தாவுக்கேற்ற பதி விரதையாக அவனுடன் கூடச்சென்று வயலில் வேலை செய்வதும் தனது வீட்டு வேலைகளைச் சரி வரச் செய்வதும், ஒழிந்த நேரங்களில் தன்னால் ஆகக்கூடிய உதவியைத் தனது சுற்றத்தாருக்குச் செய்வதுமாகவே காலங் கழிப்பாள்.

சில மூடப் பெண்களைப்போல ஊர்ச் சண்டை, பிறரைப்பற்றிய நிந்தையான பேச்சு, தனக்குப் பிரயோசனமில்லாத அலுவல்களில் தலையிடுதல், பரிகாசம் செய்தல் முதலிய தூர்க்குணங்கள் அவளிடம் கிடையாது.

சகோதரிகளே! உண்மையைக் கூறுமிடத்து நிறைகுடம் தளும்பா குறைகுடமே தளும்பும் என்றபடி, கற்றோர்களும் அறிவாளிகளும் தங்களைப் பற்றி பெருமையானவைகளை எடுத்துரைக்கமாட்டார்கள். கற்றக்கற்றக் கசடறும். யாரிடத்தில் அகத்தூய்மையும் புறத்தூய்மையுமுளதோ அவர்களே கல்விமான்களாவர். அவர்களிடம் எப்பொழுதும் சாந்தமே குடிகொண்டிருக்கும் அப்படியே நமது கனகவல்லியும் பொறுமைக்குறைவிடமாகவும் அன்பின் சுடராகவும் விளங்கினாள்.

ராமநாதனும் கனகவல்லியும் தங்கள் ஜீவியத்தை அதி சந்தோஷமாக நடத்தி வந்தார்கள். இவ்விதமாகவே பல ஆண்டுகள் செல்ல அவர்களின் அன்புக்கும் பங்கம் வந்தது. உலகத்தில் அஃறிணைப் பொருளாகிய மிருகம், பறவை, ஊரும் பிராணி முதலியனவும், மரம், செடி, கொடி முதலிய தாவரவர்க்கங்களும் தமது குணங்களை மாற்றுவது கிடையாது. ஆனால் உயர்திணைப் பொருளாகிய மனுஷனேவெனில் நிலையற்றவனாக தனது மனம்போன போக்கில் நடக்கிறான். அவனுக்கு நன்மை தீமையின் லட்சணங்களைக் கிரகிக்கக் கூடிய தன்மை யிருந்தும் மிருகங்களிலும் கேவலமாய்த் தன்வாழ்நாட்களைக் களித்து கடைசியில் நித்திய நரகத்துக் குள்ளாகின்றான். உலகில் பணமுள்ளவர்களுக்கு அதிக சிநேகிதர்களிருப்பதையும் ஏழைகள் எல்லோராலும் கைவிடப் படுவதையும் நாம் காணலாம். அதேபோல் ராமநாதனும் அந்த ஊரிலிருக்கும் மற்றக் குடியானவர்களிலும் பார்க்க எல்லா விஷயங்களிலும் உயர்வுள்ளவனாகத் தோன்றினான். அதற்கு நமது கனகவல்லியே காரணம்.

ராமநாதனின் வீட்டிற்கு அவனது கூட்டாளிகள், அடிக்கடிவருவதும், இவனும் அவர்களுடன் கூடிச்செல்வதும், எல்லோருமாகக் கடைவீதிக்குச் சென்று உலாவுவதும் இந்தவிதமாகவே தங்கள் காலத்தைக் களிப்பார்கள். நாலு ஐந்து சிநேகர்கள் ஒருமித்துக் கூடினால் அவர்களில் ஒருவனாகிலும் கெட்டவனாகவே யிருப்பின் அப்படிப்பட்டவன் மற்றவர்களையும் தனது நடவடிக்கத்திலும் ஏமாற்றப் பார்ப்பான். ராமநாதனின் சிநேகர்களில் கந்தப்பன் என்ற ஒருவனிருந்தான். அவன் மகா குடிகேடனும் எவ்விதத் தீமைக்கும் அஞ்சாத பாபியுமாக இருந்தான். அவன் ராமநாதனிடம் உள்ள பொருளை அபகரிக்க எண்ணி எப்பொழுது சமயம் வாய்க்குமென்று ஆவலோடு காத்திருந்தான். ஓர் நாள் ராமநாதனும் அவனது சிநேகர்களும் பொழுது போக்குக்காக ஓர் இடத்தில் உட்கார்ந்து வேடிக்கையாக சம்பாஷித்துக்கொண்டிருக்கும் நேரம் கந்தப்பன் அவர்களை நோக்கி "நாம் ஏன் இப்படி உட்கார்ந்து கொண்டு வீணாக நேரத்தைக் களிக்கவேண்டும். வாருங்கள் நாம் சேர்ந்து சீட்டாடுவோம் என்றான். எல்லோரும் அதற்குடன் பட்டார்கள். அன்றைப்பொழுது சீட்டாட்டத்தில் அவர்களுக்குச் சந்தோஷகரமாகவே முடிந்தது. இனிமேல் ஒவ்வொரு நாளும் முறையே ஒவ்வொருவர் வீட்டிலும் விளையாடுகிறதற்கு ஏற்பாடும் செய்து கொண்டார்கள். இந்த விஷயங்களைப்பற்றி கனகவல்லிக்கு ஒன்றும் தெரியாது. ஏனெனில் ராமநாதன் மனைவிக்குப் பயந்து, தனது வீட்டில் விளையாடுகிறதற்கு இடம் கொடுக்கவில்லை.

மனுஷியானவன் சில விஷயங்களில் மனைவிக்குப் பயந்து நடப்பதும் புருஷன் சில விஷயங்களில் மனைவிக்குப் பயந்துநடப்பதும் உலகில் இயல்பே. அதேபோல் ராமநாதனும், தானும் தனது சிநேகர்களும் சீட்டாடுவதில் நேரத்தைக் களிப்பதையும் தனது மனைவிக்குச் சொல்லப் பயந்தான். "கேடுவரும் பின்னே மதிகெட்டுவரும் முன்னே" என்றபடி பின்னால் வரப்போகிற கேட்டை ராமநாதனால் யூகித்து அதினின்று தப்ப அவனது மூளைச்சக்தி யற்றதாய் விட்டது. மாதங்கள் பல சென்றன. இவர்களின் சீட்டாட்டம் கந்தப்பனின் முயற்சியால் பணம் வைத்து ஆடுகிற சூதாட்டத்தில் முடிந்தது. கந்தப்பனே வெனில் சூதாட்டத்தில் மிகவும் தேறினவனாக இருந்தான். அவனுக்கே அனைவாசிக்குமேல் ஒவ்வொரு நாளும் வெற்றிகிடைத்து வந்தது. ராமநாதன் தனது தாய் தந்தையர் தேடிவைத்த பொருளைச் சிறிது சிறிதாக விரையம் செய்யத் தொடங்கினான். தனது மனைவி அறியாவண்ணம் அவன் கடன் படவும் பின்வாங்கவில்லை. எத்தனை நாளைக்குத்தான் தனது மனைவிக்கு மறைக்க முடியும். இவன் கடன்பட்டதும் சூதாட்டத்தினால் உள்ள பணம் எல்லாம் தோற்றதும் கனகவல்லியின் காதுக்கு எட்டிவிட்டது. ஏழைப்பெண் என்ன செய்வாள் பரிதாபம்! கடன்காரரின் தொல்லை அவளால் சகிக்க முடியவில்லை. தனது கணவனுக்கு வேண்டிய புத்திக

ளும் சொல்லிப்பார்த்தாள். அவளை தனது மனைவியை அற்பமாக எண்ணத் தலைப்பட்டான்.

ஒரு குடியனை எப்படி நல்வழிக்குத் திருப்புவது கஷ்டமோ அதேபோல் சூதாட்டமெனும் அரக்கனுக்கு அடிமையானவர்களைத் திருப்புவதும் கஷ்டமே. கனகவல்லியோ தனதுகணவனுக்கு வேண்டிய நல்அறிவைக் கொடுக்குமாறு கடவுளை நோக்கிப் பிரார்த்தித்த வண்ணமாகவே யிருப்பாள். கடன் காரரின் தொல்லையால் அவர்களுக்கு உண்டான நிலமும் விலைப்படலாயிற்று. தனது அருமை மனைவியின் ஆபரணங்களுக்கும் முற்றுப்புள்ளி வைத்திட்டான் ராமநாதன்.

கடைசியில் அவன் கையில பணமில்லாததைக் கண்டு அவன் சிநேகிதரும் ஒருவர்பின்னொருவராக பின் வாங்கிவிட்டார்கள். இவனைக்கண்டாலும் கூட அவர்கள் ஏறெடுத்துப்பார்ப்பதேகிடையாது. ராமநாதனின் நாளாந்த சீவியமும் மிகவும் தரித்திர தசையைஅடைந்தது. என்ன செய்வான் பரிதாபம். தனது அருமை மனைவியைப் புறக்கணித்து, அவளின் சொற்கேளாமல் தன்சிநேகரை நம்பி மோசம் போனதை எண்ணி எண்ணி ஏங்கினான். நமது பொறுமையுள்ள கனகவல்லியோ வெனில் இவையவற்றையும் கவனித்தாளாயினும், தனது நாயகனுக்கும் தனக்கும் சாப்பாட்டுக்காகிலும் ஏதேனுமொருவழியைக் காட்டவேண்டும் என்று பரம்பொருளைப் பிரார்த்தித்தாள்

"சகோதரர்களே! சற்றுப் பொறுமையுடன் சிந்தித்துப் பாருங்கள். நீங்கள் எவ்வித தீச்செய்கைகளைச் செய்தும், உங்கள் மனைவிமாரைப புறக்கணித்தும், அவர்களை வைதும், அடித்தும் எல்லாவிதமான நிந்தைகளை நீங்கள் செய்தபோதிலும், உங்களுக்கு யாதாகிலும் விக்கினம் நேரிட்டால் தங்களது உயிரையும் மதியாமல் தங்களது வாழ்நாட்களை உங்களுக்கே அர்ப்பணம் செய்யும் ஏழைச்சகோதரிகளின் பொறுமையான தெய்வீககுணம் எம்மட்டு என்பதை நீங்களை ஆராய்ந்து அறியுங்கள்.

கனகவல்லி தனது நாயகன் தனக்குச் செய்த துரோகத்தைமறந்தவளாக, கண்ணீர்சொரிய, ஆ! ஜெகதீசா நான் என்செய்வேன். எனக்கு இந்த நிலைபரம் வருமென்று கனவிலும் கருதவில்லையே. என் நாதர் எனக்குச் செவி சாய்க்காமல் கெட்ட சிநேகிதரின் வார்த்தையை நம்பினபடியால்தான் இந்தக் கஷ்டத்துக்குள்ளானேன். "ஐயோ சூதாட்டமே, ஒற்றுமையாக வாழும் குடிகளைக் கலைக்கின்ற பேயே! எத்தனை குடும்பங்கள் உன்னால் நாசமாயின. என்னைப்போல் எத்தனை ஏழைப்பெண்கள் கண்ணீருடன் தம் குழந்தைகளைக் காப்பாற்றச் சக்தியற்று பருதவிக்கின்றார்கள். அதுமாத்திரமா எவ்வளவு வறுமையை அனுபவித்தாலும் கடன் பட்டாகிலும் எத்தனையோபேர்கள் உன்னையே தஞ்சம் அடைகின்றார்கள். என்னை! உன்னைய வஞ்சகச்செயல், எப்போதான் உனக்கு அழிவுவருமோ?" "ஏ" கருணைநிதியே, தீனதயாளு இனிமேலாகிலும் இந்தச் சூதாட்டமென்னும் பேயை அறவே ஒழித்து ஒவ்வொரு குடும்பமும் உம்மையே நினைந்து ஒற்றுமையாகவாழ நீரே கிருபை புரியவேணும் என் அப்பனே" என்று எண்ணமிட்டவளாக மனமுடைந்து போய் ஓர்மூலையில் உட்கார்ந்துவிட்டாள். பார்த்தான் ராமநாதன், தனது மனைவியின் முகம் வாட்டமுற்றிருப்பதையும் கண்ணீர் அருவிபோல் ஓடுவதையும் அவனால் கண்டு சகிக்க முடியவில்லை. மெதுவாக அவளிடம் அணுகி "கண்ணே கனகம் என்னால் அல்லவா நீ இக்கெதிக்குள்ளானாய், தாமரை மலர்போன்ற உன் வதனம் வாட்டமுற்றிருப்பதைக் கண்டு என் மனம் படும்பாட்டை ஈசனே அறிவார். நான் தெரியாமல் செய்த பிழையை எனக்கு மன்னிப்பாயா?" என்று ஒரு சிறு குழந்தையைப்போல் தேம்பித் தேம்பி அழலானான், இதைப் பார்த்த கனகவல்லியின் மனம் என்ன பாடுபட்டிருக்குமென்று வாசகர்களே யூகித்துக் கொள்ளலாம்.

தனது கணவன் மனங்கசிந்து அழுவதைக் கண்டு அவளால் சகிக்கமுடியவில்லை. "நாதா, சென்ற விஷயங்களைபிட்டு நாம் கவலைப்படுவதில் என்ன பிரயோசனம். இம்மட்டுடன் உங்களுக்குப் புத்தி வந்ததேபோதும். இனிமேலாகுதல் புத்தியுடன் நடவுங்கள். உலகத்தில் யாவருக்கும் இன்பமும் துன்பமும் வருவது இயற்கையே. இனிமேல் நாம் ஒற்றுமையாகக் குடும்பத்தை நடத்துவோம். எனக்குத் தையல்தைக்கவும் பின்னல் வேலை செய்யவும் தெரியும் நான் தினம் தைக்கிற தையல்களை நீங்கள் கடைவீதிக்கு எடுத்துச் சென்றுவிற்று வாருங்கள். அத்துடன் ஏதாகிலும் தின்பண்டங்களும் செய்துதருகிறேன். இதன் மூலமாக வரும் பணத்தைக் கொண்டு நாம் சந்தோஷமாகக் காலங் களிக்கலாம்" என்றாள்.

தனது மனைவியின் பொறுமையான குணத்தையும் அவளின் புத்திசாதுரியத்தையும் வியந்தவனாக, அவளைநோக்கி, "என்பிரிய கனகா; உன் உத்தம குணத்திற்கு மெச்சினேன். உன்னை அடையப் பெற்றநானே பாக்கியவான். ஒவ்வொருகுடும்ப ஸ்திரீகளும் உன்னைப்போல் பொறுமையுடையவர்களாகவும் கடவுள்பக்தி யுடனும் இருந்தால் எவ்வளவு மேன்மையாக இருக்கும். உனது கடவுள் பக்தியே என்னைப் புனிதனாக்கிற்று." என்று சொல்லி அளவுகடந்த அன்பினால் தான் இன்னது

செய்வது என்று அறியாமல் தனது மனைவியை நம்ஸ்கரித்தான். அவள் சட்டென்று அவனைப் பிடித்துக்கொண்டு, "நாதா! இதென்ன வேடிக்கை தாங்களும் இப்படிச் செய்யலாகுமா? தன்பம் இல்லாவிடில் நாம் கடவுளை நினைப்பது கஷ்டமல்லவா?" என்று அவனுக்குத் தேறுதல்கூறி அவனை மகிழ்வித்தாள்.

இனித் துஷ்டனுகிய கந்தப்பனைக் கவனிப்போம் ஓர்நாள் இரவு அடுத்த கிராமத்திலுள்ள தன் சிநேகனொருவனைக்காண எண்ணி தனித்தவனுகச் சென்று கொண்டிருந்தான். தான் இதுவரை காலமும் செய்ததீய்ச் செயல்களுக்குத் தக்கதாக ஆண்டவன் தன்னைத் தண்டிக்கப்போகிறார் என்பது அவனுக்குத் தெரிய வில்லை. துஷ்டஜெந்துக்கள் இராக்காலங்களில் தான் இரைதேடப்புறப் படுகிற தென்பது நாம் எல்லோரும் அறிந்த விஷயம். அதேபோல ஓர் நாகபாம்பு இரைதேடப் புறப்பட்டு வந்து நடுத்தெருவில் மண்ணைத் தின்று கொண்டிருந்தது. கந்தப்பனும் தனக்கு அன்று என்னவேட்டை அகப்படப் போகிறதோ என்று எண்ணமிட்டவனுகச் சென்று கொண்டிருந்தான். ஆனால் தன்னை வேட்டையாட வழியில் ஓர் சர்பமும் இருப்பதாக அவன் எண்ணவில்லை. குடிமயக்கத்தில் சென்று கொண்டிருந்தவன் வழியில் மரஞ்செடி அடர்த்தியாக இருந்ததாலும் நல்ல அமாவாசை இருட்டானதாலும் வழியில் இருந்த பாம்பை ஓர்தடி எனஎண்ணிக் காலால் எட்டி யுதைத்தான். பாம்பும் தனது வல்லமையை அவனுக்குக் காட்டிற்று அடுத்தவினடி அவனது சரீரம் பூமியில் சாய்ந்தது இதுவே அத்துஷ்டனின்முடிவு.

கனகவல்லி தனது நாயகன் அறியாவண்ணம் கொஞ்சபணம் சம்பாதித்து வைத்திருந்தாள். அந்தப்பணத்தைக் கொண்டு அவர்களின் முன் ஏற்பாட்டின் படியே தங்களது சீவியத்தைச் சந்தோஷமாகக் களித்தார்கள்.

ஸரோஜா

சரஸ்வதி அல்லது லக்ஷ்மிகடாக்ஷம் உயர்வை அடையலாம்.

(முற்றுடர்)

கொழும்பிலே கனகபாலசிங்கத்திற்கு எராள மான சிநேகிதர்கள் உண்டாகி விட்டார்கள். ஓர் மார்வாடியும் சினேகமானன். வட்டிக்குப் பணம் கொடுத்து வாங்குவதுதான் அவன் தொழில். அவன் முன், யாழ்ப்பாணத்திலும் சிலகாலம் வசித்தவன். ஜெகஜோஜமாணிக்க மணியமும் சிறிது பழக்கமுடையவர், மார்வாடி யாழ்ப்பாணத்திலிருந்த காலத்து பாலு அவனிடம் கொடுக்கல் வாங்கல் செய்ததுண்டு. அதன் பட்டுக, பாலுவுக்குக் கடன் கொடுத்தால் ஒட்டிக்கு இரட்டியாக வட்டி போட்டுப் பணம் அறவிடலாம் என்ற துணிபு மார்வாடிக்கு உண்டு. பாலுவுக்கு தகப்பன் அனுப்பும் ரூ 100 அவனுடைய செலவுகளுக்குப் போதுமானதாக வில்லை. அதனால் அவன் இடை இடை பண உதவிக்கு மார்வாடியை அணுகவேண்டிய சந்தர்ப்பங்கள் ஏற்பட்டன. மார்வாடியும், பாலு கேட்கும் போதெல்லாம் சிறிது சிறிதாகப் பணம் கொடுத்துதவிக் கொண்டு வந்தான். பாலு துஷ்ட சிநேகிதர்களுடன் கூடிக் குடித்து வெறிக்கலானன். சில சமயங்களில் மார்வாடியும் இவர்களுடன் சேர்வதுண்டு. ஆனால் அவன் ஒன்றிற்கும் மிதமிஞ்சிப் போக மாட்டான். தன் காரியத்தில் எப்பொழுதும் கவனமாகவே யிருப்பான். ஓர்நாள் பாலுவும், மார்வாடியும் இன்னும் பல சிநேகிதர்களுமாக ஓர் சாப்பாட்டு விடுதியில் (ஹோட்டலில்) கூடித் தலை கால் தெரியாது மிதமிஞ்சி மதுபானம் செய்துகொண்டிருந்தார்கள். அத்தருணம் அவ்விடுதிப் பரிசாகரனுக்கும் பாலுவுக்கும் சிறிது சச்சரவு ஏற்பட்டுப் பெரிய சண்டையில் வந்து முடிந்துவிட்டது. பாலு குடி பயக்கத்தில் தனக்கு முன்னிருந்த மேஜையைத் தள்ளிப் பிரட்டிவிட்டு எழுந்து பரிசாகரப் பையனுக்கு அடித்துப் போட்டான். மேஜை மேலிருந்த கண்ணுடிப் பாத்திரங்கள், சோடாப் புட்டிகள், சாராயப் புட்டி சகலதும் உடைந்துபோய் விட்டது. இச்சச் சரவைக் கேட்டு விடுதி முதலாளியும் அவ்விடம் ஓடி வந்தான். குடிகாரரெல்லோருமாக எழுந்து ஞாயம் பேசத் தொடங்கிவிட்டார்கள். ஒருவர் சொல்வதை ஒருவர் விடாது எல்லோருமாகச்

சத்தம் போடத் தொடங்கிவிட்டார்கள். "நீங்கள் மரியாதையில்லாது எல்லோரும் இப்படிச் சத்தம் போட்டுச் சச்சரவு செய்தால், நான் பொலீசை வரவழைத்து உங்களெல்லோரையும் ஒப்படைத்து விடுவேன்";...என்று கூறி முடிப்பதற்குள்ளே, "போய் வரவழையடா, ஒருகை பார்க்கலாம்" என்றுக் கூறிக் கொண்டே முதலாளியினுடைய கன்னத்தில் ஓர் அறை அறைந்தான் பக்கத்தில் நின்ற பாலு. உடனே, மேற்கொண்டு ஒன்றும் பேசாது ஓடோடியும் வெளியே சென்று சிறிது நேரத்தில் ஓர் பொலிஸ் பரிசோதகருடனும், நான்கு ஜெவான்களுடனும் திரும்பி வந்தான் முதலாளி.

பொலிஸ் பரிசோதகர் பாலுவை யணுகி, "என்ன குடித்துவிட்டுச் சண்டை போடுவது" என்று அதிகாரத் தொனியோடு விளவினன். "கிளியறவுட்" (clear out) என்று பாலு பதிலுத்தாரமாகக் கூறவே, அவன் விலாவில். பக்கத்தில் நின்ற பொலிஸ் உத்தியோகஸ்தனொருவன் ஓர் குத்துக் குத்தினன். உடனே பாலு, வயிற்றையும் விலாவையும் இரண்டு கைகளாலும் பொத்திக் கொண்டு கீழே சாய்ந்துவிட்டான். இதைக் கண்டதும், அங்கிருந்த மற்றவர்களுடைய வெறியும் அட்டகாசமும் எங்கோ ஓடி மறைந்துவிட்டது. திடீரென்று மார்வாடி எழுந்து பாலுவைத் தூக்கி உட்கார வைத்து, "இது நீ மரியாதை தப்பி நடந்ததுக்கு வந்த வினை" என்று அவனைக் கடிந்துவிட்டு, பொலிஸ் பரிசோதகரை அணுகி, "ஐயா! தயைசெய்து மன்னிக்கணும். இவர் ஒரு பெரிய இடத்து பிள்ளை. இவருடைய தகப்பன் யாழ்ப்பாணத்திலே ஒரு மணியகாரனு," என்று கூறி வேண்டி நிற்க, விடுதி முதலாளி அவனை மேற்கொண்டு ஒன்றும் பேச விடாது, ஒரு வகையான சமாதானத்திற்கும் வரமை கண்டு, மார்வாடி, பரிசோதகரையும் முதலாளியையும் தனிமையாக அழைத்துக் கொண்டு கீழே சென்று அரைமணி நேரத்தின் பின் மார்வாடி மேலே வந்து, பாலுவையும் ஜெவான்களையும் அழைத்துப் போய் முதலாளியும் பரிசோதகரும் உட்கார்ந்திருந்த அறையில் விட்டான். பொலிஸ் பரிசோதகர் ஜெவான்களை, அவரவர்கள் ஸ்தானத்திற்குப் போகும்படி கட்டளையிட்டுவிட்டு பாலுவைத் தனக்கருகில் ஓர் நாற்காலியில் அமரும்படி செய்தார். மார்வாடியும் ஜெவான்களை வெளியே போக விட்டுக் கதவைப் பூட்டிக் கொண்டு ஓர் நாற்காலியில் வந்தமர்ந்தான். பொலிஸ் பரிசோதகர் பாலுவை நோக்கி, "உன்னுடைய பெயர் என்ன" என்று விளவினன். "பாலு" என்று பதிலுரைத்தான் எங்கள் கன்கபாலசிங்கம். "பாலு! உன்னுடைய குலம் கோத்திரம், உன் தகப்பனுருடைய பெருமை, மகிமை, உன்னுடைய நடைகளின் சிறுமை, எழிமை சகலதும் இந்த மார்வாடி ஐயா எடுத்துச் சொன்னர். அதனலே எனக்கு உன்மேல் இரக்கமுண்டாயிற்று. உனது குணத்திற்கும் போக்கிரித்தனத்திற்கும், உன்னை இப்போ விலங்கு பூட்டிப் பொலிஸ் ஸ்டேஷனுக்குக் கொண்டு போவதுதான் நீதி. ஆனல் நீ கோட்டிற்குப் போய் மரியாதை யீனப்பட்டு, பார்ப்போர் சிரித்து ஏளனம் செய்யும் நிலைமைக்கு வந்தால் அது உனக்கல்ல, உன்னுடைய தாய் தகப்பனுருக்குத்தான் அவமானம். அப்படி வரவிட எனக்கு இஷ்டமில்லை. உன்னை ஓர் இட்டலிடஞ் சல்களுக்கும் உள்படாமல் சுகமாக ஊருக்குத் திருப்பி யனுப்பிவிட வேண்டுமென்பதே என்னுடைய அவா. இருந்தும், நீ இந்தமுதலாளியாருக்கு அடித்துப் போட்டாய். நீ பலபேருக்கும் முன்பாக அவரை அவ்வளவு அவமானத்திற்குள்ளாக்கியது அவரால் சகிக்க முடியவில்லையாம். அவர் உன்னை இலேசில் விடப் போவதில்லை. எல்லாம் அவர் கருணையிற்றன் தங்கியிருக்கிறது. நீ மணியகாரனுடைய மகனு யிருந்தாலென்ன, எந்த ராஜனுடைய மகனுயிருந்தால்தானென்ன; நீ பெரிய குலத்தில் பிறந்தால், அக்குலப் பெரியோருடைய பெருமையையும், உனது மரியாதையையும் காப்பாற்ற நீ ஒழுங்காய் நடந்திருக்கவேண்டும். நீ அது தப்பி நடந்தபடியால், அதற்கு பரிகாரம் தேடத்தானே வேண்டும். ஆனபடியால் அவருக்கு மானநஷ்டமாக அவர் கேட்கும் பணத்தைக் கொடுத்து அவரை மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொள். எப்படியோ உனது இஷ்டத்தைச் சீக்கிரம் தெரிவி"—என்று அதிகாரத்தோடு கூறினர் பொலீஸ் பரிசோதகர்,

பாலு பார்த்தான் ஒரு வழியுமில்லை. பரிசோதகர் எப்படிக் கூறுகிறரோ அப்படியே செய்வதுதான் உசிதமென்று நினைத்து, "நீங்கள் எப்படிச் சொல்லுகிறீர்களோ அப்படியே செய்கிறேன். நீங்கள்தான் என்னைக் காப்பாற்ற வேண்டும். நீங்களே எனக்குப் பேசும் தெய்வமாக இருக்கிறீர்கள்" என்று மன்றுடினன். "என்னை அவமானப்படுத்தியதற்கு நஷ்ட ஈடாக ரூபா 3,000 கொடுத்தால் சமாதானமாகலாம். அதில் ஒரு செம்புச் சல்லி குறைந்தாலும் முடியாது. ஆனதினல் நேரத்தை வீணுய்க் கடத்தாமல் ஒரு முடிவுக்கு வர வேண்டியதுதான் தீர்மானம்"—என்று மூர்க்கமாய்க் கூறிச் செருமினன் ஹோட்டல் முதலாளி. இதைக் கேட்கவே பாலுவுக்கு ஒரே கலக்கமாய்விட்டது. தலை சுழல ஆரம்பித்துவிட்டது. செய்வதின்னதெனத் தோன்றுது திகைக்கலானன். எதுவோ நூறு இருநூறு வரையிற் கேட்பான், கொடுத்து சரிக்கட்டி விடலாமென்று

முதலில் நினைத்தான். ஆனால் ரூபா 3,000 என்ற தொகை காதில் விழுந்தது தானே, அவனைத் தூக்கி வாரிப்போட்டது போலாயிற்று. எண்ணுத எண்ணமெலாம் எண்ணி யெண்ணிக் கண் கலங்கியபடியே அங்கும் இங்கும் பார்த்துப் பறக்கப்பறக்க முழிக்கிறான். "என்னடா பறக்கப்பறக்க முழிக்கிறாய், உன்னுடைய ஜெக ஜாலப் புரட்டு இந்திர ஜால புரட்டுகளில் இதுகு மொரு உருட்டுப் புரட்டா? எச்சரிக்கையாயிரு. எங்களை யெல்லாம் ஏமாற்றி விடலாமென்று நினையாதே உன்னுடைய முடிவைச் சீக்கிரம் சொல்லு அல்லது நாங்கள் எங்கள் காரியத்தை நடத்தத் தொடங்குவதா என்று பல்லை நெருமிக் கொண்டு பாலுவை அதட்டினார் பொலீஸ் பரீசோதகர்.

பாவம், பாலு குன்றிப் போனான், மிகவும் தீன குரலில், "ஐயா! உங்கள் காலடியே எனக்குச் கெதி. நான் என்ன செய்வேன். எனக்கு இந்த ஊரில் இவ்வளவு தொகைப் பணம் உதவக் கூடியவர்கள் ஒருவருமில்லை. நான் எனது தகப பனுருக்கு கடிதம் எழுதி பணம் வரவழைத்துத் தான் தரவேண்டும். இதைப்பற்றித்தான் யோசித்துக்கொண்டிருந்தேன்," என்று கூறினான். "ஏன், உனக்கு எங்கள் மார்வாடி ஐயாவைத் தெரியும்தானே! அவருடன் யோசித்து ஏதும் ஒழுங்குபடுத்துவதுதான் உசிதம்," என்று பரீசோதகர் கூறவே, "பாலு ஐயாவுக்கு உதவி செய்யக் கூடியவர்கள் என்னைவிட இங்கே வேறு யாரும் இடையாது ஸார்! இவரையும், இவருடைய அப்பா மணியகார ஐயாவையும் யெனக்கு நெம்ப காலமாக தெரியும். இவரை ஒரு கஷ்டத்துள் ளும் விடாம பார்க்கணும் அது நம்மள் கடமை. ஆனு, இப்போ சல்லிக்கு யெங்கு போறது," என்று மார்வாடி கூறிச் சிறிது நேரம் எதுவோ யோசிக்குமாற் போலிருந்து விட்டு, "ஸரி! நீங்க ளெல்லாம் ஸற்று அரை மணி நேரம் இங்கு உட் கார்ந்து கொள்ளுங்க ஸார். நம்ப லிநேகிதன் ஒருவன் இருக்கிறானு. அவனைப் போய்ப் பார்த்துட்டு வந்துர்றே. அப்புறம் வேண்டிய எல்லா இங்கு செய்கிறேனு," என்று கூறி விடை பெற்றுக் கொண்டு சென்று அரை மணிநேரம் பொறுத்து வந்தான் ஸார்! பணம் பெயர்க்கலாம். அவனு நெம்ப பிரமாதமாக என்ன என்னமோ எல்லாம் சொல்றான். ரூபா 5,000 பெற்றுக் கொண்ணதாக பாண்டு எழுதிக் கொடுத்தாக்கா ரூபா 3,000 தர்றமென்னுறான். நாலு சாட்சியளு கையெழுத்து போடணுமென்றான். நாலு எங்கெங்கலா ஓடி திரிந்து பார்த்தே ஓர்டமும் கட்டுப்படல்ல. இவ்வளவு பணம் யார் கையிலே வைத்திருப்பா. முதலாளி ஐயா நெண்டு நாளு பொருத்தாக்கா யேதும் ஒழுங்கு படுத்தலாங்க" என்று கூறி முதலாளியை நோக்கினான் மார்வாடி.

"இன்ஸ்பெக்டறவாள்! இதென்ன தொந்தரவு, இந்தப் போக்கிரியை அறெஸ்ட் செய்யுங்கள்" என்று சீறினான்முதலாளி. அத்தருணம் மார்வாடி பாலுவை ஓரப்பக்கம்அழைத்துப்போய் மெதுவாக, "யென்னமோ கை யெழுத்தைப் போட்டு பணத்தை வாங்கிக் கொடுத்து தொலைத்திடுங்க. இது பிற ஊரு. ஆக்களா என்னு பெரிய புலியள். கதையை வளத்தா அவங்க மரியாதை யில்லாம பேசுவாங்க. வாங்க போவலா" என்று திரும்பி வந்து தங்கள் தங்களாசனங்களில் அமர்ந்தார்கள். "ஐயா! நீங்க கோவிக்க வேண்டா. பாலு ஐயா உங்க இஷ்டப்படி எல்லா ஒளுங்குபடுத்திவருரு. நானு கொஞ்ச நேரமலே பணமு ஆளு கொண்டிட்டு வர்றே"—என்று கூறி விட்டு வெளியே சென்று பத்து நிமிஷ நேரத்திற்குள் திரும்ப ஓர் செட்டியையும் அழைத்துப் கொண்டு அங்கே வந்து சேர்ந்தான். உடனே எல்லோரும் கலந்து பேசி, பாலு செட்டியிடம் ரூபா 5,000 பெற்றுக் கொண்டதாகவும் ஒரு வாரத்திற்குள் ஒருமாசவட்டியும் முதலும் சேர்த்து தீர்த்துப் போடுவதாகவும் நோட்டு எழுதி அரசாங்க முத்திரையும் ஒட்டிப் பாலுவிடம் கையொப்பம் வாங்கினார்கள். இதற்குச் சாட்சிகளாக ஹோடல் முதலாளியும் மார்வாடியும் கையொப்பமிட்டார்கள். அப்பொழுது பொலீஸ் பரீசோதகர் பாலுவை நோக்கி, "பாலு! நான் செட்டியாரிடம் பணத்தை வாங்கி இவர்களுக்குக் கொடுத்துச் சரிப்படுத்தி விடுகிறேன். உனது குடிகாரத் தனத்திற்கும், அகங்காரத்திற்கும் போதிய தண்டனை கிடைத்துவிட்டது. இனி நீ உனது தகப்பனுக்கு கடிதமெழுதிப் பணத்தை வரவழைத்து செட்டியாரிடைய கடனைத் தீர்த்துப் போட்டு ஊருக்குப் போய் நல்ல வழியில் நடக்கத் தெண்டி. செட்டியாருடைய கடன் தீரும் வரையும், நீ இப்போ இருக்கும் ஜாகையை விட்டு வெளியே எங்கும் போகக் கூடாது. எல்லாம் ஒழுங்காகும் வரைக்கும் நானு பக்கங்களிலும் உன் மேல் எத்தனையோ பேர்கள் கண் நோக்கமாகமே யிருப்பார்கள். இதை நீ மறக்கக் கூடாது. நீ மற்றவர்களை ஏமாற்ற யோசிப்பாயானால் நீயே இவ்வும் கஷ்டத்திற் குள்ளாக வேண்டி வரும் ஏனபது உனது ஞாபகத்திலிருக்கட்டும். ஜாக்கிரதை" என்று கூறி அவனை வெளியே போகும்படி கட்டளையிட்டான். "ஸார்! நானும் போய் வர்றே" என்று மார்வாடியும் விடை பெற்றுக் கொண்டு பாலுவையும் அழைத்துக் கொண்டு வெளியே சென்றான்.

இச்சம்பவம் நடந்த மறுநாட்தான் கனகபால சிங்கம் தகப்பனுக்குக் கடிதம் எழுதியது. ஜெக ருஜ மாணிக்க மணியமும் கொழுமபு நகர் சேர்ந்து மகனுடைய ஜாகைக்கேகி விஷயங்களை நோக்கினர். எல்லாம் சிக்கலாகவே யிருந்தது. ரூபா 5,000! இப்பெருந் தொகையை, சாதாரண மனுஷர்களால் நினைக்கவும் முடியாத கொகை, ஒரு அர்த்தமுமில்லாது சும்மா விட்டெறிவதென்றால் எந்தக் குபேரனுக விருந்தாலும் எப்படி மனம் பொறுபபான். மணியகாரனுக்கு இப்படியாகத் தனது மகனை ஏமாற்றியதற்கு எல்லோரையும் நீதி ஸ்தலத்திற்கு இழுத்து ஒரு கை பார்க்கலாமென்றால், தனது காரியங்களெல்லாம் வெளியாகி விடுமே யென்று ஓர் பக்கம் ஏக்கமாயிருக்கிறது. இப்படியான போக்கிரிகளைச் சும்மா விட்டுவிடுவதோடு நில்லாது பணமும் ரூபா 5,000 எண்ணிவிட வேண்டுமே யென்று இன்னோர் பக்கம் ஆத்திரமாக விருக்கிறது.

பின்னால் ஆறி யமர்ந்து விஷயங்களெல்லாவற்றையும் மணியகாரன் சீர்தூக்கிப் பார்த்தார். ரூபா 5,000-த்தைப் பார்த்தால் தான். அடிகோலியவைகளெல்லாம் கெட்டு விடும் ஊரிலெல்லாம் ஒன்றிற்கு நாலாகக் கதை கிளம்பி விடும். என்றுமழியா அவமானமும் வசையும் வந்து சம்பவிக்கும். பின் தனது மகனுக்கு ஊரிலொருவரும் பெண் கொடார்கள். தன்னுடைய பெருமையோடும், தனது மகனுடைய மரியாதை, சீவியச் சிறப்புகள் முதலானவைகளுடனும் இந்த ஐயாயிரம் ரூபாவை ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் இப்பணம் கால் தூசுக்குச் சமானம் என்பதாகத் தீர்மானித்தார். எது எவ்வகைபாக வரினு, இந்த ஐயாயிரத்தைப் போல் எத்தனை ஐபாயிரங்கள் செலவழிந்தாலென்ன, எங்கள் மரியாதை யொன்றை மாத்திரம் காப்பாற்றிக் கொண்டு அம்பிகை பாகர் வீட்டிற் புகுந்திட வேண்டும்.

சகலதும் மங்களகரமாக முடிந்தபின், ஏது எவ் வாறுயினும் காரியமிலை. பூனையின் வாயில் அகப் பட்டஎலி தப்புமா. அம்பிகை பாகர் வீட்டுச் சம் மந்தத்தைத் தவற ஒருபோதும் விட்டுவிடக் கூடாது. ஆகையால் இரண்டாம் பேரும் அறியாது பணத்தைக் கொடுத்துச் சகலத்தையும் தீர்த்துக் கொண்டு காலதாமதம் செய்யாது ஊருக்குப்போய் விடுவதே மேலென ஓர் முடிவிற்கு வந்தார்.

பின்பு, பணத்தைக் கொடுத்து நோட்டைப் பெற்றுத் கிழித்தெறிந்துவிட்டு; மார்வாடியிடம் சில்லறைக் கடன்களுமிருந்தது. அவைகளையு மெல்லாந் தீர்த்துவிட்டு, அடுத்தநாட் காலை மெயிலில் மணியகாரன் மகனையுமழைத்துக் கொண்டு புறப்பட்டு ஒருவருக்குந் தெரியாதபடி வீடு கொணர்ந்து சேர்த்தார். வீட்டிலும் அவனுக்கென ஓர் அறை பிரத்தியேகமாக ஏற்படுத்தி, எங்கும் தலை காட்டாது அந்த அறையிலேயிருக்கும்படி ஏற்பாடாயிற்று.

இதற்கு மூன்றும் நாள் மாலை ஐந்து மணி சமயமிருக்கும், அம்பிகைபாகர் தனது வீட்டு வெளி விறாந்தையிலுட்கார்ந்திருக்கிறார். அவர் பாரியாள், ஓர் வெள்ளித் தட்டில் சில சிற்றுண்டி வகைகளும் ஓர் கிண்ணத்தில் காப்பியும் கொணர்ந்து அவருக்கு முன்பாக இருந்த மேஜை மீதிலே வைத்தாள். அத்தருணம் அவர்கள் வீட்டுத் தெரு வாசலில் ஓர் மோட்டார் ரதம் வந்து நின்றது. அதில் வந்த பிரபு எங்கள் ஜெகரூகமாணிக்க மணியகாரன்தான். அம்பிகைபாகர் மணியகாரனைக் கண்டதும் என்றுமில்லா மனக்களிப்போடும் வாஞ்சையோடும் உபசரித்தார். அவர் பாரியாள், "அண்ணை வாருங்கள்," என்று தேன் மாரி பொழியும்படியான அவ்வளவு அன்போடு உபசரித்து ஆசனமிட்டாள்.

[தொடரும்]

நீங்கள் அறிவீர்களா?

கோடித்து கோடித்து வறுமை கோடித்து.

யுவதியின் பரிதாப மரணம்!

தெகிவளையைச் சேர்ந்த பொத்தேயு வீதியில் ஒரு மருத்துவப்பெண் சீவித்து வருகிறாள். அவளுக்கு இருகுமாரத்திகள் இருந்தனர். இவர்களின் தகப்பனார் 3 வருடங்களுக்குமுன் இவர்களை விட்டுப் பிரிந்து போய்விட்டார். இதுவரை தாயார் தனது மருத்துவத்தொழிலால் கிடைக்கும் பொருளைக்கொண்டு இவர்களைப் போஷித்து வந்தார்.

சென்ற மூன்று மாதங்களாய் குடும்பச்செலவைக் கட்டக்கூடிய வருமானம் கிடைக்கவில்லை. ஆகவே குடும்பத்தை நடத்துவது பெரிய கஷ்டமாகத் தோன்றியது. இதை நன்கு உணர்ந்த 17 வயதுசென்ற இளையமகளாகிய எக்னிஸ்பெரேரா தற்கொலை செய்ய உத்தேசித்துக்கொண்டாள்.

சென்றமாதம் 17 திகதி தனதுகொலைக்குத்தானே பொறுப்பாளியென . ஒரு கடிதத்தை எழுதி வைத்தாள். தாய் மருத்துவத் தொழிலுக்காக வைத்திருந்த விஷமருந்தை 3 குளிசைகளை உட் கொண்டாள். விஷயம் தாய்க்குத் தெரியவந்த தும் மகளை வெள்ளவத்தைப் பொலிஸ் நிலயத் திற்குக்கொண்டு சென்று அங்கு தம் வாக்கு மூலத்தைக் கொடுத்தபின் இறந்தவள் கொழும்பு அரசினர் வைத்தியசாலைக் கனுப்பப்பட்டாள். அங்கு சிகிச்சை செய்யப்பட்டும் குணமடையாது ஒரு வாரத்தின்பின் இறந்து விட்டாள். மரண விசாரணையில் தற்கொலையெனத் தீர்ப்புக்கூறப் பட்டது.

* * * *

மின்சார யமன்

———:o:———

வேலையாள் பலியிடப்பட்டான்

வெல்லம்பிட்டியாவிலுள்ள சுகாதாரப் பரி சோதகர் திரு. ஜெ. டி. வில்வாவின் வீட்டில் அவருடைய காரில் ஒருவர் பழுதுபார்த்துக் கொண்டு இருந்தார். அவ்வமயம் வெளிச்சம் தேவைப்பட்டபடியால் வீட்டில் வேலையாளாயி ருந்த 25 வயது சென்ற பீற்றர் என்னும் வாலி பன் ஒரு மின்சார விளக்கைப் பிடித்துக்கொண்டு நின்றான். திடீரென விளக்கு வெடித்ததால் மின் சாரம் பீற்றரைத் தாக்கிற்று. உடனே அவன் வைத்திய சாலைக்கு எடுத்துச்செல்லப்பட்டான். அவன் சென்றதும் இறந்துவிட்டான்.

* * * *

வீட்டில் காணப்பட்ட வாலிபன்.

ஒரு மாதக் கடூழியச் சிறைவாசம்.

தெகிவலையைச் சேர்ந்த சைமன் சிங்கோ என் னும் இளம் வாலிபன் கொள்ளுப்பிட்டியிலுள்ள டக்டர் V. சின்னத்தம்பியின் வீட்டிற்குள் உத்த ரவின்றிப் பிரவேசித்ததாகக் கொழும்புப் பொலி ஸ்கோட்டில் குற்றஞ் சாட்டப்பட்டான். நீதிபதி திரு: J. N. ஆலுமூகமவர்கள் அவனுக்கு ஒரு மாதக் கடூழியச் சிறைவாசமும் ஒரு வருடம் பொலிஸ் கண்காணிப்பில் இருக்கவேண்டுமென வும் விதித்தார்.

* * * *

35 வயது சென்ற ஒரு சிங்களமாது சிகிச் சைக்காக கொழும்பிலுள்ள வைத்தியசாலைக்குச் சென்றாளாம். அவளைப் பரிசோதித்தபோது அவளின் இருதயம், ஈரல் முதலிய உறுப்புக்கள் வழக்கத்திற்குமாறாக வயிற்றின் வலப்பாகத்தில் காணப்பட்டதாம்.

கணவனும் மனைவியும் ஒரே வீட்டில் வாசம்.

ஆலஸ்தபால்மூலம் பேச்சு
இந்த நவநாகரீகம் நமக்கேன்

சமீபத்தில் லண்டனில் விவாகரத்து வழக்கு ஒன்று விசாரிக்கப்பட்டது. யோஸப் என்பவரும் அவரது மனைவியும் ஒரேவீட்டில வசித்து வந்த னர். இருந்தபோதிலும் யோஸ்ஸாப்தம் மனை வியைப் பார்ப்பதும் இல்லையாம் பேசுவதும் இல் லையாம். இவ்விதம் பலவாரங்கள்கழிந்தன. ஸ்ரீமதி யோஸ்ஸாப் ஏதோ ஒருமுக்கியமான சங்கதியைத் தம்புருஷனுக்குத் தெரிவிக்கவிரும்பினர். அவ்வி ஷயத்தை ரிஜிஸ்த்தர்தபால் மூலம் தம்புருஷ னுக்குத் தெரிவித்தார். இருவரும் ஒரே வீட்டில் வசிக்கிறார் என்பதை மறந்துவிடக்கூடாது. இவ்விதம் பலமுறை நடந்ததாம். இதுவே விவாக ரத்துக்கு ஆதிகாரணம்.

* * * *

உலக்கையடியும் கோடரி வெட்டும்.

வேலைக்கார சிறுவனின் பரிதாப மரணம்.

யாழ்ப்பாண சுப்பிறீம் கோட்டில் முத்துச்சாமி என்னும் ஓர் இந்தியனை பழையச்சோர்ந்த 1 சங்க ரன் அப்புக்குட்டி 2 அப்புக்குட்டி பெண்சேது என்பவர்கள் அடித்துக்கொலை செய்ததாக தொட ரப்பட்டவழக்கு விசாரணைக்கெடுத்துக்கொள்ளப் பட்டது.

டக்ரரின் சாட்சியத்தில் காலகதியடைந்தவன் மேல் 35 காயங்கள் காணப்பட்டதாகக் குறிப்பி டப்பட்டிருக்கிறது.

ஜூரிகள் அரை மணித்தியால ஆலோசனையின் பின் எதிரிகள் இருவரும் கொலைக்குற்றவாளிக ளென அபிப்பிராயம் தெரிவித்தனர்.

முடிவில் நீதியரசர் இரு எதிரிகளுக்கும் மரண தண்டனை விதித்தாரென்று ஈழகேசரி அறிவிக் கிறது.

* * * *

கோலாலம்பூர் அனைதைகளுக்காகவும், வேலை யற்றோரின் குழந்தைகளுக்காகவும் 17ம் திகதி ஸ்திரீகள் செர்விஸ் லீக் கிறிஸ்மஸ் பாட்டி நடை பெற்றபொழுது, ஒரு சீனவிதவை ஸ்திரீதான் உணவு முதலியன வாங்குவதற்காக தனது குழந் தைகளில் இரண்டை சமீபத்தில் விற்றதாக லீக் அங்கத்தினரிடம் கூறினாள்.

இந்தப் பார்டிக்கு 180 குழந்தைகள் வந்திருந்தனர். பிரின்ஸஸ் தியேடரில் இலவசமாக ஒரு சினிமாக்காட்சி காட்டப்பட்ட பின்னர், குழந்தைகளும் பெற்றோர்களும் கிறிஸ்தவ வாலிபர் சங்க மண்டபத்திற்கு இட்டுச்செல்லப்பட்டனர். எல்லோருக்கும் உணவுகளும், பொம்மை முதலியனவும் கொடுக்கப்பட்டன.

பொது ஜனங்கள் அளித்த தாராளமான நன்கொடையினால் இப்பார்ட்டி சிறப்பாக நடத்தப்பட்டது.

கடலில் ஏற்பட்ட சண்டை.

புல்வெட்டும் கத்தியினால் காயம்.

ஆரோக்கியசாமி என்றொரு பி. டபிள்யு. டி. தொழிலாளி 11-ம் திகதி திரு டபிள்யு. தாரேகுட் முன்னிலையில் ஆஜர் செய்யப்பட்டு கருப்பையா என்பவனுக்கு புல்வெட்டுக் கத்தியால் காயம் உண்டாக்கியதாகக் குற்றம் சாட்டப்பட்டான். கடனைப்பற்றிய சண்டையின் பயனாக இவ்வாறு ஏற்பட்டது எனச் சொல்லப்படுகிறது. வழக்கு ஒரு வாரம் ஒத்திவைக்கப்பட்டு 50 வெள்ளி ஜாமீன் அனுமதிக்கப்பட்டது.

- - கடிதம் - -

கனம் பத்திராதிபர் அவர்கள் திவ்விய சமூகத்திற்கு,

ஐயா,

தங்கள் பத்திரிகையின் 9-வது இதழில் பெண்ணுரிமை எழுதிய சகோதரர் எனக்கு விடுத்த பதிலை வாசித்து இன்னும் சந்தேகமே கொண்டேன். பெற்றோர் தாமே தம்மக்களுக்கு ஏற்ற வரனைத் தேடி மணம் புரிவதால் விளையும் கேடு என்ன? என்ற எனது கேள்வியையும் அதற்குச் சகோதரர் விடுத்த பதிலையும் வாசித்தவர்கள் என்னைப்போலவே சந்தேகமுற்றிருப்பார்களென்பதற்கு ஐயமில்லை. ஏனெனில அதற்கு நேர்முறையான பதிலே இல்லை.

தான் பண்டைக் கால முறையைச் சொல்ல நான் மேல் நாட்டு முறையை அனுசரித்துப் பேசுவதாக அவர் சொல்லுகிறார். உண்மையில் தற்காலத்தில் மேல் நாட்டு நாகரீகமே அதிகம் உலவி வருதலால் நான் அதைக் கருதியதில் குற்றமென்ன? பண்டைக் காலத்தில் சீதை, சாவித்திரி, நளாயினி, தமயந்தி, முதலிய கற்பரசிகள் எப்படித்தான் விவாகம் செய்து கொண்டனர். காந்தனது பேரழகை மட்டுமே விரும்பிச் செய்தனரா? அல்லது குணத்தை நாடிக் கூடித்திரிந்து அதை அறிந்து செய்து கொண்டனரா? அல்லது காந்தர்வ விவாகம் செய்து கொண்டனரா?

சீதையுடன் வில்லொன்று பிறந்து அதற்குரியவனே அவ்வில்லை வளைத்துச் சீதையை மணந்தான். கற்பரசியான சாவித்திரியின் விவாகம் எப்படி நடந்தது? அதுவும் பெற்றோர் பேசிச் செய்ததுதானே. உலகம் போற்றும் உத்தமியாகிய நளாயினியின் திருமணம் எப்படி நடந்தேறியது. அதுவும் பெற்றோர் சம்மதப்படியன்றோ. பெண்ணுக்குச் சோடில்லாத வரனையிருந்தும் பதிவிரதை நளாயினி தன் கற்பின் மகிமையால் யாவற்றையும் சகித்து தினகரனையும் தடுத்து தேவாதி தேவர்களையும் தடுமாற்றவடையச் செய்யவில்லையோ? தற்காலத்திலும் இப்படியே பெண்ணுக்குப் பொருத்தமில்லாத வரன்கள் கிடைப்பது முண்டுதான். முற் பிறப்பை நம்பி வரும் இந்து சமயப் பெண்கள அதெல்லாம் தமது பூர்வ ஜென்ம கர்ம பலனென எண்ணி யாவற்றையும் சகித்து வருவது கண்கூடு அப்பெண்களின் பூர்வ ஜென்ம வைரிகளே மறு ஜென்மத்தில் அவர்களுக்குப் பெற்றோராய்ப் பிறந்து தங்கள் பகையைத் தீர்த்து வைத்து விட்டுப் போகின்றனர். எப்படியும் கர்ம பலன் அனுபவித்தே தீரவேண்டுமென எண்ணிச் சகித்து வரும் பெண்களே மேன்மையடைகின்றனர். ஆனால் இதெல்லாம் கடவுள் ஒருவர் இருக்கிறாரென்றும், அவரவர் செய்யும் பாவ புண்ணியங்களுக்கு ஏற்றபடி அவர் தண்டனை விதிக்கிறாரென்றும் நம்புகிறவர்களுக்குத்தான் அவரவர் செய்யும் பாவ புண்ணியங்களுக்கேற்ற தண்டனை கிடைப்பதற்கு கடவுள் ஒருவர் அவசியமோ என்று கூடச் சிலர் சொல்வதுண்டு. அப்படியானவர்கள் இவ்வுலகில் நமக்கு அலசியமான நியாயஸ்தலங்கள் இருக்கும்போது அரசன் என ஒருவன் நமக்கு அவசியமா என்பதைச் சிந்தித்துப் பார்த்தால் விளங்கும்.

"பொறுமையே பெருமையளிக்கும்" என்பதை அறிந்தவர்கள் நம் சகோதரிகளே. தமயந்திக்கு அன்னப்பறவையே தூது சென்று வரன

தேடினதாகவன்றே அறிகிறோம். காந்தர்வ விவாகத்தினால் அவதியுற்ற சகுந்தலாவின் சரித்திரமும் ஈற்றில் ஆகாயவாணி பூமி தேவியின் சாட்சியத்தால் அரசன் சகுந்தலையை ஏற்றுக் கொண்டதும் யாவரும் அறிந்த விஷயம். இப்படி யெல்லாம் அந்தப் பண்டைக் காலத்தில் நடை பெற்றிருக்கின்றது. அப்படி இப்போ நடக்க இயலாத படியால் நாம் தொன்மையை இழந் தோம் என்பதும் உண்மையே. ஆதலால் அத் தற்கடுத்தபடியான பண்டைக் காலத்தைப்போல் பெற்றோர் வரன் தேடுவதே மேன்மையும் அபா யமில்லாததும் பழிப்புக்கிடமில்லாததுமாகும். அஃதின்றி காதலும், காமமும் என்ன என்பதே அறியாத நம் சகோதரிகளுக்கு அதைப் படிப்பிப் பது விபரீதமாகவன்றே முடியும். கலியாண மானபின் தெய்வீக அன்பினால் பிணைக்கப்பட்டு இணைபிரியாது வாழ்ந்து வரும் நம் சகோதரிக ளின் அன்பிற்கும், பக்திக்கும் இணை வேறு உண்டோ?

தற்காலத்தில் நகை புடவை வாங்குவது போல வே பேரம் பேசி ஒரு மண மகனையும் வாங்குவது யாவருமறிந்ததே. ஒருபுடவைக்குக்கடைக்காரன் பத்து வெள்ளி சொல்லுகிறான். என்னிடம் இருப்பது எட்டு வெள்ளியானால் நான் அதைப் பெற்றுக்கொள்ள முடியாது. பத்து வெள்ளி வைத்திருக்கும் இன்னொரு பெண் அதைப் பெ ற்றுக் கொள்ளுகிறாள். அதுபோலவே எண்ணா யிரம் கொடுத்துப பெற்றுக் கொள்ள முடியாத மணமகனைப் பத்தாயிரம் கொடுப்பவர் வாங்கிக் கொள்ளுகிறார். ஆனால் அதிலும் அதிகாரம் வேறே. "அப்படியானால் நம் சகோதரிகளின் பாதுகாப்பிலும், அதிகாரத்திலும் நாமிருக்க வேண்டும். ஆனால் அதற்கு மாறாக எங்கள் வள மை இருக்கிறது. ஆகையால் அவர் கூற்றுப் பொருந்தாவென்றுற் தப்பில்லை" என்ற அவரது வினாக்கத்தைப் பார்த்த அறிஞர் மிகுந்த வியப் படையாமலிரார்.

எப்படி அதிகாரம் வகித்த போதிலும் வாங்கின பொருளை இல்லை என்று மறுக்கலாமா?

காசு கொடுத்து ஒரு பொருளை வாங்குகிறோம். ஏன் ஒரு மாட்டையே வாங்குகிறோமென வைத் துக்கொள்வோம். அது எல்லா விதத்திலும் நமக்கு அனுகூலமாக இருந்த போதிலும் சில சமயம் நம்மை முட்டவருகிறது. அப்படி வரு வதனால் மட்டும் நாம் அதற்கடிமை யாவோமா? ஆடவரில் சிலர் முரட்டுச்சுபாவம் வாய்ந்தவர்கள். அலலும் பகலும் குடும்பத்துக்காவே கஷ்டப் பட்டபோதிலும் தாங்களே அதிகாரம் வகிக்க வேண்டுமென்ற இறுமாப்புடையவர். பராக்கிரம முடையவர். பெண் தியாகத்திலும் கருணையி லும், சிறந்தவளானதினாலும், உடன் வன்மை குறைந்தவளானதினாலும், அவளை தனது சீதனத் தினால் பெற்றுக்கொள்ளப்பட்டவளாலும் அவ ளையே அதிகாரம் வகிக்க விட்டுவிடுகிறாள். ஆனா லும் ஒரு இல்லத்தில் பெண்ணின் அனுமதி யின்றி கற்றறிந்த கணவன் தன் நினைவுப்படி ஒன்றுமே செய்ய இச்சை கொள்ளான். மற்றவர் எவ்விதமாக நடத்துகிறார் என்பதற்கு முட்ட வரும் மாடே சாட்சி பகரும்.

மேலும் "ஆகையால் நம் சகோதரிகளை எப்பி லும் உரிமையிற் குறைந்தவராகவே நாம் கருதுகி றோமென்று என்கட்டுரையில் கூறப்பட்டிருப் பதுமல்லாமல் பல ஆண்சிங்கங்கள் கூறிப்பரிதவிப் பதும் பொய்யாகாதல்லவா?" என்கிறார். ஆடு நனைகிறதென்று ஓநாய் குந்தியிருந்து அழுததாம். அப்படிக் கருதிப் பரிதவிக்கும் ஆண்சிங்கங்க ளுக்குப்பதில் சொல்வது என்னைப்போன்ற தம்பி ழணங்குகளுக்கு அழகல்ல. உண்மையில் தேவ பக்தி நிறைந்த ஆடவரால் பெண்கள் போற்றப் பட்டுவருவது யாவரும் அறிந்ததே. அதுபற்றி நான் விளக்கிரிப்பது அனுவசியம்.

மேலும் பெண்கள் ஆண்களைப்போல் மன அடக்கம் அற்றவர்களல்ல. அதனாலேயே ஆண் கள் மனைவி இறந்ததும் சீக்கிரம் மறுவிவாகம் செய்துகொள்ள இச்சையுறுகின்றனர். பெண்ணை புருஷன் இறந்து விட்டால் சகுந்தலையும் அவளையே நினைந்து அன்ன ஆகாரமின்றி உருகு கிறாள். அதனாலே கற்பு எவ்வளவு தொகைப் பணம் உடைய பெண்ணும் மறுவிவாகம் செய்ய உடன்படுவது அருமையில் அருமை. இது ஒன் றிலிருந்தே பெண்களது தியாகமும் மன அடக் கமும், அன்பும், கருணையும், பொறுமையும் எத் தன்மையது எனவிளங்கிக் கொள்ளலாம். மனச் சாட்சி பொய்பகராது. "கந்துகமதக்கரியை வசமா நடத்தலாம்." என்ற தாயுமான சுவாமி கள் பாடலின் ஈற்றடியை நினைந்து பார்த்தால் மனதை அடக்குவது எவ்வளவு கஷ்டமென்பது புலப்படும். இந்தப்பாடல் முழுதும் எழுதினால் விரியுமென்றஞ்சியே அத்துடன் நிறுத்தியுள் ளேன். புருடனை இழந்து மறுவிவாகம் செய்து கொள்ளாமலிருக்கும் நம் சகோதரிகள் தம் வாழ் வில் எத்தனையோ கஷ்டங்கள் அனுபவிக்க வேண்டி நேரிடுவது உண்மையே. அவர்களுக்கு மேற்சொல்லப்பட்ட ஆண்சிங்கங்கள் ஏதும் உரிமை வழங்கினால் அறிவுடை உலகம் பெரிதும் போற்றும்.

வீண்விதண்டா வாதக்கடிதங்களுக்கு வழிகா ட்டி இடமளிக்கமாட்டாளென்ற தங்கள் வாக்கி யத்திற்கு அஞ்சி இத்துடன் முடிக்கிறேன். இத ற்கு இடமளித்து உதவினால் பெரும் உபகாரமாயி ருக்கும்.

இங்ஙனம்
தமிழனங்கு.